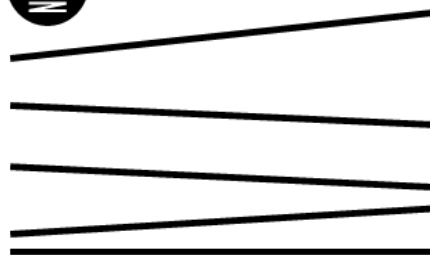

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Pram, Christen.; samlede og udgivne af K.L. Rahbek.

Titel | Title:

Christen Prahms udvalgte digteriske Arbejder

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 4

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : J. Hostrup Schultz, 1824-1828

Fysiske størrelse | Physical extent:

5 bd.

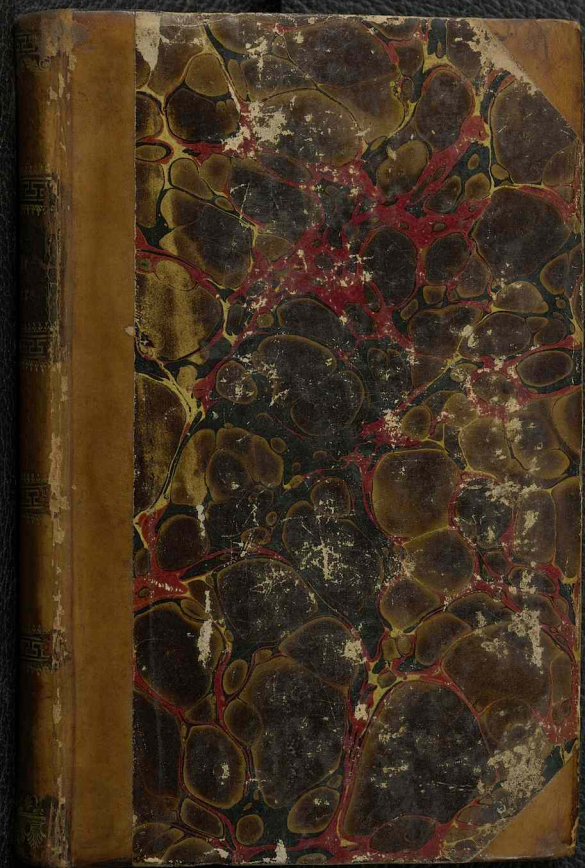
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

52, -102

8*

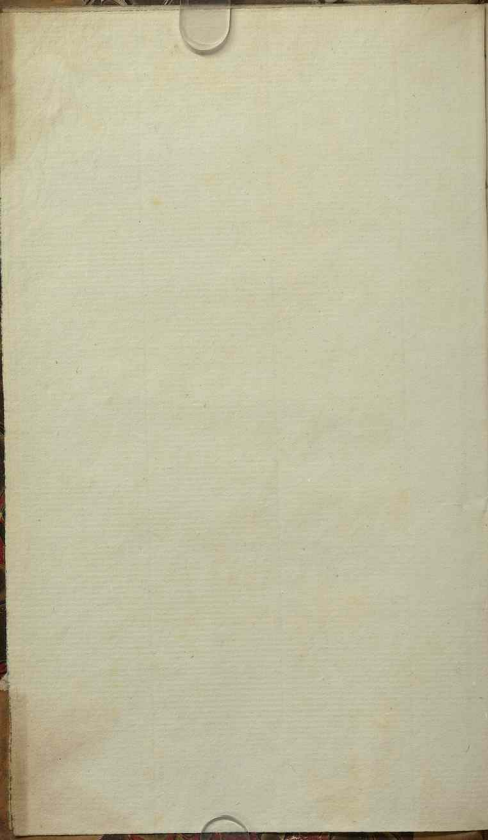
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023278732

Page 100.

Christen Pram's

udvalgte

Digteriske Arbejder

samlende og udgivne

af

K. L. Rahbek,

Professor og Theaterdirecteur, N. af D.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Fjerde Bind.

Kjøbenhavn.

Trykt hos og forlagt af Directeur J. Sistrup Schuls,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

1827.

LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF

CHICAGO

OF THE

1987

LIBRARY

1987

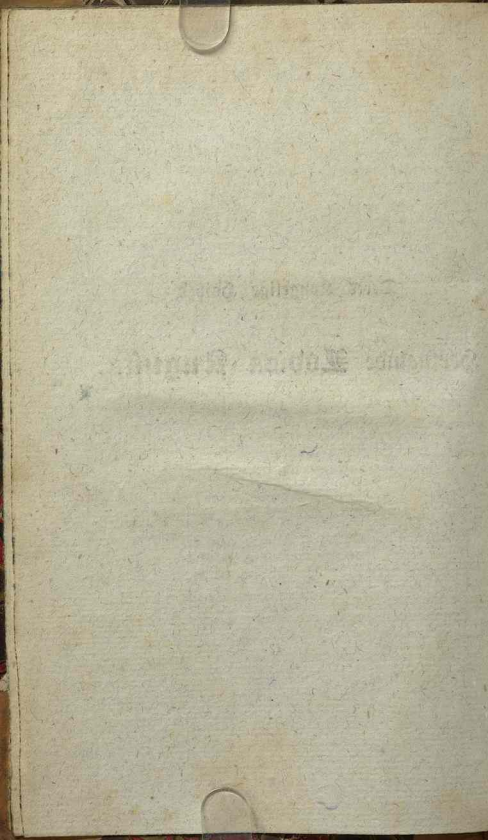

1987 G

R

Deres Kongelige Høihed

Hertuginde **Lobisa Augusta.**

Naadigste Fyrstinde!

"Digteren tager sig den underdanige Frihed, at til-
egne Deres kongelige Høihed sit Skuespil (Damon og
Pythias) for at fortælle dem, som om sildige Aar-
hundrede, naar Stykket og dets Forfatter længe have
været glemte, opstøve det i Bibliothekernes Braaer,
at det har Optrin, som De, naadigste Prindsesse!
har værdiget en Opmærksomhed, der henrev Dem,
der bevægede Dem saa, at de øvrige Tilskuere hen-
vendte Opmærksomheden fra Stykket for at nyde Sy-
net af den elstværdigste Omheds Utrringer paa Deres
Kinder."

"Jeg fortæller det, og fordi det saa høiligen
hædrer mig, vil De tilgive, at jeg fortæller det, uag-
tet det især og uendeligen mere, hædrer Dem."

"Naar den Kunstforstandige nu anviser mig Feil
i mit Stykke, saa anvender jeg al min Flid paa at
rette dem; thi jeg veed, at mit Arbeid har indvordes
Værd, og fortjener denne Flid, da Danrigets Au-
gusta har seet det med Opmærksomhed og om Deel-
tagelse. Naar man anviser mig saa mange og store
Feil, at Rættelsen overgaaer mine Evner, eller det
er umuligt at rette dem, saa siger jeg trøstende til
mig selv: "mit Arbeid er ikke foragteligt: Danri-
gets Augusta har, med en ved Bekjendtskab med Møn-
sterne i andre Europas Sprog opdyrket Forstand og
Smag, og det, som langt mere er, med det aabneste
ædle Hjerter, seet det forestilles, og seet det med Op-
mærksomhed og Deeltagelse."

Med disse Ord tilegnede min forevige Ven
Deres kongelige Høihed sit ædle Heltedrama, og disse
gjøre mig det til en hellig Pligt her, paa den skøn-
ne Mindestøtte, han reiste sig selv i sine Værker, med
Sandhedens Griffel at tegne, hvad jeg veed med ful-
deste Visshed, veed fra de Læber, hvor Sandheden hav-

de sin ufravigelige Helligdom, men hvorfra den aldrig løstede sin Stemme renere og skønnere, end naar den tolkede Deres Værd og Roes, Deres høifyrstelige Gemahls: at Danrigets Augusta hædrede og yndede den herlige Digter og hans Arbejder, som alt, hvad der var Dannerigets Hæder, og Dannesprogets Ziir; ligesom jeg, og enhver, der, om end ikke saa noie som jeg, har kjendt min hedengangne Ven, med mig veed, hvor taknemmelig, hvor glad, hvor stolt han var af, at erkiænde, hvilken Hyldest han her hædrede med, og hvilken mægtig Spore dette var ham til at være, vorde, og vedblive, hvad, saalænge Dannersprog tales, og Danner-aand skattes, og skjønnest, Samtid og Fremtid vil erkiænde i ham.

Det er da, fordi dette saa høiligen hædrer ham, men tillige — Deres kongelige Frihed, tilgive denne min Stolthed; da det er, i min forklarede Vens Navn, og af Dem jeg er stolt — fordi det endnu uendelig mere hædrer Deres Danner-aand og Skjoldungehjerte, jeg herved i min afdøde Vens Sted i allerdybeste Underdanighed taknemmelig helliger hans høie Belynderinde disse hendes yndede Digers efterladte Skrifter.

København den 17de December 1826.

Underdanigst

K. L. Rahbek.

I n d h o l d:

Solklesange:

Side.

Bernstorfs Vise	1.
Gerners Vise	8.
Mindesang over Gerner	10.
Historisk ny Vise over anden April	14.
med opløsende Tilleg	22.
Sang for Kronprindsens Livcorps	33.
Indvielsesang for Monumentet over 2 Aprils Faldne	36.
Hr. Alfs Sømands Sang	37.
Olvar	41.
Borgerqvad	43.

Oder:

Til min Moder	44.
Til min Ven Rahbet	45.
Til min Læge	47.
Til Elisa	48.
Til Tiden	50.
Efter Horaz 1 B. 9 D.	51.
Efter samme 2 B. 3 D.	53.
Efter samme 2 B. 20 D.	54.
Efter samme 1. B. 13 D.	56.
Efter samme 1 B. 4 D.	57.
Efter Anacreon 3 Dde	59.
Efter samme 20 Dde	60.
Efter Horaz 1 B. 20.	62.
Murerhymne	63.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaating:

Amors Testament	64.
Amor en Skunk	73.
Efter Horaz 3 B. 19	78.
Klubsang	79.
Driftevis	80.
Vise	81.
Sejlskabsang	83.
Lufsenkningsvers fra Børn til deres Moder	84.

Sang paa 4de September	85.
Af Fransk	87.
Citharsang	88.
Kierlighedssøise	89.
Efter Hagedorn	90.
Af Fransk	91.
Citharsang	91.
Identiviol af Tidsk	92.
Af samme Slags	92.
Af Fransk	93.
Fransk	93.
Af Fransk	94.
Efter Boileau	94.
Af den Blinde i Palsmyra	95.
Sangerinden til Digteren	96.
Digteren til Sangerinden	96.
Den forlovede Elsker	97.
Efter Aleist	97.
Efter samme	98.
Romance af Hyrdinden paa Alperne	99.
Af samme	100.
Af samme	100.
Svar af samme	101.
Klagesang af samme	102.
Sang af samme	102.
Af samme	103.
Af samme	103.
Af Wildmanden	104.
Af samme	105.
Af samme	106.
Af samme	108.
Af Cecilie	109.
Af samme	110.
Barcarolle	111.
Romance	112.
Efter det Franske	114.
Sang paa Frue Morgenstjernes Fødselsdag	116.
Fødselsdagsang til Fru J. Lange	117.
Sang paa Farunggaard	120.
Julesang paa Bladby	122.
Bryllupsang	124.
Dito	127.
Sang for Dreyers Eiub til Stifterens Datters Bryllup	129.
Balvise	131.
19 December 1808	132.
Nytaarsang	134.
Paa Bassegaard	136.
Fødselsdagsøise	138.
Paa Kammerherinde Anfers Fødselsdag	140.
Hymne til Februar	142.
Til Fru Moltkes Fødselsdag	143.
Ved Harets Slutning	146.
Sang paa Fredriksværk	149.
Nytaarsang til J. og Charl. Kierulf	151.
Sang til en 90 Aars Fødselsdag	154.
Tilbageblik paa Ungdomstiden	156.
For D. D. & S.	158.
Fødselsdagsang	159.
Sang den 25 Februar	

Sang paa en Faders Fødselsdag	162.
Sang til Digterens Forældres 40de Bryllupsdag	163.
Sang til et Sølvbryllup	165.
Slutningsfang i Beuelag	167.
Paa en Venindes Fødselsdag	169.
Paa Prof. Kierulfs Fødselsdag	172.
Sang paa Regenten til Nyrup	173.
Til Hjemkomstfesten for Ingemann	176.
6te Januar 1820	178.
Til Slagslundepræstens Bryllup	180.
Paa en Venindes Fødselsdag	183.
15de September 1818	185.
Afskeed med de til Norge reisende Universitetslærere	187.
Afskeedssang til Prof. Schjelderup	189.
Trønderfang	192.
Murerfarvel til Pr. Fr. a. H.	195.
Paa Luise Augustas Fødselsdag	197.
Til Dannerdronningen, norske Universitets Stiftelses Fest	199.
Paa Kongens og Kronp. Fødselsdag 1799	201.
Balsang i det harm. S. Kong. og Kronp. Fødselsd. 1801	203.
Paa Kongens Fødselsdag 1806	206.
Til Kongens Fødselsdag 1812	208.
Til samme Fest 1814	212.
Samme Fest 1820	215.
Cantate til Kronpr. Louisa Augustas Formæling	216.
Sang i harmoniske Selskab 1792	225.
Nytaarsfang sammesteds 1793	228.
Sang sammesteds 1793	231.
Selskabsfang ved Slutning af Vinteren	235.
Cantate i harmoniske Selskab	239.
Cantate i Kønne den 28de Januar 1808	242.
Cantate ved Festen for Norges Høiskole 1811	249.

Bed H. L. H. Lovisa Augustas Bortreise 1791	258.
Prindsesse Maria Louisas Død den 12 Oct. 1793	260.

Prologer og Epiloger:

Prolog til Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795	271.
Prolog ved Kong Gustav den 3dies Nærværelse 1787	275.
Prolog ved Skuepladsens Åbning i Christianssand	279.
Epilog for Madam Heger 1803	286.
Epilog for Skuesp. Heinsvig efter Ægtefælseskolen	287.

Skuespil:

Serenaden eller de forte Næser, Syngeespil	289.
Brokosten i Bellevue	379.

Fortællinger og Facetier:

Elimene eller Fruentimmerforængelighed	427.
Alasman eller Skatten første Sang	445.
Najaderne efter Dalin	475.

Den fangne Amor, en Fortælling *)	476.
Efter Horatius 1. B. 3. Dde, i en Vens Stambog	481.
Efter Horatius 3. B. 30. Dde	283.

*) Ved en Feiltagelse kommet af Tællernes Liighed, er i forrige Bind, S. 78 Sengen Amor en Skurk aftrykt isleket for dette Stykke, som imidlertid her staar paa det Sted Vram i een af sine Fortegnelser har anvist det, hvori- mod Sengen er i dette Bind igjen bleven aftrykt, hvor man efter dens Natur maatte sege den.

Til Læseren.

Med dette Bind endes Samlingen af vor forevigebe Prams poetiske mindre Arbejder; imidlertid er endnu hans Hovedværk, Epopeen Stærkoddet, tilbage, som tilligemed hans sidste dramatiske Arbejd, Drømmeren, og en kort Udsigt over hans Liv vil udgjøre endnu et Bind i de øvriges Storrelse. Undertegnede havde vel efter det Overflag, som fandtes imellem hans afdøde Vens Papirer, haabet, at kunne rumme det Hele i de fire Tomer, men dette kunde ikke skee, naar man, hvad han ansaae for Pligt, vilde optage, hvad Digteren i sine Fortegnelser havde bestemt dertil, og endda maa han lade meget af Prams prosaiske Vittigheds Skrifter utrykke, som han havde haabet at kunne medtage. I Henseende til de saakaldte Leilighedsdigte, der findes i dette Bind, tilstaaer han vel, at han ingen Fortegnelse har havt at følge; men da de fandtes samlede blandt Digterens efterladte Papirer, vilde han i al Fald hellere forsee sig ved at meddele et eller andet lidet Stykke, som Digteren maafee vilde udeladt, end ved at udelade noget, han ønskede bevaret; ved det første er han sikker for, at han ikke forsynder mod sin ædle Vens Minde, hvilket han derimod ikke kunde være ved det sidste.

Det tør findes paafaldende, at den i dette Binds Tilsegnelse anførte Dedication af Digterens heroiske Drama Damon og Pythias ikke findes aftrykt paa sit Sted; men Marsagen er ligesom, at Undertegnede aldrig har kjendt den, før end hans Ven Myrup i Aar paa deres Forelæsninger gjorde ham kjendt dermed, da den ikke findes i hans Exemplar, som Digteren gav ham af de, under Stykkets Prøver til Skuespillerne's Brug tagne, første Aftryk. I det han imidlertid haaber Undskyldning for denne uvitterlige Forfeelse, erkjender han den Pligt af samme Tilsegnelse ydermere at meddele følgende den ædle Digters skjønne Troesbekjendende om Skuespildigterens Kalb:

”Det høieste Mærke paa Bisald, som et Skuespil pleier
 ”at vinde ved stort Tillob, Klappen og Bravoraab, var,
 ”hvor langt jeg end vilde være fra derved at være ligegyldig,
 ”dog vel ei nok til at svare til det, jeg ønskede, og
 ”efter Evne stræbte at opnaae ved mit Skuespil. Et Arbejd,
 ”der med saamegen Forberedelse fremstilles paa Skuepladsen,
 ”hvis Forestillinger udgjøre den vigtigste Deel af,
 ”hvad der hedder Forskyldelse for Kongehuset, og den ædlere
 ”Deel af det her forsamlede Folk, synes mig ei den Hæder
 ”værd, dersom det, foruden at være morende Tidsfordriv,
 ”ikke leder kraftigen til nogen god foræblende Følelses Opvækkelse,
 ”nogen Sjælens levende Henvendelse paa et eller
 ”andet, Mennefsket, som Mennefske eller Borger, værdigt og
 ”vigtigt Formaal.”

"Saa tænkte jeg, da jeg fik mit Skuespil, og naar jeg ved Opførelsen ønskede det Bifald, glædedes jeg især ved den Tanke, at det ei kunde underholde, uden at opnaae nogen Deel af sin langt høiere Hensigt. Stille Opmærksomhed af den tænksomme og ædle Tilskuer var mig derfor i Ønsket langt vigtigere, end det høitlydende Bifalds vilde Tummel."

"Stykket vækkede ingen saadan meget høitlydende Tummel. Digteren er og langt fra at smigre sig med, at hans Arbejde har æsthetisk Værd nok til at fortjene endog de Bifaldstegn, som lybde i Skuespilhuset. Og endda er han stolt af sit Skuespils Lykke."

Efter nu at have sagt, hvad i Tilgivelsen af dette Bind er anført, hvor besøiet denne hans Stolthed var, flutter han:

"En skjønnere Hensigt, end Glæden over høitlydende Bifaldstummel kan være, er jeg derved desuden dog vis paa at opnaae. Mit Arbejdes Held vil opmuntre de bedre Talenter, der kunne berige vor Skueplads med Selskab af det høiere Slags, men, som alt for beskedne kjule sig, til at fremkomme med deres Skatte. Det vil ved Stykkets Læsning befindes, at Skuespildirecteorens Velvillighed og varme Omhu for at iagttage alt til Stykkets bedste Forestilling, har bidraget saare meget til at have det; det vil befindes, at især Skuespillernes Kunst, og den udmærkede ædle Flid, de have gjort sig for, at dette, som de altid gjøre sig for, at ethvert originalt dansk Skuespil skulde opnaae det bedste mulige Held, har gjort langt mere, end Stykkets Forfatter til den Virkning, det har frembragt; ja at maaskee hele dets Virkning er dem at tilskrive. Men saa see jo dog hine alt for beskedne Talenter, at, naar vore gode Skuespillere anvende, som de vist vil, deres Kunst og Flid paa et andet Arbejde, ville de, om det endog ei er bedre end dette, dog der ved kunne naae, hvad jeg opnaaede."

"De see og, at, om det ei er, vil det blive usandt, hvad man har hvidsket om, at vor Publikum ei elsker det høie tragiske. Publikum kan ei uvilligen antage et Skuespil, som det seer den ædleste dyrkede Smag, det ædleste aabne Hjerte bivaane med Opmærksomhed og om Deeltagelse."

Bed at affkrive Øvenstaaende, paa mit syv og tredsinde tyvende Aars første Morgen, har jeg levende følt, hvilke Venner den Al gode paa min ikke korte Bane har givet mig, og hvad han har givet mig i disse.

Ballehuset den 18de December 1826.

K. L. Rahbek.

Folkesange.

Bernstorffs Vise.

Omtrent en Miil fra Kjøbenhavn
Paa høie Gjentofte Bakke
Der staaer en Steen, paa den et Navn,
Et Neeg, en Skool, en Hakke.
Den Steen, det Navn hver Dannemand
Af Hjerte bør at prise;
Saa vil og jeg, saa godt jeg kan,
Dg det i denne Vise.

Der er et Land paa Jorden her,
Dg Sveizerland det heder,
Den ædle Frihed findes der,
Dg Lykke, Ro og Hæder
Der frygtes ingen Herremand,
Ei nogen Fogeds Svøbe;
Der Svig og Vold ei tvinge kan
En Mand fra Gaard at løbe.

Sandt, Sølv og Guld er sjældent her,
 Der bruges ingen Penge;
 Men hvor der Flid og Frihed er,
 Staaer ingen til at trænge;
 Thi aldrig saae man nogen Tid
 Den Arbeid at fortryde,
 Som veed, at Frugt af Sved og Flid
 Skal Søn og Hustru nyde.

Imellem os og Sveizerland
 Er Lybsklands store Rige,
 Hvor mangen lille stem Tyrann
 Mishandler sine Lige.
 Den Million af Herremænd
 (Hver vil durchlaughtig hedde)
 Troer andre skabte, kun for den
 At pløie, slæbe, svede.

Der var en Tid, da man blandt os
 Begyndte og at tænke,
 At Bonden, fast hver ved sit Gods,
 Var skabt at gaae i Lænke.
 Og hvordan det end gik omkring,
 Blev, som man vilde have,
 Vor Bonde til en ussel Ting,
 Den stolte Adels Slave.

Det gif saa hen i mange Aar,
 Skjønt gode Konger stræbte
 At lette Bondens usle Aar,
 Som for en Husbond flæbte;
 Men dermed kom det ingen Bei,
 Som med saa meget andet,
 Thi gjerrig Adel svarte: Nei,
 Vi vil beherske Landet.

Tilfidsst der kom fra Tydskland hid
 En Tydsker uden Lige;
 Han saae, og ynked' Bondens Slid,
 Og elskede Danmarks Rige.
 Selv Herremand, hvor han var fra,
 Han her fik Guds og Bønder,
 Men var og stedse blev endda
 Vor Bondestands Belynder.

Grev Bernstorff var den Herres Navn;
 Den gode Tydske Herre,
 Han lod sig danste Bondes Gavn
 Saa kjert og vigtigt være.
 Han kaldte sine Bønder frem
 Og sagde: "Børn og Benner!
 "Seg skjænker eder Gaard og Hjem,
 "Og eder frie erkjender.

"Men I maae pløje dybt Jer Jord,
 "Hver sit for sig nu eier;

"Saa eders Axl skal blive stor,
 "Dg ikke, som den pleier.
 "J for Jer selv, til Arbeids Løn,
 "Skal ploie, saae og harve,
 "Dg, naar J dør, skal Søn for Søn,
 "Hvad J har samlet, arve."

Dermed var Tingen i en Hast
 En anden Vending givet;
 Den stakkels Bondes Lænke brast,
 Hans Mod blev nu oplivet;
 Han stræbte rask, og sølte sig;
 Det vared' ikke længe
 For Bonden der blev flink og riig,
 Dg avled' raske Drenge.

Med Frihed vorte Velstand til,
 Strax søltes Sagens Nytte;
 Saa sagde de: "Vi bør, og vil
 "Opreise her en Støtte;
 "Ved Kongeveien skal den staae;
 "Den Grevens Navn skal bære;
 "At alle Folk erkjende maae
 "Vor Tak og Grevens Ære."

Hver Bondesøn, som Støtten seer,
 Seg nu vil underrette,
 Hvad han bør tænke, naar han der
 Seer Støtten, nemlig dette:

"Den Herremand, som elsker os,
 "Og vil sin Bondes Nytte,
 "Har og fortient sin Bondes Roes,
 "Om ikke just en Støtte.

"Men da vi see, at Kongen selv,
 "Ved Kongeviens Side,
 "Seer denne Steen, ja synes vel
 "Den Ting ret godt at lide;
 "Saa kan han ikke lide den,
 "Som Bonden vil udsue,
 "Ja vist er Kongen Bondens Ven,
 "Det kan vi klarlig flue.

"Han har jo selv saa mangen Mand
 "Sin Gaard og Frihed ydet;
 "Han vil, at i det ganske Land
 "Al Trældom blev udryddet.
 "Men det gaaer ei saa hurtigt til,
 "Der meget staaer tilbage,
 "Skjøndt trygt derpaa vi lide vil,
 "Han hører Bondens Klage.

"Ja Bondens Klage hører han;
 "Naar Bonden da tør raabe
 "Mod, Ewig og Vold, og er en Mand,
 "Saa har han Ret at haabe.

"Velan, Enhver, som har et Bryst,
 "Dg Hjerte ubi Brystet
 "Mod Adels Nag, med høien Røst
 "Skal see at faae det rystet."

Selv uden for hiint Sveizerland
 Der ogsaa Bønder gives,
 Som, glade, frie og muntre kan
 Ved Glid og Stræben trives.
 Saa fri er neppe Sveizeren,
 Som Norges raske Sonner,
 De lyde Kongen, Landets Ven,
 Dg ere kjække Bønder.

Den Tid oprinder og for Jer,
 Som boe paa Danmarks Gletter;
 Ja denne Tid maaskee er nær,
 Som Jer i Frihed sætter.
 Men høit, ja høit vi raabe maae,
 Dg holde ved at raabe,
 Da skal den vore og bestaae,
 Den Lykke, som vi haabe.

Der var en Tid, her Tydsken kom,
 Dg hele Tydske Flokker,
 Dg, hjemme vant til Herredom,
 Behandled' os som Pokker.

Den Tid er ogsaa nu forbi;
 Vor Landsmand, uden Hinder,
 Kan see vort Larv, og staae os bi,
 Snart al vor Sorg forsvinder.

Ja Tiden kommer, kommer snart,
 See, Joseph, Tydsklands Keiser,
 Forjager Trældom; med en Fart
 Den af hans Lande reiser.
 Blandt Tydsklands mange Fyrster smaae,
 (Hvor bitte smaae de fleste!)
 Nys stor man Markgrev Baden saae
 Sin Bondes Vel befæste.

Grev Bernstorff selv en Tydsker var,
 Sligt os end meer bør lære,
 At Tydskland selv dog Mange har,
 Som værd er vores Vre.
 Ja den, som denne Sang har gjort,
 Lør her i Sangen sige:
 Her findes end, og det er stort,
 Vor gamle Bernstorffs Lige.

Men eet endnu: saa tidt vi saa
 Om Aag og Frihed stoe,
 Vi først dog ret betænke maae,
 Hvad vi har saa for Die.

Hvis Frihed skal bestaae deri,
 Ei Pligt og Lov at lyde,
 Da gid vi aldrig blive frie,
 Og aldrig Aaget bryde!

Den Mand er fri, som stræbe kan
 Til sin og Sines Lykke,
 Og hæbde Ret, trods Rang og Stand,
 Mod hvo, ham vil nedtrykke;
 Og som, naar han gjør Ret og Skjel,
 Udspørger ingen Herre,
 Den Mand er fri, som Kongen selv,
 Og saa bør hver Mand være.

Gerners Bise.

Naar erkjendtlig Sang belønner
 Fordums Daad i Fred og Strid,
 Da opflammes Nordens Sønner
 Til at hædre vores Tid,
 Og til selv at naae engang
 Eftertidens Priis i Sang.

Ogsaa vores Old skal give
 Efterverden Hædersmænd;

Hvi skal den ei selv oplive
 Deres Priis, som hædre den?
 Hvi fortie vi dens Roes,
 Som er stor, fjøndt stor blandt os?

Hvi skal Gerners Hæder glemmes
 Til usødte Skjaldes Sang?
 Skjøndt hans Navn skal aldrig glemmes,
 Aldrig kjende Undergang.
 Vi, som skue Mandens Værd,
 Bore's Pligt hans Lovsang er.

Sømand! syng, og lad hans Rygte
 Lyde høit til fjerne Kyst;
 Thi dit Skib vor Gerner bygte
 Rafft og stærkt i Stormens Dyst;
 Gerner gjorde og vor Havn
 Dyb og tryg til Sømands Gavn.

Gerner! naar vor Flaade freder
 Mægtig om vor elskte Land,
 Om dets Ro, dets Held, dets Hæder,
 Glad dit Værk du skue kan;
 Og vor Sømand feierrig
 Deler Seirens Priis med dig.

Nys vor Dof, vor Flaades Stotte,
 Blev saa mangen Sømands Grav;

Gerner tog til syvfold Nytte,
 Brave Søemand Byrden af.
 Trældyr drage nu det Nag,
 Manden forhen slaviske drog.

Sligt og meer vor Sang skal lære
 Vor og sildigst Eftertid;
 Herligt skal vor Bidne være
 Om vor Gerners Kunst og Flid;
 Gerners Roes, ved ham vor Sang,
 Trodser Tid og Undergang.

Mindefang over Gerner.

Med Jøie brouter brittiske Mand
 Af Newtons Værd:
 Stolt raaber Britten: "hvilket Land
 "Frembragte vel en Mand, som han?
 "Men jeg, som han, en brittiske Mand,
 "Hans Landsmand er.
 "Han over Himlene opsvang
 "Sin Roes, sit Folkes Roes og Rang,
 "Og Værd.
 "Høit over Jorden hæved' han
 "Sin store Sjel;

"Med Skabers Die skued' han
 "Naturens store Skabnings Plan;
 "Fandt hver det Skabtes Solegran,
 "Kun skabt til Hæld.
 "Den Priis opfyldte Skabningen,
 "Som blev ved ham Britannien.
 "Til Deel.

Saa lyder Brittens stolte Roes,
 Men Danst er jeg;
 Og Gerner, han, hvis sande Roes
 Hver anden Lovsang byder Trods,
 Hvis Hæder skinned' her blandt os,
 Var Danst som jeg;
 Hans Roes er Roes for stiftet Gavn,
 Et større end vor Gerners Navn
 Er ei.

Naturen grandstæb', maalte han,
 Med Newtons Sjel;
 Dybt skued', grandstæb', maalte han,
 Men for at gavne Folk og Land,
 Og kun at gavne var hans Plan
 Og gjøre vel.
 Og alle Danner-Rigets Mænd
 Bevidne, han opfyldte den,
 Med Held.

I Dokken brave Sømænd før
 Drog Trældoms Nag;
 Men brave Sømænd ikke bør
 Som Lastdyr trælle, til han dør;
 Gud glæde den som Ende gjør
 Paa brav Mands Nag!
 For sligt er nu vor Sømænd fri,
 Thi Gerner ham fra Slaveri
 Uddrog.

De Drlogsskibe, han har bygt,
 Er' bygte saa,
 At Danmark's Kyster uden Frygt
 For Fienden see, og lade trygt
 De mange andre, han har bygt
 I Handlen gaae.
 Hans Værk for Fred og Strid var Gavn,
 Thi skal med evig Roes hans Navn
 Bestaae.

Hvo kan opregne alt, hvad Gavn
 Den Mand har gjort,
 Ei blot for Flaade, Dok og Havn,
 Belsigne Sømænd Gerners Navn,
 Hver Stand bevidner, at hans Gavn
 Er tungt og stort.
 Den Sjæl, som kiendte Gerners Daad

Dg haaner ved hans Savn vor Graad,
Er fort.

Priis kun din Newton brittisk Mand!

Høit Sengen hæv:

Gud sagde: "Vorde Lys" og han*)

Blev da det Lys, han tændte an;

Gud gjentog Budet; Danske Mand!

See Gerner blev!

Med ham oprandt den klare Dag,

Som Natten i hans viide Fag.

Bortdrev.

*) Nature and Natures Laws lay hid in Night?
God said: "Let Newton be!" and all was Light.

En historisk
n y B i s e
 eller
 sangviis forfattet Niimkrønike
Om vore Orlogshelte
 i det drabelige Slag ved Kjøbenhavn
 den 2den April 1801,

da en mægtig engelsk Flode, udsendt, paa den storbritanniske Konges onde Raadgiveres Tilskyndelse, at anfælde, og, som de meente saa let, undertvinge os, ja plat lægge os øde, og bemægtige sig Kjøbenhavns Havn, eller bringe os til, med en uretfærdig Krig tilligemed dem at overfalde vore Bundsforvante; hvorledes da disse vore Helte aleneste med syv mestendeels raadne samt seil- og mastløse Blokflibe, og nogle faa Smaafartøier, forsvarede sig mod den stærke brittanniske Flode, indtil mestendeels de sidste Kanoner paa hvert Batterie vare sønderfludte, afflog derved Anfaldet, frelste Kongestaden og Floden, og nødte Fienden at tilbyde Forlig m. m.

Til Underviisning og Opmuntring for vore tapre Sømand og Landeværn opsat, og med oplysende Tillæg ledsaget.

1.

Sig selv, sig selv end fyldest ligt,
 Som altid naar det gjældte,
 Vort Fædreland endnu er rigt
 Paa sande Orlogshelte.

Nys Britten fandt i blodigt Slag
 Vor Konge og vor gode Sag
 Forsvart af Mod, som, deres ligt,
 Boer kun hos sande Helte.

2.

Sig Britten væbner mod en Magt,
 Som er med os forbunden;
 Og ærlig Trofskab i hver Pagt,
 Han veed, hos os blev funden;
 Thi finder han Nødvendighed
 I ei at komme svag affted,
 Og han vort Mod har uforsagt
 Som troe i Kamp os funden.

3.

Kun fine beste Drlogsmænd
 Brittanien betroede,
 Til Kamp mod os at skiffes hen
 I treesneesflagget Flode;
 Kun gamle Parker selv det bli'er,
 Og ham, der vandt ved Abufir,
 Som man, mod os at føre den,
 Sig trøster at anmode.

4.

Vort gode Kronborg dem en Dyst
 Forgjæves monne byde;
 Dem Sverrigs Konge nær sin Kyst
 Meest skudfri' saae henschlyde.

De stunde hid; saa ganske fri'
 De dog ei Kronborg slap forbi;
 Og Kjøbenhavn med modigt Bryst
 Seer Kampens Dag frembryde.

5.

Snart ligger her bereed til Slag
 Den seiervante Fiende;
 Men reen og god er vores Sag,
 Den dog tilsidst maa vinde.
 Vor Rets, vort Forbunds Sag er god,
 Og vi har Mænd med Kraft og Mod,
 Dem skræmmer ei paa Kampens Dag
 Selv overvældig Fiende.

6.

Vor Flode, ei bestemt og bygt
 For nogens Fred at bryde,
 Kun, at vor Ret paa Havet trygt
 Vi kan, om vægres, nyde,
 Endnu laae rolig, Stavn ved Stavn,
 I vores fredelige Havn,
 Ei Overmod ei heller Frygt
 Besoel dem ud at flyde.

7.

Men mod ufremkaldt Overfald,
 Og uforskyldet Fare,
 En god Forskandsnings Vaaben skal
 Vor Ro og dens forsvare.

Men fremfor alting værner den
 Den Mand, det Mod hos vore Mænd,
 Som mod ufremkaldt Dverfsald
 Os altid faaes forsvare.

8.

Og yderst der vi lægge hen,
 Naar Angreb sees imøde,
 Hvad Drlogskib' vi har igjen,
 Af Tiden halv lagt' øde.
 Alt forud Brag, de stærke er'
 Blot, blot ved dem, som sættes der;
 Alene ved, at der er Mænd
 Der Vælden kan afbøde.

9.

Nu var der Mænd, vor Drlogs Ziir,
 Dens evig faste Vre;
 Selv Seireren fra Abukir
 Skal derom Vidne bære;
 Med Britterskibe fire fem
 Han maa anfælde hvert af dem,
 Gaae bort, og sende nye frem,
 Før de kan Taushed lære.

10.

Men Taushed lære ei endda
 De frygtelige Blokke,
 Men rive Nelson Britter fra
 I hele store Skolke;

Saa længe indtil vore Mænd
 Har neppe een Kanon igjen,
 Og neppe Folk endda til den,
 De lade sig ei rokke.

11.

Saa stod det stolte Prøvesteen,
 Som Lassens Mod opfyldte;
 Saa brave Risbrighs Dagrien,
 Blod begge overskylte;
 Saa Brandt dit Jylland, saa stod og
 Sauchs Kronborg, Braun! dit Danne-
 brog,
 Saa Kofods, Thuras Brag — og slog
 I Mord og Død indhylte.

12.

Nu med sin Hjælper Lilienskjold
 Sees djerv og rask fremstride;
 Saa Rothe, trofast, sindig, kold,
 Saa brave Sasting, stride;
 Saa unge flinke Villemoes,
 Og alle alle evig Roes
 Erhverved' sig, erhverved os,
 Som Mænd, paa hvem vi lide.

13.

Dit Sjælland, Garboe, Fiendens Fjeld
 Fra Toug og Retning river;
 Trods Mod og Kraft, den aser vild,

Dg tabt og knust det driver,
 Men dig og dine brave Mænd,
 Dg Elvens, Rendsborgs — hver og een
 Vort Fædreland, mens det er til,
 Sin Tak og Hæder giver.

14.

Hvad kjæk retskaffen Stridsmand kan,
 Som Hædersmænd I gjorde;
 Endog af fjensom britisk Mand
 Det Eders Roes skal vorde.
 Dg Danmarks Kronprinds stod og saae,
 At han og vi kan lide paa
 De Hædersmænd, som her holbt Stand,
 Dg gjorde det, I gjorde.

15.

Dg midt i rædselsfuldest Slag,
 Dg Drab fra begge Sider,
 Da selv et Par af Fiendens Flag
 Ud Masten ned der glider,
 Saa heiser Nelson paa sin Top
 Det hvide Flag til Stilstand op;
 Halvfemte Times Vaabenbrag
 Han trættes ved omsider.

16.

Det halve af vort Udenværk
 Saa djervt ham fra sig støder,
 At han, fjendt stridvant, kjæk og stærk,

For haardt alt herved bløder.
 Som værdig Fiende det anstod,
 Han hylber Danstiens Kraft og Mod,
 Og midt i Striden — Landsmænd! mærk!
 Han os med Fredsbud møder.

17.

Vi stred mod syvfold Dvermagt;
 Hvor mange lod sig skrække?
 Den høire Floi blev ødelagt
 Af vores Blokflibrække.
 Men, Gud ske Lov! vi har igjen
 En Smule meer — og vi har Mænd,
 Hvis Mod, som disses uforsagt,
 Bli'er ikke let at knække.

18.

Der faldt for mægtig Fiendes Skud
 Ei blot de gamle Truge;
 Af Drlogsrangen meest stødt' ud,
 Lad ham kun dem ophugge!
 De faldt i Fiendens Haand, — og han
 Dyrt kjøbte Brænde stak i Brand;
 Til Skovning meer end Jern og Krud
 Han har paa det maatt' bruge.

19.

Men ak — der faldt, i Seirens Favn,
 Saa mangan ædel Kriger,
 Hvis Død er Saar, er bittert Savn,

For Dannerkongens Riger.

De falbt, som sande Vrens Mænd,
Held dem! — held dem, vi har igjen,
Hvis Værd, og Roes, og Hædersnavn
Lil de Henfarnes stiger!

20.

Det Tab var tungt, og sørgelig
Blev derved Dagens Hæder;
Ved flige brave Sønners Liig
Med Føie Danmark græder.
Men Held os, vi som Dem har fleer!
Dg vee den Usling, hvo det er,
Som ymter om, at Fienden sig
Her ved en Seier glæder.

21.

Den stolte Britter beder sig
Nok fri for det Slags Seier;
At byde midt i Kamp Forlig
Er ikke det, han pleier.
Vi tabte mangan ædel Mand;
Men Fienden da! mon færre han?
Nei Tab mod Tab, hans rundelig
Det, vi har liidt, opveier,

22.

Men vi — vi vandt vor Fiendes Agt,
Europas og vor egen;
Det blev for Verdens Dine lagt,

Vor Kraft er ikke vegen.

Vi vandt, at, sluttet Forbund troe,

Vi snart kan vente hædret Ro.

Vi vandt! vi vandt vor Fjendes Agt,

Europas og vor egen!

23.

Sig selv, sig selv end fyldest liigt,

Som altid, naar det gjeldte,

Vort Fædreland endnu er riigt

Paa sande Orlogshelte.

Snart, snart skal disses Tapperhed

Gjenbringe os den gyldne Fred!

Held os, vort Fædreland er riigt

Paa sande Orlogshelte!

Oplysende Tillæg.

1 Vers. "Endnu er riigt paa sande Orlogshelte." Riges fra de ældste Tider, endnu førend Danmark ved sine Sobelte 1018 aldeles undertvang, og derpaa en Tidlang beherskede Engelland, og stedse siden, har vort Fædreland havt Søkrigere, hvis Mod og Daad det har den Anseelse, det har vedligeholdt blandt de andre Europas Folk, for det meeste at takke; naturligviis siden dette Rige, bestaaende for saa stor een Deel af Ver, er saa nær som paa et lidet Stykke, hvor Sønder-Jylland stöder til Vestsland, ved Havet adskilt fra sine Naboer, og kan derfor ikkun angribes med Gemaagt.

2 Vers. "Britten væbner sig mod en Magt, som er med os forbunden" nemlig Rusland, Danmarks, forhen og indtil nu lig ogsaa Englands Bundsforvandt. Nu havde Rusland, Danmark, Sverrig og Preussen foreenet sig ved en saakaldt bevæbnet Neutralitet, for at forsvare deres Handelsfløies fredelige Gart. Denne Forening vilde de herskesyge britanniske Ministre ikke taale, naagtet det i Forbundsacten udtrykkelig var bestemt, at dens Indhold ikkun skulde gælde, for saavidt det ikke stred imod de Forbund, vi havde indgaaet med andre Magter, altsaa, for saavidt os angik i det mindste, ingenlunde kunde være Storbritannien til Fornærmelse. Ikke desmindre indbefattedes Danmark og Sverrig med i

den Hiendtlighed, Storbritanien foretog mod Rusland. Vinteren varer i Rusland længer end her, og Søen ligger tilfrosen indtil ud i Maj. Først da altsaa derfra nogen Sømagt kunde sendes imod dem, kom fra Eugelland en Flode paa omtrent 60 Seilere, sigtet især mod Rusland, men ogsaa mod Sverrig og Danmark, som Deeltagere i Neutraliteten. Da Sverrig heller ikke var færdig, saasom dens Flode af Smaaskibe, eller Skjorbaade, ogsaa endnu laae indfrosen ved Stokholm, og den af store Skibe ei endnu fra Carlskrone havde kunnet komme hid, saa maatte vi eene tage mod Britternes Angreb.

3 Vers. Gyde Parker, en af Britanniens gamle berømte Admiraler, havde Overcommandoen; under ham som Anfører for en Deel af denne Flode den Viceadmiral Nelson, som vandt det store Søslag ved Abukir eller Indløbet til Alexandrien i Egypten, 1798, over den franske Flode.

"Trefneesslaget Flode." Stort og smaat var den britiske Flode, som meldte, benved 60 Flag eller Skibe, deraf 19 eller 20 store Orlogsskibe, mange Fregatter, og Resten Bombarderere, Brandere o. d. l.

4 Vers. Da denne Flode kom henimod Kronborg, og vilde seile derind giennem Sundet, var der endda ingen Krigserklæring gjort mod Danmark. Vel havde Engeland udgivet Hiendtlighed mod os, ved at lægge Embargo paa, det er anholde, alle de vor Konges Undersaatter tilhørende Skibe, som laae i engelske Havne, eller som kom derhen; hvilken Embargo vedvarer endnu, naagt der paa Forespørgsel, om man kunde befrygte, at de anholdte Skibe og Ladninger skulde werde condemnerte, skal være svaret med det Gjenfærdspørgsmaal, om man anfaae Britterne for Røvere? et formeligt Fredsbrud var her imidlertid dog endnu ikke. — Da nu Commandanten paa Kronborg havde tilfjendegivet den britiske Admiral, at han under Fæstningens Kanoner ikke kunde taale en fremmed Flode, hvis Hensigt han ei vidste; og denne svarede, at han anfaae denne Ptttring af Commandanten som en Krigserklæring, hvorpaa han den 30 Martii gik under Seil for at passere Kronborg, saa beskjød Kronborg Skibene, og disse svarede ligeledes med en levende og vedholdende Kanoneri, og Bombekastning. Dog vare de saa langt fra Fæstningen over ved den skaanske Kust, at der nok ikke skede stor Skade paa nogen af Siderne. Der faldt en Deel Bomber paa Kronborg og Helsingør, men uden anden ødelæggende Virkning, end at to Mand bleve dræbte og to saarede. Kronborgs Kugler menes dog at have gjort mere og ei ganske ubetydelig Skade paa Britterne, hvilket er troeligt, da der skydes sikkere fra en Fæstning end fra et Skib. Vinden var god, og efter nogle Timers Forløb ankrede den ganske britiske Flode paa Kiøbenhavns Rhed. Kongen af Sverrig som paa Bakken ved Helsingør var Vidne hertil, sendte, saasnuart Kanoneringen var forbi, et Budskab over til Kronborg, for at tilfjendegive Commandanten, at han med Fyldestgjørelse havde seet ham og de Danske opfyldte deres Pligt.

Det var paa en Maade at understøtte den i mørkere Tider opfommene, i Henseende til begge os to paagjældende Folks, danskes og svenskes Character saa ugrundede, som utyffelige Fordom, hvormed de utænksomme af os paa begge Sider alt for ofte gjensidigen have betragtet hinandens Forhold, og Foretagender, dersom man ei her iagttog Leiligheden til at advare mod de umodne og ugrundede Domme, man hører der hist og her paa begge Kyster fældes over, hvad der skeer paa eller ved den modsatte Kust. Hist over skal nogle af vore Gjenboer deraf, at vi ikke længe siden med alle engelske Skibes Anholdelse i vore Havne, ligesom de, gjengjældte Britternes lige Adfærd mod os, have taget Antedning til at meene

at vi for svageligen virkede mod den fælles Fiende. Denne Anse have vi nu nok fuldkommen veltet fra os. — Du skal der nok være de blandt os, som finde det paafaldende, at Fienden gif uantastet saa nær den svenske Kyst, medens vi, overholdende vor Forbundspligt, søgte djerveligen at hindre ham Garten gjennem Sundet. Mon med Høie? — Derjom vi end, nagtet vore Tractater med Gjenbofolket nægte det Ret til at befæste sin Side af Sundet, nu tilfædede det, skulde da dette, udført, saa det kunde gavne, vel være nogle Dages eller endog Ugers Foretagende, helst da Sundet dog er mere end 7000 Alen bredt, og der saaledes vel ikke kunde ventes stor Nytte af det Angreb, man endog derfra kunde gjøre paa Skibe, som med rask Vind ilede gjennem? — At den svenske Flode ikke allerede var her, for i Forening med vor at møde den fælles Fiende, torde vel og retfærdiggjøres med Grunde, som de, der uden Kald domme herom, i det mindste burde fiende, førend de affagde en Dom, der kun fornær gammelt barbarisk Nag. Vi have Grunde i guldne Dverfod til at agte høit vort høit hæder-værde Nabo- og Broderfolk, som vi have ligesaa afgjort Gjenforsdring paa dette ædle Folks Høiagtelse. Som det saaledes er retfærdigt, at vi gjensidigen yde hinanden denne, saa er det altid, men især i et Nieblis som det nærværende, da vi forenede have fælles Maal at virke for, ligesaameget Klogskabs som Retfærdigs Vigt, at vi holde ymmeligen over det Venfskab, den gode Forstaaelse, vi paa begge Sider saa meget fortjene. — Nabohad og fiendsk Mis-tydningsaaud være mørke Hedenolds nu aldeles henlagte Ufsik, som vi nu ei uden gjensidig Udsæelse maatte erindre, engang at have havt Sted, end sige, fornøye. Hvor ønskeligt, hvor godt, at denne ikke engang kunde leve op, om endog vor onde Skjæbne skulde, — hvad vel nu mindre end nogenstunde er at befrygte, hvad Forsvaret for fædse afvænde! — nogen Gang i Tiden afbryde den gode Forstaaelse, de Enighedsbaand, der nu som Stater forbinde os med hinanden!

5 Vers. Vor Flodes Bestemmelse er i Almindelighed vor Søfarts Forsvar, og vort Lands og vore Kysters, naar de angribes. En Deel af den er ude i Middelhavet og andre Steder, for at ledsage og betrugge vore Handelskibe mod Sørovere og Barbarere. Af det øvrige laae her 16 Linieskibe, og 2 Fregatter, fuldfærdige til at løbe ud, naar behøvedes. Men saa lidet havde vi her nogen angribende Fiendtlighed i Sunde, at vi ei endnu have ladet de fornødne Søfolk til disse Skibes Besætning komme. Kun et Par Drilogs-kibe og en Fregat vare lagde uden for Havnen, som vare bestemt til at bedække en Transport af Korn og Proviant, der skulde gaage op til Norge.

7 og 8 Vers. Havnen er forsvart af Christianshavns Vold, hvis yderste Ende, Quintus kaldet, har især stærke Bandbatterier; af Batterier paa Den Nyholm, af Batterier paa en Holm, der er opfattet paa en Grund midt i Indløbet; og af Kastellet Frederiks-bavn. Uden for alt dette var der lagt en Række af gamle Drilogs-kibe og andre Krigsskibe, af Tiden halv, for en Deel meere end halv lagte øde; nogle af dem vare over 40 Aar gamle. De laae her uden Masten og Seil, faste for fire Ankere. Da Angrebet gif for sig, var mellem dem lagt en Deel Kanonerpramme, Flydebatterier, Skjærbaade; altsammen uden Tvivl øvensynligen kun Forsvært, en Forskandning, der havde sin Styrke, ikke af sin egen Fasthed, men af de Mænd, som sattes der; ingentunde det virkelige Hovedværn for vor Flode og Kongestaden. At en Deel af dette, ved et alvorligt Angreb af en mægtig Flode, maatte gaa i Løbet, var vel ligesaa forudseeligt, som det er klart, at den angribende Fiende, derved svækket til Hovedangreb paa den virkelige

Forfskandsning, ej ved et Brud derpaa maatte ansees for Sejrer, eller for at have opnaaet Angribers Niemed.

9 og 10 Vers. Da Admiral Nelson med 12 Linieskibe, hvoraf eet paa 88 de andre paa 74 Kanoner, 6 til 8 Fregatter, en Deel Bombardere og mindre Fartøier, tilsammen nogle og tredive Seilere, om Eftermiddagen den 1 April var sejlet sender ned forbi dette ommeldte Forværf, Østen for Middelsgrunden, altsaa langt udenfor, hvor vore fastliggende Blokkes Kanoner kunde naae, sejlede de om Morgenen den 2 April tilbage ad det indre Løb op mod den søndre Ende af Blokkibrækken; medens det, der under Admiral Parker saae tilbage norden for Kjøbenhavn, hvilket beslod hvist af 8 Linieskibe og nogle mindre Fartøier, krydsede sig ned for at naae den nordre Ende af Defensionen. Skiffen halv Elleve denne hvist mærkværdige Dags Formiddag kom de forreste af Nelsons Skibe op for de sydligste af Blokkibene. Nu begyndte Slaget. Prøvestenen og Vagrien, de første af disse vore fastliggende Brag, og strax derpaa ogsaa et Par af dem, som saae længere op i Rækken, bleve snart anfaldne af hele den fremseilende britiske Sømagt, saa der, efter Commandeuren Olfert Fischers officielle Beretning, ej allene overalt var to flendtlige Skibe mod eet af vore, men at Prøvestenen paa eensgang foruden Contreadmiralen og et Linieskib, var i Slag med to Fregatter, som skjøde den hele Tid ret for ind, uden at den kunde besvare disse eet Stud, hvist strax blev Tilfældet med flere af vore Blokkiske, saa efterhaanden ogsaa ethvert af disse ligesom Prøvestenen, bleve beskudte af indtil fem flendtlige Skibe ad Gangen, som stoppede med Warpankere agter ud, for at samle sig og forenede angribe og ødelægge eet efter eet, hvert især; hvorved flodse maa agtes paa, at naar et britisk Skib havde efter kort Tids Forløb faaet for vældig en Hissning af vore Kanoner, seilede det væk, og et nyt kom iføden, medens det bortseilende fik Tid til at bringe sig i Orden, saae nyt Mandskab i det bortskudtes Sted, bortskaffe de forskudte Kanoner, og henbringe nye, og kortsagt berede sig til Kampens Fornødsel, da imidlertid vore Blokke, ubevægelige, maatte udholde Fiendens Tid og Bestormning, uden noget Nieblis at faae Vusterum, da efterhaanden flere og flere af deres Kanoner bleve ubrugelige. Alligevel holdte de saaledes ud mod den saa umaadeligen overlegne Fiende, at de, uagtet han fik idelig og talrig Undsætning fra de af sine Skibe, som under Admiral Parker ei kom med i Slaget, dog saaledes afholdt Angrebet, saa den overlegne Magts Tid allerede en Time før Slagets Ende var saa svækket, at adskillige af de engelske Skibe, hvoriblandt Nelsons, kun skjøde med enkelte Kanoner; at to engelske Linieskibe allerede havde sørgt Slag, det er, overgivet sig, men da de bleve understøttede af friskere Skibe, heilede Slagene igjen: og at Helten Nelson midt i Slagets Hede sendte en Parlamentar, (en Baad med Fredsslag) i Land, for at foreslaae Stilstand.

11 Vers. Prøvestenen, forhen et stort Orlogsskib, men 34 Aar gammelt, raadent og udskudt af Orlogen som ubrugeligt, efterat det overste var borthugget, henlagt her for 4 Aare, uden Maste, med 58 Kanoner, hvoraf kun halvdelen eller 29 paa den mod Fienden vendte Side. Øverst Befalende var her Capitain Lassen; næst efter denne Helt Capt. Lieutn. Rasmus Rasm, fremdeles Prem. Lieutn. Michael Ville og Maanedslieutenanterne Rosenkilde, Rosod, Holm, Jensen; samt af Landetaten Lieutenanterne Juckov, Sedder, og Hænder. Høst. Det er dette Brag med Lassen og hans Krigere, som Defensionens høit hæderværdige Hovedanfører Command. O. Fischer i sin beskeden officielle Beretning nævner, den, med al min høie Idée om dansk Tapper-

hed, ubegribelige Prøvesteen. Den slog, indtil næsten alle dens Kanoner vare demonterede. Dens Flag blev tidlig nedskudt, atter sat, atter nedskudt. Heltene strede længe uden Flag, gavede sig aldrig. Det var de sønderskudte Kanoner, det raadne, af tallose Kugler giennemboede, Brag, ei vore Mænd, der omsider "vege for Overmagten." De overblevne Golt skjode med de overblevne Kanoner, saalænge der var nogen. Derpaa udstortede de i Havet det Krud, de ei meer, men Fienden, om han kom, ellers kunde bruge. Da først forlode de uovervundne, uovervindelige, Helte den ei længer brugelige, den tappertliden forsvarede, blodigen hermede Prøvesteen, og fæstede saa mange, de kunde, af de faldne saarede Baabenbrødre. For at drage Omsorg for de øvrige af dem, og for at fornagte de paa Bragets vestre Side fra Fienden vendte Kanoner, som maatte falde i hans Hænder, forblev den ædle Lieut. Mich. Bille om Borde paa Braget, og udstod saaledes der endnu den Hagt af Fiendens Kanonkugler, som giennempidfædede det end en temmelig Tid, efterat det fuldeligen havde ophørt at skyde, indtil det efter en blot for vore Mænd, men for dem saa syndeligen hæderlige Kamp, blev besat af Fienden.

J intet for vore Krigere hæderfuldt eller væsentlig er det herfra forskjælligt, hvad der er at melde om det næst lagte Blokskib Vagrien. — 38 Aar gammelt, ogsaa raadent, udstødte af Orlogsrangen, og her ligeledes svinebundet, besat med 52 Kanoner, altsaa kun 26 til Brug, laae det her under vor Gen. Adjutant og Capitaine Risbrighs Befaling. Under ham anførte Prem. Lieut. Henne, Lieut. Hagerup, Maanedslieutenanterne Støger og Groth, samt af Landofficerer Lieutenanterne Kommer og Adeler, vore Krigere. Vagrien tilligemed Prøvesteenen modtog Fiendens første Skud, giengiksbede hvert hans Skud med fuldestgjørende Kraft, og en Standhaftighed, som aftraang selv Fienden høit beundrende Beundring. Ifte heller dette Brags Helte strøge Flagget. Ogsaa disse vedbleve Striden, til der var saa godt som ingen Kanoner tilbage paa Batterierne, at skyde med. Da først var det ogsaa, at de, efterat have ladet de her til ingen Nytte længer Mod og Blod bortodslende overblevne saa Golt gaade i Land, og efter ogsaa at have bortkastet i Havet det, da Kanonerne ei længer vare brugelige, myttige Krudt, forfulgte ligesom Prøvesteenens hienmærende Helte af Fiendens seirlose Skud, bragte saa mange muligt af de Saarede ud af Slaget.

Kun Navnene ombyttede, er alt dette med næsten ingen Forandring det, der er at melde om Braget af det Orlogsskib, som før hedte Jylland. Bygt 1760, altsaa nu 41 Aar gammelt, var ogsaa dette længe siden udueligt til sand Orlog. Det var dog nu 52 Kanoner, men ingen Maste. Her var Capit. Brandt den øverste Befalende, næst ham Capit. Lieut. Weizel, og derefter nu Fædrelandet frivilligen tjenende her som Lieutenant, den som Koffardiesarer af Staten længe siden udtraadte yngre Risbrigh, og M. Lieut. Frandsen, Holm, Rasmussen, Johansen, og af Landfolket Lieutenanterne Lüttichau og Burgstorf. Af Blokskibene var dette det, der længst og lige til Slagets Ende vedblev at besvare Fiendens Skud.

Imellem Jylland og det følgende større Blokskib Dannebrog laae, ogsaa som Blokskib, Fregatten Kronborg, hvor Overbefalingsmanden var først Prem. Lieut. Hauch, som tidligen i Slaget døde Heltens ærefulde Død. Efter ham var Prem. Lieut. Søren Vilde Befalingsmanden, med M. Lieutenanterne Jelt og John. Vore Krigere paa dette som paa alle vore flydende Batterier solgt deres Blod saa dyrt, som ved Mod og Standhaftighed muligt.

Dannebrog hedte det derpaa følgende Blokskib, som meget kort efter de før nævnte, eller tilligemed det sidste, kom med i alt Slagets Heede. Dette var 24 Aar gammelt, stærkeligt, mastløst, men bar dog endnu 60 Kanoner. Den Overbefalende var her Capit. Ferdinand Braun, som i dette Hæderskald mistede ved et fiendtligt Skud sin høire Haand; næst ham befalede Capit. Lemming, saa Pr. Lieut. Lützen, Sec. Lieut. Wulff, hvilken sidste her under Slaget døde Heltens ærefulde Død; der firede og M. Lieutenanterne Kornbeck, Warming, Hattrup og Lützen; af Landetaten Capt. Arends, Lieut. Winkler og Fændrik Ebel, ogsaa denne sidste døde her i Kampen for Fædrelandet. Dannebrog havde allerede tidlig Nesson selv paa Siden. Allerede Kl. 11 $\frac{1}{2}$ var det Skudt i Brand. Denne og det myrdende Angreb bleve nu saa voldsomme, at Defensionens Anfører, som, her omborde, havde her heiset sin Stander, fandt sig forpligtet, at henførte den til det nordligere liggende Høstéen. At Stridens Gru her har raset i al sin Vælde, er forstaaeligt deraf, at Fiendens Skud af dets Mandskab dræbte og saarede inden Slagets Ende 270, medens man kun dæmpede, ej formaaede at slukke den antændte Brand, under hvilken de saa øvrige her fortsatte Modværget. Da dette formedelst Branden og Tabet af Krigere blev aldeles umuligt, reddede dog de Øvrige saavel mange af de Saarede, som deres endnu tilbageblevne Medkæmpere. Dette Dannebrog havde Skibne fælles med det Drlogsskib af samme Navn, som 1710 i Slaget i Kjøgebugt kom i Brand. Kun blev det ej vore her kæmpende Brødre muligt, som Heltens Hvidtfeldt og hans Medstridere, at fortsætte Kampen

Til Jlden ned til Kruddet brød,

Og alle døde Heltedød.

Den imidlertid gjorde Stilstand afbrød Kampen. Dog her som allevegne freddes saa, at det med Ret kan og bør siges her, som den ædle Digter quod ved Hvidtfeldts Heltedaad:

Vort Fædreland — o det er rigt

Paa sande Drlogshelte!

Det Brag, paa hvilket Capit. Kosod havde øverste Befaling over dem, som der med ham forsvarede os, hedte Charlotte Amalia. Det var for 36 Aar siden byggt til Drlogsskib, tjente ud, og blev Koffardiesarer; det optoges omfider til Blokskib, og blev her besat med 26 Kanoner. Capt. Kosod havde der med sig Pr. Lieut. Bardenfleth, M. Lieutenanterne Willers og Risom. En halv Time før Slagets Ende, da al videre Strid, efter at Kanonerne vare ødelagte, her var forbi, forlod først Capit. Kosod dette fuldkomne Brag, og tog med sig, foruden saa mange Friske og Saarede, som Baadene kunde bære, ogsaa sit forrige Blokskibs Flag og Vimpel, hvilket saaledes ikke kom i Fiendens Vold. Med endeel af Mandskabet begav han sig — ej ud af Striden, men kun hen paa de tre Kroners faste Batteri, for derfra at vedblive at modstaae Fienden. Da Lieut. Willers i en af Baadene havde bragt en Deel Saarede i Land, gif han igjennem det alt meer og mere hid trukne Angluevær ud, for endnu at afhente flere Saarede. Men nu kom Stilstanden, og nu besteg ogsaa Britterne dette forladte Brag.

Det Blokskib, paa hvilket Capt. Thura var øverst Befalende, hedte Indførsretten, Skroget af et Drlogsskib paa 64 Kanoner, som de øvrige uden Mast og Seil. Dette var det næst yngste af alle de egentlige Blokskibe, eller som Flødebatterier brugte Skibsskrog, byggt 1786, men ej uden stor Hovedformyelse tjenligt som Skib. — Capit. Thura var den anden af de øverste Befalende, som faldt i Slaget, dræbt af Fiendens Skud. Under ham befalede M. Lieutenanterne Cortzen, Meinertz, Sonne, Müller,

Rasmusen og Möller, og af Landetaten Lientenanterne Rothe og Münster. De sendte i Land, at berette deres Anførers og med hans en Mængde af hans Krigeres Død, og at forlange en ny Anfører. Angrebet var yderst heftigt. Kronprindsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Hine tilsaar, og, ej uden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og befoel alt mueligt, til Undsætning, de efterhaanden i Land kommende Saarades Besorgning, alt, hvad der nu var at foranstalte. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deeltog i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Øieblik ej ved Befaling at overdrage nogen. Kronprindsen, tilidsfuld til vore Søemænd, tilbød hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schredersee, der for sin Helbreds Skyld for nogle Aar siden var udraadt af Staten, var den, der udsomst fremstod, og modtog den frugtelige Opfordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han ilede til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Hagstorm, og Døden imøde. Døden fandt ham. I det Øieblik han besteg Galdrebstappen paa det gjennembullede Brag, rev en fiendtlig Kugle ham tværtover.

12 Vers. Hjelperen en synkesfri Fregat paa 18 Kanoner fordes af Pr. Lienten. Lillenskiöld. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokkadebøerne havde maattet forlades, havde, hvor den laae, allene at stride mod den alt for overlegne Magt. Den af en højt Fægtning til vor Handels Forsvar mod Kapere i Vestindien allerede før hæderligt bekjendte Anfører nødtes nu til blot at redde Skib og Mandskab fra at falde i Fiendens Bødd.

Capit. Lienten. Rothe forde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham vare Maan. Lientenanterne Lind og Tellefen; Pr. Lient. Sastings. Cavall. Prammen Aggershuus, under ham M. Lientenanterne Schmidt og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtrent 210 Mand Besætning. Da de havde holdt ud til denimod Slagets Ende, vare de begge formodentlig Mængde af Grundskud aldeles synkeførdige. De havde haft Master og Seil; men baade disse og hine vare, især de paa Aggershuus, saa sønderfødte, at de ikke vare længer til Tjeneste; ogsaa de fleste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorde ubrugbare. Af Rothes Mandskab var kun 10, af Sastings endog kun 30 Mand tilbage. Aggershuus maatte aldeles have været tabt, dersom ikke Capit. Lienten. Rothe med sit kun lidet bedre Nyborg havde været alt for at fløbe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel, men saa at det, der af Bemanning, Skib og Kanoner var tilbage, er frelst, og intet kom i Fiendens Haand. Rothe bragte sit Nyborg lige til tæt uden for Toldbodens Ladningssted; der sank ogsaa dette paa et Dyb, hvor netop Dækket laae i Vandforkpen. Alle Kjøbenhavns Indbyggere have der seet, hvorledes et Skib seer ud, sørend danske Søemænd drage det ud af Striden. Bugspidret og en Mast recent borte, de andre forlurte med mange Skud, og faldne færdige, alt løst paa Dækket i Stumper, Takkelagen hængende i Grundser, Rølingen itubruddt overalt, de fleste Rappertter ligesaa, og det undre i den Tilstand, at — det synker. Men hvor mange Mennecker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Forsætning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lient. Willemsen, en meget ung Søofficer, men saaledes kjendt, at der betroedes ham Befalingen over det af Berner bygte Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Skibe, han fik at stride med, var Nelsons eget; og saaledes udførte han det ham tilfaldne alvortlige Ørend, at den britiske Søhæit, da han efter Slaget kom her i Land, un-

derrettede sig om, hvem det var, som havde ført dette Batterie, hvilket, han tilstod, havde tilføjet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbeskrevet Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at gjøre Beskommende her opmærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Kriger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt mueligt mod Røret, og derved gjøre Skibet uskyldigt, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Ild saa nogenledes fra sig. Da omsider Nelson med Anstrengelse vilde lægge ind paa dette frugtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det allerede var meget forskudt, kappede han Ankrene og fik det, under vedholdt og ei ved Arbeidet med at stytte bort afbrudt velsigtet Skydning, formedelsi Hurtighed og modig Mandsnærværelse, halet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sikkerhed, og var dette det eneste af samtlige de seillose Fartøier, som vare med i Slaget, der indgik, forladt eller gandske ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Sicælland, et kun 14 Aar gammelt brugeligt Dragskib paa 74 Kanoner, der dog her, hvor det i Blotkræften behøvedes, maatte hentlægges, fastankret som de andre, endskiøndt forsynet med Master og Takkelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Overbefalende var her Capit. Hartzboe, fremdeles Pr. Lieutn. Hoppe, og Sec. Lieutn. Diederichsen, samt M. Lieutenanterne Wedele, der hæderfuld faldt i Slaget, Justesen og Bahrentsen, og af Landofficerer — — — Lieutn. Fris. Efter flere Timers dierve Deeltagning i Slaget vilde Ulykken, at Ankertougene bleve ørskudte, og at dette Skib, saaledes uskyldigt, drivende og omsider fastsiddende paa Udøbet, maatte modtage Strømmen af Fiendens Kugleild. Ved den skjæffe Harboes og hans Medstrideres Mod og Sindighed holdtes det alligevel endnu i Birk-sombød, indtil Slagets Ende ved Stillsanden. Ei førend den paa følgende Dag, blev det — skjøndt det førend Stillsanden hverken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundstød, alle Master, Rundhoite og Takkelage reent sonderbrudte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav og saa dette Bytte til Luerne.

Elven, en liden Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetitur, eller Hjælpstager af de Signaler (Befalings-tegn med Flagge) hvorved Defensionens Overansøger bestyrede Slaget. Det førtes af Capit. Lieut. Baron Holsten, med Sec. Lieutenanterne Grothschilling og Dorn. Ogsaa paa dette lidet Skib saaes vore Mænd at deeltage i Striden saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundstød, meldte Commandenr Fischer, lagde ogsaa dette med Master og Takkelage forskudt indenfor Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Vram paa 20 Kanoner, ført af Capt. Lieut. Egede, med M. Lieutenanterne Møller og Aarsfrup. Den havde sin Plads mellem Blotskibene og Bagrien og Jylland, var saaledes blandt de første, der kom i Slagets Hede, og længst maatte udholde den. Saa beundringsværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartøier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendelig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa længe udsat for det umaadeligen overlegne Angreb, der omsider fik de svære med den ubegribelige Tapperhed forsoarede Trækasteller, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandskab, reent sendt til Brag, og løssendt fra sine An-

Rasmussen og Møller, og af Landetaten Lientenanterne Rothe og Münster. De sendte i Land, at berette deres Ansøgers og med hans en Mængde af hans Krigeres Død, og at forlange en ny Ansører. Angrebet var yderst heftigt. Kronprindsen var selv tilstede paa Nyholm, hvor han med egne Hine tilfaae, og, ej uden Deeltagelse i Stridens Fare, ordnede og befoel alt mueligt, til Undsætning, de efterhaanden i Land kommende Saares Besørgning, alt, hvad der nu var at foranstaa. Om ham var en Kreds af dem, som ej umiddelbar deeltog i Slaget. Den faldne Thuras blodige Plads var i dette Øieblik ej ved Befaling at overdrage nogen. Kronprindsen, tillidsfuld til vore Esemænd, tilbød hvilken af dem, som endnu vilde, at modtage den. Capitaine Schredersee, der for sin Helbreds Skyld for nogle Aar siden var udraadt af Staten, var den, der iisomst fremstod, og modtog den frygtelige Opfordring. Tilligemed et Antal Krigere, der frivillige som han ilede til Striden, gik han i Baaden, de britiske Kanoners Hagstorm, og Døden imøde. Døden fandt ham. I det Øieblik han besleeg Guldrebstrappen paa det giennemhullede Brag, rev en skændtig Angle ham tovertøver.

12 Vers. Hjælperen en synkefri Fregat paa 18 Kanoner fordes af Pr. Lieuten. Lillenskiöld. Denne forsvarede sin Plads i Striden, indtil den, da Blokskibene havde maattet forlades, havde, hvor den laae, allene at stride mod den alt for overlegne Magt. Den af en fæl Fægtning til vor Hædets Forsvar mod Kapere i Beskudien allerede for hæderligen bekendte Ansører nøddes nu til blot at redde Skib og Mandskab fra at falde i Fiendens Vold.

Capit. Lieuten. Rothe førde Cavallerie-Prammen Nyborg; under ham vare Raan. Lientenanterne Lind og Tellefen; Pr. Lieut. Sastings Cavall. Prammen Aggershuus, under ham M. Lientenanterne Schmidt og Bang. Hver af dem havde 20 Kanoner og omtrent 210 Mand Besætning. Da de havde holdt ud til benimod Slagets Ende, vare de begge formedels Mængde af Grundskud aldeles synkefærdige. De havde havt Master og Seil; men baade disse og hine vare, især de paa Aggershuus, saa sønderknudte, at de ikke vare længer til Tjeneste; ogsaa de fleste Kanoner vare demonterede, eller ved Fiendens Skud gjorde ubrugbare. Af Røthes Mandskab var kun 50, af Sastings endog kun 30 Mand tilbage. Aggershuus maatte aldeles have været tabt, dersom ikke Capit. Lieuten. Rothe med sit kun lidet bedre Nyborg havde voiet alt for at slæbe det med sig. Nær ved Land sank det alligevel, men saa at det, der af Bemanding, Skib og Kanoner var tilbage, er frelst, og intet kom i Fiendens Haand. Rothe bragte sit Nyborg lige til tæt uden for Toldbodens Ladningssted; der sank ogsaa dette paa et Øub, hvor netop Dækket laae i Vandforkpen. Alle Kjøbenhaavns Indbyggere have der seet, hvortil et Skib seer ud, seend danske Sømand drage det ud af Striden. Bugspridet og een Mast reent borte, de andre forsmud med mange Skud, og faldsfærdige, alt løst paa Dækket i Stumper, Takkelagen hængende i Grundser, Røtlingen indbrudt overalt, de fleste Rapperter ligesaa, og det undre i den Tilstand, at — det synker. Men hvor mange Mennecker og Grundskud det har kostet Fienden at bringe dem i denne Forsatning, det vil vel aldrig blive erfaret.

Lieut. Willemsen, en meget ung Søofficier, men saaledes fiendt, at der betroedes ham Befalingen over det af Gerner bygte Søbatterie paa 24 Kanoner. Det lykkedes denne unge Mand, at blandt de britiske Skibe, han fik at stride med, var Nelsons eget; og saaledes udførte han det ham tilfaldne alvortige Ørend, at den britiske Søhelt, da han efter Slaget kom her i Land, m.

berettede sig om, hvem det var, som havde ført dette Batterie, hvilket, han tilfod, havde tilføjet ham megen Skade, og gjort hans Angreb en synderlig haardnakket, levende og velbestyret Modstand; hvorved denne Fiende fandt sig forpligtet til at gjøre Bedkommende her opmærksomme paa det meget, Fædrelandet har i Tiden at vente af den unge Kriger, som saaledes begyndte. Ved at rette sine Skud deels saavidt mueligt mod Røret, og derved gjøre Skibet uskyldigt, deels lige ind mod Boven af Skibet, da denne vendte mod ham, holdt han mere end en halv Time dens Ild saa nogentledes fra sig. Da omsider Nelson med Anstrengelse vilde lægge ind paa dette frygtelige Batterie, og bemægtige sig det, efterat det allerede var meget forskudt, kappede han Ankrene og fik det, under vedholdt og ei ved Arbeidet med at slutte bort afbrudt velsigtede Skydning, formedelsi Hurtighed og modig Handsnærverelse, halet ind paa Grunden paa Siden af Tre Kroners Batterie, i Sikkerhed, og var dette det eeneste af samtlige de seillose Fartøier, som vare med i Slaget, der undgik, forladt eller ganske ødelagt, at falde i Fiendens Hænder.

13 Vers. Sicelland, et kun 14 Aar gammelt brugeligt Drækskib paa 74 Kanoner, der dog her, hvor det i Blokræffen behøvedes, maatte henlægges, fastankret som de andre, endskiøndt forsynet med Masten og Taffelage, dog uden Seil, som det ei var bestemt til her at bruge. Den Hverbefalende var her Capit. Harboe, fremdeles Pr. Lieutn. Hoppe, og Sec. Lieutn. Dieberichsen, samt M. Lientenanterne Wedele, der hæderfuld faldt i Slaget, Justesen og Bøhrhnsen, og af Landofficerer — — Lieutn. Gris. Efter flere Timers dierve Deeltagning i Slaget vilde Iluffen, at Anfertogene bleve overskudte, og at dette Skib, saaledes uskyldigt, drivende og omsider fastsiddende paa Udøbet, maatte modtage Strømmen af Fiendens Kugleild. Ved den tiætte Harboes og hans Medstrideres Mod og Sindighed holdtes det alligevel endnu i Birkfombød, indtil Slagets Ende ved Stilstanden. Ei førend den paafølgende Dag, blev det — skjøndt det førend Stilstanden hverken var forladt eller overgivet — af Fienden taget i Besiddelse; men dog ei uden i Slaget saaledes at være forskudt, at det havde 27 Grundskud, alle Masten, Rundholte og Taffelage reent sønderbrudte, og at Fienden i en af de paafølgende Nætter overgav ogsaa dette Bytte til Luerne.

Elven, en liden Fregat paa 10 Kanoner, der egentlig var med som Repetiteur, eller Gientager af de Signaler (Befalings-tegn med Flagge) hvorved Defensionens Overanfører bestyrede Slaget. Det førtes af Capit. Lieut. Baron Holsten, med Sec. Lientenanterne Grothschilling og Dorn. Ogsaa paa dette lidet Skib saaes vore Mænd at deeltage i Striden saa meget som efter dets Styrke muligt. Efter adskillige Grundskud, melder Commandeur Fischer, lagde ogsaa dette med Masten og Taffelage forskudt indenfor Stubben.

Rendsborg, en Cavallerie-Vram paa 20 Kanoner, ført af Capt. Lieut. Eggede, med M. Lientenanterne Møller og Harestrup. Den havde sin Plads mellem Blokskibene og Bagrien og Jylland, var saaledes blandt de første, der kom i Slagets Hede, og længst maatte udholde den. Saa beundringsværdigt, som det nok virkeligen er, at intet eneste af de andre med Seil forsynede Fartøier, der i dette over 5 Timer varende Slag mod en saadan fiendtlig Flode, blev Fiendens Bytte, saa lidet er det at undre paa, at dette, saa længe udsat for det umaadeligen overlegne Angreb, der omsider fik de svære med den ubegribelige Tapperhed forsvarede Drækskibeller, det laae ved Siden af, til at tie, maatte, efter efter et stort Tab af Mandskab, reent skudt til Drag, og løsskudt fra sine An-

tere staaende paa Grund eller flunken, omsider faldt i Fiendens Haand.

Foruden de Batterier, der ere nævnde i Bisen (hvilken ingen Ende vilde faae, dersom der alting skulde opregnes) vare her med i Kampen, og bidroge i Forhold til deres Styrke kraftigen, til at gjøre den hærderfuld for den danske Dragsmagt, unyttig for Fienden, tre Stofpramme Sohesten paa 18 Kanoner under Lieut. Middelboe med M. Lieut. Lilleholdt; Sværdfisken paa 20 Kanoner under Lieut. Sommerfeldt med M. Lieut. Bang; og Haven ogsaa paa 20 Kanoner under Lieutenant S. L. Møller og M. L. Lind.

Endnu var et af de vigtigere Forsvarsværker, Dragskibet Holsteen paa 60 Kanoner; det var 29 Aar gammelt, dog brugeligt bemæst og tilfaldt, men laae her med som Blokskib, uden Seil. Den Overbefalende var Capt. Ahrenfeldt, næst ham Capt. Lieut. Andresen, Pr. Lieut. Linstrøm, M. Lieutenanterne Sonne, Haas og Langemark, og af Landetaten Hein og Holm. Da Dannelsen brog Kl. 11½ kom i Brand, skittede Defensions-Anføreren derfra hidover med sin Stander. Efterhaanden kom nu Angrebet saaledes hid, da det var det næst nordligst lagte af de Blokskibe, der deeltog i Slaget, at han Kl. 12, atter maatte flytte den herfra hen paa det fæste Batteri ved Tre Kroner, hvor nu Slaget begyndte mellem samme, samt det øvrige af den nordre Linie, og Admiral Parkers Division. Allerede da var Holsteen meget forskudt, havde mange døde og saarede, et stort Antal Kanoner ubrugeliggjorte; og først da og siden gik den talrige Fiendes Hovedangreb ud paa det og de deromkring nærliggende Batterier. — Dette saaledes, som det under saadan Kamp var og videre blev tilredt, forud af Tiden allerede ødelagte Skib var, uagtet dets brave Officerers og Besætnings hærderfulde Deeltagelse i Striden, det eneste af, hvad Fienden gjorde til Bytte, hvilket han, for dog at have noget Bytte at forevise, foretog at reparere, og bruge. Efterat have tilkøppet og saavidt muligt luffet for de utallige Huller, hvormed det var gienemboret, borttaget de forkruste og brudne Mastes og sat nye i Stedet, blev det saavidt i Stand, at han har været at bruge det til Hospitalsskib, og som saadant sendt det hjem til England.

Endnu var der nogle faa Skjærbaade med i Slaget. Disse hver kun med to Kanoner forsynede, smaae Rortøier, bidroge dog ogsaa noget med til at bestemme den saa glubst angribende Fiende til at vende om med uforrettet Sag, hvor lidet end den herværende Betiagenhed er skiftet for disse Søehusarers flugtige Angreb. Rygtet nævner især to af dem, een ført af Lieut. Conrad Grove, en anden af Lieut. Louis, der med udmærket Dyrhed passede paa, nærmere sig tæt under de fiendtlige Dragsmænds Forstavne, og gienemstrøge dem langskibs med deres Kugler. Lieut. Grove gav paa den Maade en af Britterne 11 Skud af sine to Kanoner, før end han tilbagefaldt fra dette Hovedstykke lige saa hurtigt med Seil og Rorer frelsede sit lille Rortoi. Ingen af disse faldt i Fiendens Vold.

Jkke maa dette, og endnu mindre det lidet, der staaer i Bisen, paa nogen Maade ansees for en fuldstændig Fortegnelse over alt det, vore Forsvarere have gjort for os. Overmaade meget er her ganske vist at tilføie, da dette kun er bestemt til at give Læseren, uden Dybold, i stor Korthed, Kundskab om saa mange enkelte Træk af det, der hører til denne høist mærkelige Dags Skildring, som kan være nok, til at han deraf kan fatte et Begreb om, hvad vi skulde Heltene. Løgn er intet af det, her er sagt, der er intet, forsætligt fremstillet bedre eller værre end Optegnelser ved saa uagtigen, som han har faaet det at vide. Mange

af de nævnte Mænds Fortjeneste, alles, er sikkertigen større end her meldt. Ingen fortryde, om han finder sin Fortjeneste, og det, han har gjort, ikke sat i sit fulde eller rette Lys; ei heller, om der skulde være nogen Urigtighed i det anførte, som haabes ei at kunne være i det mindste af Betydning. Dette er alt uforsættligt, og mod Anmelderens inderlige Ønske, der gaaer ud paa at forstærke Sandhed til enhver fulde ham tilkommende Hæder. Ved et nyt Dylag af dette er Anmelderen paa det redebønske saa villig som pligtig til at rette og forandre det, som saadant behøver, hvorfor han taknemmelig modtager enhver Anviisning til Rettelse.

14 Vers. Danmarks Kronprinds. Efter at have med en Iver, en Nidfiærhed for at ordne og stikke alting saa, som det til Statens og Stadens Tryghed, Forsvar og Held, i Forhold til Statens Styrke og Evne, dens Forbindelse med andre Stater, og til hvad der, alle Omstændigheder tilsammen agte, paa nogen Maade var muligt; efter dertil at have brugt, raadspurgt, ansat, fulgt, de dueligste og bedste Mænd, som han til ethvert hidsørende Øjeblik kunde og burde forlade sig paa, efter hermed at have selskabet sig Dag og Nat med en Arbeidsomhed og Vedholden, hvori ingen af Undersaatterne vil kunne overgaae ham, stod han i Farens og Angrebets afgjørende Timer, Slaget saa nær, som det uden overdreven og umyttig Forovenehed var muligt, paa Nyholm, og tilslaae, og anordne selv alt, hvad der var at anordne, og vedblev der saa længe, til Bomberne haglede ned rundt om ham, da først de, der vare om ham, fik formaaet ham til at drage sig lidt mere bort fra den Fare, han for sin Person ei har ladet Riideteen til at bemærke. Men der saae han, og sikkertigen lagde paa Hjerte, hvorledes han og Staten kan lide paa vore Søfrie, og hvem det var, der her visse, hvorledes man kan lide paa dem, samt hvad der til vort Forsvar og Tryghed fremdeles er at iagttage.

15 Vers. Et Par af Brittens Slag. Mod Enden af Slaget, da ei allene endnu Blokskibet Sjælland, Hjelperen, og Willemoeses flydende Batteri, trods alt, hvad de havde lidt, men ogsaa omfider Tre-Kroners-Batteriet havde faaet ret Skud paa nogle af Fiendens Skibe, deriblandt Nelsons eget, og der af disse var eet kommet paa Grund, og derved havde forviklet sig i et andetets Takelage, saa saae man Vimplerne paa to ja maaskee tre af dem at blive støgne. Men Britterne vare talrige, de som kunde manøvrere, manøvrerede, som altid, fortræffeligen; der kom Undsætning, men især kom i det samme — Stillsandsflagget og Drøden at høre op med Slaget. Britterne bleve frelse. Men da først om Natten derpaa, gjorde de, siger man, deres ingen Misundelse værde Erobring af de forladte Skuder.

16 Vers. Det halve af vort Udenværk. Det maa vel lægges Mærke til, at det var kun Udenværket, der var i Slag, og kun det halve deraf. At deraf en stor Deel gik i Løbet, medens der ei engang var noget ret Angreb paa det andet halve, end sige paa vor Hovedforskandsning, nemlig Quintus, den lange Linie bag Christianshavn, Nyholm og Kastellet, dette er dog vel ikke nogen Erobring eller Seier? Man kunde næsten ligesaa gierne fremvise som Seiertegn de fiendtlige udskudte Kugler.

17 Vers. Med syvfold Overmagt. Vore syv Blokskibe, (eller om man vil ni), og de opregnede mindre Fartøier vare i Slag med hele den britiske Flode, ei engang Parfers tilbagesiggende Afdeling fraregnet, thi den var nær nok til at hindre vores nordensfra at komme til Bistand, medens den sendte dem, der vare i Slaget, ubehindret idelig Undsætning af Folk, Munition, ja Skibe. Men endog de af Fienden, der virkelig og umiddelbar vare med i Slaget, havde dog nok, uden Overdrivelse, mere end dobbelt-

faa mange Kanoner at bruge med os, som vi mod dem. Hvor høit vil man nu regne, at deres Skibe alle vare bevægelige? at de unddroge sig, saasnart de feilede noget, satte sig i Stand igien, og lagde imidlertid nye frem? at de kunde lægge sig hen for vore, hvor det var beqvemmest og mindst farligt, medens vore, faste og ubevægelige paa Pletten, maatte blive, hvor de vare, uden at unddrage sig og sætte sig i Stand igien, uden Tilflod eller sand Undsætning?

18 Vers. Dyrte fløbte Brænde. Paa det ikke meget værde, forbullede, og temmelig trøffede Høisteen nær, opbrændte Fienden efterhaanden, i Nætterne efter Slaget, alle de Strog, vi, efter prægtigen gjort Brug, ved Stilstanden overlode i hans Haand. Den Lysning blev ham nok temmelig dyr. Han fortæller vel ikke om, hvad den har kostet ham, men vist er det mere, end den var værd. De af hans Skibe, som vare især med i Heden, saae vi her fra vore Høider og Taaene, først bullede som Dørslage, ligesom vore, da vi forlode dem, siden belagde med Lapper og Indsikninger. Et Par af dem skal han, som og er sandsynligt, have brændt op, tilligemed vore, et eller flere af de mindre skal han som uistandskættelige, have ladet synke her ude paa Dybet. Det vare, som det vil, saa ere dog vore gamle Truge en daarlig Erstatning for, hvad Toget hid kostede ham. Han satte neppe dem af vore Folk, der bleve tilbage paa nogle af vore Blokke, ombord paa de værst tilredte af sine. Et af dem, Ardent, hvor der kom af vore Folk, havde dog faaet 74 Skud i Skragget, deraf 14 i Vandgangen, Masterne bragede, Bugspredet affandt, alle Stænger, samt Banter og Taffelage overflødte, og døde og saarede Folk i Forhold derefter; et andet fortælles at have havt 150 Mand døde, et tredie lige til 270 Mand; nogle af Fiendernes egne skal have angivet deres Tab af Døde til imellem 1200 og 1600; andre angive det endnu meget større. — Vi fik slet ingen af deres Kartoner. Vi havde vel, hvordan det end gik, ikke der paa giort Regning? vore fastbundne Blokkskibe skulde dog vel ikke i en Hast have sat Masten ind og heiset Seil for at indhente de forskudte Skibe af den talrige brittiske Flode, som dog vel maatte formodes at holde nogle tilbage til at undsætte dem, der værst bleve tilredte? Ver Strid var drabelig Forsvars-Strid, og drabelig udførte vi den, og affløge Angrebet. Ver Stad og vor Flode er i fuldkommen Besold; og derimod, ei mod de mastløse Strog, var dog Angrebet sigtet.

19 Vers. Der faldt, og døde den hæderfulde Død for Fædrelandet vel en 7 til 800 af vore Forsvarere. Der indbragtes i Lazaretherne omtrent 700, bedækte med hæderfulde Saar. En Deel af dem ere ogsaa døde; men mange ville vore gode Lægers Omhu og Kunst give os tilbage. Vore formuende Medborgere, endog af de mindre formuende mange, have yttret deres Menneskelighed, Borgerind og Taknemlighed ved at sammenskude betydeligt til deres Pleie, til at formilde deres Smærter, til at lette dem deres Kaar for de kommende Dage, som blive ved Tab af Lemmer eller Færlighed mere eller mindre satte ud af Stand til selv at forsyne sig og sine; og til at oprette det, der kan oprettes, af deres Tab, som her mistede ernærende Mænd eller Fædre.

20 Vers. Vi snart kan vente hædret No. Ved Stilstandskonventionen af de April er denne Forventning begyndt at gaa i Opfyldelse. En Fred paa de Vilkaar, Admiral Parker havde fundet mægt til at slutte, visde vor Konge ingenlunde modtage, ingenlunde fratræde den Forbindelse med de andre nordiske Magter, som Britterne vilde frunget os ud af, ingenlunde afvæbne den Magt, som var bestemt til fremdeles at haandhæve denne Forbin-

delse. Men for saameget muligt at spare den Blodsudgydelse, den Elendighed, den Udelæggelse, som Krigen paa begge Sider altid medfører, hvordan dens Udfald end bliver, samtlige H. M. i at standse med Fiendtligheds Udøvelse og videre Rustning for saa lang Tid, som der kunde behøves til, med samtlige de paagjældende Magter at overlægge og aftale det fornødne for med eller uden visere Waabenbrug at tilvejebringe en saadan fast og varig Fred, som svarende til Landsfaderens Ønske kunde betrygge os vedvarende Nydelse af den Statslykke, som Fædrelandets ene derpaa stilede Regjeringsførelse har vænnet os til; den Hæder for Trofasthed i Forbund, hvortil ethvert vor Regjerings Skridt i Freden og Krigen hidtil har berettiget vor Stat; og den Hæder for Kjæthed i Kamp, hvilken vore Krigere den anden April tilstredt sig. — En saadan Fred var ikke med Admiral Parker at slutte; men vel en Stilstand, i hvilken den kan tilberedes; en Stilstand, som imidlertid aabner Danmarks Havne, lukker dette Riges Kyster, og skjæmder denne Admiral naturligvis ikke kan befale over det øvrige af den britiske Sømagt, der muligens uafhængig af ham kunde beordres mod Norge, dog sætter os i Stand til at sende vore norske Brødre den Indsætning af Korn, som de i dette Nødske trænge til. Denne Stilstand, denne, som det frydeligen haabes, saa visse som hederfulde Indledning til Fornøjelsen af den guldne Fred, den er allerede, som Freden vil blive, en umiddelbar Virkning af vore Forsvareres Forhold den anden April. Derfor atter her:

Held os, vort Fædreland er rigt
Paa sande Orlogshelte.

S a n g

for

Kronprindsens Livcorps

i April 1801.

Frebens, Sandheds, Lysets Bane,

Hædersvei til Held og Roes,

Du er vor; selv Stridens Bane

Run ad dig skal lede os.

Men paa dig den at forsvare,

Kamp, og Møie, Bold og Fare,

Saar og Død vi hyde Trods.

Chor.

Fredens Banner at forsvare,
Kamp og Møie, Vold og Fare,
Saar og Død vi byde Trods.

Tienden er her; han anfalder
Fredelige Danien;
Brødre! Fædrelandet kalder,
Freden flyer, gjenbringer den!
Griber, drager, hvæsser Sværdet,
Uforsærdet, uforsærdet,
Staaer mod Tienden frem som Mænd!

Chor.

Draget har vi, hvæsset Sværdet,
Uforsærdet, uforsærdet,
Staae vi her til Kamp som Mænd.

Bøldig vore Brødre mødte
Hift hans tunge første Slag;
Og med Heltemod ham stødte
Bort med uforrettet Sag,
Ogsaa vi ham saa vil møde,
Vold med Mod og Fryd afbøde
Til vort sidste Vandebdrag.

Chor.

Hine Helte liig vi møde,
Vold med Mod og Fryd afbøde
Til vort sidste Vandebdrag.

Snart skal vældig mødte Fienbe
 Ønske Fred med danske Mænd,
 Tvedragtsflammen flukt forsvinde,
 Freden smile blid igjen;
 Og med Venfæbsbaand Athene
 Atter frydelig forene
 Albion og Danien.

Chor.

Snart med venfæbsbaand Athene
 Atter frydelig forene
 Os med hædret gammel Ven!

Formand i vor Fred at nytte,
 Væble Fyrste, Frederik!
 Formand, Freden at beskytte,
 Vi af dig vort Banner fik.
 Og ved den, med den vi sværge,
 Fred, og Ret, og dig at værges
 Til vort sidste Dieblif.

Chor.

Fyrsten Frederik vi sværge
 Fred, og Ret, og ham at værges
 Til vort sidste Dieblif.

Indvielsesang

for

Monumentet over Anden Aprils Faldne.

Paa deres Grav, hvis skjønne Lod
Det blev i Kamp mod vældig Fiende
At offre Fædrelandet Helteblod,

Staaer dette Taks og Hæders Minde;
Skjøndt og det staaer i hvert erkjændtligt Bryst
Forinden Danmarks, Norges, Holstens Kyst.

Men Fædrelandet selv det er,
Som hædrer dem og sig med dette Minde;
Dg takfuld Danmark, Norge, Holsten her
Med Hæderskrandsen det omvinde.
Af os indviet her, o Steen! du staaer,
Vor Tolk til fjerne Fremtids sidste Aar.

Dg til i Støv du smuldrer hen,
Velsigne Freden Dannerkongens Rige!
Men trues eengang, eller krænktes den,
Du kraftig Dannerfolket sige:
Saa værned dine Sønners Tapperhed,
Saa stedse værne den om Rigets Fred!

Sømands Sang.

Du Sømand, som di laer dig skræmme,
 Af Stormen og Bølgernes Gang.
 En Vise jeg vil nu istemme,
 Giv Agt paa min gammelbogs Sang.
 Hvis du mig opmærksom vil høre,
 Og blir dem, jeg synger om, liig;
 Saa kanstøe jeg ogsaa vil gjøre
 Med Tiden en Vise om Dig.

Herr Alf var saa vældig en Herre
 Paa Norges den bjergfulde Kyst;
 I Striden han søgte sin Ære,
 Og Hjertet sad høit i hans Bryst.
 Han agted ei Skjær eller Vinde,
 Sit Sømandskab Helten forstod;
 Han mødte den mægtige Fiende,
 Og ingen Tid isned hans Blod.

Men derfor saa tog han sig vare,
 At seile med en, som var ræd:
 Han aldrig, naar han skulde fare,
 Tog nogen Tid Krystere med;
 Og hvis han kom efter en Styngel,
 Saa lod han ham gaae over Bord;
 Snart aldrig i hans Tid den Yngel
 Blev christelig stædet til Jord.

Saa reiste han tredive Gange,
 Mod Fjenden til Drlog og Slag;
 Til Slutningen bleve de bange,
 Saa snart de kun skimted hans Flag;
 Thi de ved Erfaring alt kjendte,
 At Sejer ledsaged hans Stavn;
 Han kjemped, og entred, og vendte,
 Beladet med Bytte, til Havn.

Som engang han efter sin Maabe,
 Til Drlogs var taget fra Land;
 Saa mødte en Sørover-Flaade
 Herr Alf og hans tredive Mand,
 De havde vel tredive Skibe,
 Men han og hans Folk havde Mod;
 Og Lykken kun sjelden i Knibe
 Behjertede Sømand forlod.

Herr Alf farer frem, som han pleier,
 Og raaber med glædelig Røst:
 Hei Karle, her har I en Seier,
 Som vel kan fortjene en Dyst.
 Lad see, at I ikke forglemme
 Den Leeg, I har øvet Jer i.
 Griff, lad de Halunker fornemme,
 At de, som de møde, er vi.

Saa slog de saa rask, som de kunde,
 Fem ser de af Skibene tog;
 Tolv Tretten blev boret til Grunde,
 De andre paa Flugten de jog.
 De sang, mens de sloges, og ladte
 Med Penge og Guld deres Rom;
 Saa modige Kursen de satte
 Til Havnen did, hvorfra de kom.

Men før de fik Landet i Die,
 Frembrøder et skrækkeligt Veir;
 Som Fjelde gaae Bølgerne høie,
 Og Kjolen stød fast paa et Skjer.
 I Bjelker og Planke det knager,
 Og Masten er slængt over Bord;
 Hvert Dieblis Stormen tiltager,
 Herr Alf tager derpaa til Ord:

Kom, Folk, vi i Havet maa slænge
 Det Guld, som vil blive vor Død.
 Snart Bølgerne gjennem vil trænge,
 Snart synke vi for deres Stød.
 Hvad, svarte een: skal vi ombringe
 Den Skat, vi har kjøbt med vort Blod?
 Tolv af os i Søen maa springe,
 Og derom maa strax kastes Lod.

Godt, svarte en anden, vi sloge
 For Alf og vor Pige, og vandt;
 Om Bølgerne Lønnen borttog,
 Hvad var da den Fordeel, vi fandt?
 Men Ære og Løn vi begjerte,
 Og begge jo blev os til Deel.
 Hvi da kaste Lod? vi har Hjerte,
 Jeg selv er den første, Farvel.

Rast han over Borde sig kaster,
 Og spotter den Bølge saa vred;
 Med Sang strax en Flok til ham haster,
 Og lettet fløi Kjølen afsted.
 Herr Alf vilde holdt dem tilbage,
 Men Helten ad Døden kun leer;
 Det blev nu hans eeneste Klage,
 At han sine Folk var saa fjer.

Hvad synes I, Karle, om disse,
 Som Døden saa ringe ansaae?
 Fortjente de ikke en Bise?
 Og gad I fortjene den saa?
 Ifald I tør tugte en Fiende;
 Saa har jeg alt lovet Jer een.
 For Jer og Jer Konge I vinde,
 Om I gaae mod Døden som Mænd.

O l v a r .

Jeg synger flet om Drab, og Mord, og Krige,
 Mig glæder ei Trompetens vilde Skrig;
 Jeg synger helst for min den kielne Pige,
 Og, Vinens muntre Gud! en Sang for dig.

Dog, Vinens Gud med Krigens Gud ei strider,
 Selv Helten tidt har været Bacchi Ven,
 Og Nordens Mænd i forbums krigske Liden
 De baade Fienden slog, og drak som Mænd.

Saa sad du før i Harald Gilles Alter,
 O Olvar! glad ved dit det brede Bord,
 Et Anskrig hører: "Kom! Benden overfalder
 Dit glade Hjem med Sværd, og Brand og Mord."

Han iilde ud, han saae den lede Fiende,
 Og uden Skræk han deres Vaaben saaes;
 Af Møden varm, han lysted an at binde,
 Og nu blev Vaabenbrag min Helts Attraa.

Af Bæggen han den tunge Dre tager,
 En Kobberhjelm fra Tambeffjelvers Tid,
 Sit Pantser nu han frydefuld idrager,
 Og kalder Gjesterne herud til Strid.

"Mænd! drikker nu", saa lybed Heltens Stemme,
 "Vor Haralds Skaal i stærken Ol og Mød!"

Endeel af os den Fryd skal snart fornemme,
At stride, Fienden laae, døe Heltens Død.

Kom! trodser ham med Mod, som Normænd sømmer,
Sit Glavind han ei længer svinge bør"
Saa talte han, sit Bæger han udtømmer,
Dg gaaer, og ingen Mand ham følge tør.

"Vell" blev han ved, jeg ene da skal nyde,
Den Glæde, at afbøde Fiendens Stød.
To Fienders Blod dog for min Arm skal flyde,
For dig mit Land jeg døer en værdig Død.

Saa foer han frem; strax Fienden ham omringer;
Men Heltens Sjel kan kjel mod Farer gaae.
Med stærke Arm han hvasse Dre svinger,
Dg Fienden dyngeviis trindt om ham laae.

Borgerqvad.

Naar Viin, og hvad der hører til,
Opvarmer os til Glæde;
Enhver da strax om, hvad han vil,
Er rede til at qvæde.
Endskjondt, naar han skal sige Sandt,

Er saadant tidt det bare Tant;
 Hvad om man dog var lidt flog iblandt?

Et Suk for elskte Fødeland
 Ved første Skaal skal stige:
 Lykkelig leve hver en Mand
 I Dannerkongens Rige!
 Vor Konge først, og saa hver Sjel,
 Hvis Værk og Flid er Landets Vel,
 Høit! Kongen og Landet Fred og Held!

Den næste Skaal skal offres dem,
 Hvis Sveed os Brødet vinder,
 Og dem, der værne om vort Hjem,
 Og skrække vore Fiender.
 Velsign, o Himmel! Mandens Sveb!
 Glæd Landet med den gyldne Fred,
 Kjæk Stridsmanden staae til Kamp bered!

Og Borger, Kunstner, Handelsmand,
 Og hvo det endog være,
 Som stræber for vort Fødeland,
 Dets Velfærd og dets Vre;
 Med Held de bruge Træ og Steen,
 Og Skib og Dre, Rok og Pen,
 Til Hæder og Held for Nordens Mænd!

O d e r. Til min Moder.

Da første Gang min spæde Røst
Med Taarer hilste dig og Livet,
Da trykte du til moderlige Bryst
Den Spæde, dig til Smertens Løn blev givet,
Jeg veed, o elskte Moder! nøie
De Ord, hvormed du hilste mig;
Ehi tidt, naar jeg omfavnet blev af dig,
Jeg tydelig dem læste i dit Nie.

"Vox, sagde du, vox op, min Søn!
"I Dyb, og til din Skabers Vre.
"Bliv i den Godes Nie stor og fløn,
"Den Godes Løn dit Maal gid stedse være:
"Er Dydens Bei end haard at træde,
"Snart ender Gravens Hvile den,
"Forlad den ei, snart skal den løbe hen,
"Forst vorde du min Alders Trøst og Glæde."

O elskte Moder, kunde jeg
Det Nie, som har sagt mig dette,
Bestandig hos mig see paa Livets Bei,
Ei blev min Fod forvilbet fra den rette!
Velan, jeg søge vil, og finde
Den Bei, du selv saa ædel gaaer,

Jeg nøie træde vil i dine Spor,
 Og herlig blier den Lon, jeg da skal vinde.

Med Glæde vil jeg vandre den,
 Med Glæde — thi skjøndt Taarer i dit Øie
 Forkyndte Sorg, saa veed jeg, Dydens Ven,
 Han, som seer ned til Støvet fra det Høie,
 Han har, endskjøndt den Fromme græder,
 Dog blandet Belyst i hans Graad,
 Men sat en hvas, en grum, en Aspis Braad
 I den Belystiges meest sværmeriske Glæder.

Til min Ven Rahbek.

Hylér, I Storme! raser over Jorden,
 Dunder I Tordner, saa Naturen sukker,
 Vist kun, o Lynild, trefold hvassse Pile
 Med mod mit Hjerte.

Dødsblege Kummer! kom, min Haand er rede,
 Kom kun, jeg følger gjennem dine Rædsler,
 Rædsler? hvad Skygge! for et mandigt Hjerte
 Intet er Rædsel.

Har du ei rakt mig for de kolde Hænder?
 Har jeg ei fulgt dig ned i dine Huler?

Saae jeg ei, fjendt ei vendtes bort mit Die,
Hele din Fælhed?

Jo vær velkommen, hist jeg seer dig atter,
Atter jeg følger; græsselige Skygger?
Trefold Egyptisk Nat med kolde Vinger
Alt mig indhyller.

Ræbsomme Tausshed! tordensvangre Stilhed!
Støder Naturen ikke trange Sukke!
Ak! men hist brister Skyen, hist adsplittes
Lynende Himmel.

Men Storme, hyl! raser over Jorden,
Dundrer J Tordner, saa Naturen sukker,
Bist kun, o Himmel, trefold hvassse Pile
Ned mod mit Hjerte.

Ven! jeg vil spotte hele deres Brede;
See, jeg opløfter mellem Himlens Pile
Denne min Haand, med den anden jeg dig favner,
Medens jeg sværger.

Synk kun, o Klode! Himlens Hvelving briste,
Knus kun Planeten til Støv, knus den til Chaos,
Tumlende Klode, sønderbrustne Himmel,
Ds ei skal fælle.

Ben, Ben, dit Favntag hæver mig fra Jorden;
 Sielen beblandes med din, jeg Støvet slipper;
 Jorden forsvinder, nær den evighøie
 Svæve vi begge.

Hylér, I Storme, raser over Jorden,
 Dunderer, I Tordner, saa Naturen sukker,
 Vist kun, o Lynild trefold hvassé Pile,
 Her er jeg sikker.

Til min Læge.

Martii 1778.

Elisas elskte Smil mig lærte
 En Ting, hvorom jeg tvivlet har,
 At trods Candiden og Voltaire,
 Jeg skulde selv uskjønsom være,
 Om jeg med ligegyldigt Hjerte,
 Og taus din Omsorg oppebar.

En Verden, hvor en Times Glæde
 Tidt voldte lange Kummers Aar,
 Hvi skulde jeg fra den ei ile
 Med Glæde til en evig Hvile?
 Hvi næsten fri paa ny fremtræde
 Til Liv og Graad og tunge Raar?

Saa tænkte jeg; Elisa smilte,
 Og mindre grum du syntes mig;
 Jeg skal da ei din Død begræde!
 Saa talte hun, fornøjet Glæde
 Tilbage i min Varm hun smilte
 Og Tak, erkjendtlig Tak for dig.

Elisa lærer mig, at finde
 Vor Verden, trods dens Galde, sød:
 Den Elsktes hulde Blik forjager
 Alt Mismod, alle Livets Plager,
 Og glad jeg seer igjen forsvinde
 Nys vinkende, nys ønske Død!

Men du, som drog mig hid tilbage
 Til Livets Fryd, og Døden tvang;
 Hvad skylder jeg nu dig? hvad Gave
 Dig værdig nok kan Livet have?
 O vil du, som Elisa tage
 Til Takke med min svage Sang!

Til Elisa 1778.

Ja Philosoph, ja viis du taler;
 Naturen eier ingen Qualer,
 Fornuften jo en Lindring veed.

Kan Lykkens Soel ei vederqvæge,
 D al dens Storm kan ei bevæge,
 Ei rygge din Lyksalighed.

Hvad kan en glad Indbildning fattes?
 Hvad kan imod dens Rigdom skattes?
 For den en Verden Intet er.
 En Krone, hvad! kan den fornøie
 Den Mand, som haanlig fra det Høie
 Ned paa al Verdens Kroner seer?

Han hæver kun sin Sjæl fra Jorden,
 Ei frygter han al Skyens Torden,
 Selv ei dens Brøl op til ham naaer,
 Dg sværmer kun, I Støv! hvad skader
 Det den, som nær Algodheds Fader
 Blandt hine høie Aander gaaer?

Glad svinger han sig blandt Soriter,
 Dg seer, hvad hiin den store Britter,
 Dg Jordens Wiise kun fik see,
 Glad han ned i Afgrunden stiger,
 Dg seer Naturens vide Riger,
 Dg sig blandt dens Lyksalige.

Stolt i sin Fryd han Støvet glemmer,
 Henrykt ved Sphærens høie Stemmer,

Dg Hvirvelbandsens Majestæt.
 Men Wiismand! har da og dit Die
 Seet Præget af den Ewigheie?
 D har du min Elisa seet?

Til Tiden.

Kraft er din Fart, o Flod! hvad Haand
 Har Kraft at standse den?
 For langsom er endog min Aand,
 At skue Løbet hen.

Min Baad blev sat paa Bølgen ud;
 Din Strøm den rev med sig,
 Den tumler frem; o Tidens Gud!
 Kun du kan redde mig!

Nu gennem grumme Hvirvler gaar
 Dens Kjol med voldsom Til
 Nu Storm ogølge mod den slaaer,
 Snart, snart den synke vil.

Forvirret tumler jeg, og seer,
 Dg kjender Løbet ei,
 For standset ved det blinde Skier
 Jeg seer mig af min Bei.

D Tidens Gud! og blinde Skier,
 Og Bølgens aabne Grav,
 Den eneste Veiledning er,
 Du en Forvildet gav?

Du høie Styrrer! o ledsag
 Mig selv, hvor jeg skal gaae,
 Ifald min Baads forknuste Brag
 Den ønskte Havn skal naae.

Driv alle fiendske Storme hen,
 Split Torden-Skyen ad,
 Gjør Himlen klar, og Farten reen,
 Og Reisen let og glad.

Jeg ønsker mig ei Lykkens Vind;
 Selv den kuldkaste kan;
 Bedst jevne Strøm mig fører ind
 Til ønskte Havn og Land.

Efter Horaz.

Forsølvet af den dybe Snee
 Du Marken seer, og Skovens Eger
 Af Vintrens Byrde staae nedboiede,
 Og med staalklædte Sø forgjæves Zephyr leger.

Drib Kulden bort, læg Ild paa din Gamin,
 Og gjennemvarm os saa med ungerst Wiin.

Giv Resten tryk i Skjæbnens Magt,
 Den vil, og al Naturen lyder;
 Dens Skjebne Jord og Hav er underlagt,
 Og Stormen slumrer ind, saasnart dens Vink kun byder
 Sorg ei for det, som først i Morgen stæer,
 Modtag det glad, hvorledes det end er.

Hærd ei for Kjerlighed dit Bryst,
 Og dands, thi Dands forjager Griller!
 Snart qvæler Livets Winter muntre Lyst,
 Skjon Buegangen er, naar blege Maane smiler,
 Og Mængden surrende opfylder den,
 I Pelsen svøbt du iile bør derhen.

Saa skal du under Aftenlyst
 Opbage her din elskte Pige.
 Den kjendte, kjere, skjelmste Røst
 Dig, hvor hun gaaer, med Vished snart vil sig,
 Den Ring hun dig tilbagefordre da,
 Som du til Pant fik revet hende fra.

Efter Horaz.

Lad Skjebnens Had dit Mod ei undertrykke,
 Men trods den med et stedse roligt Sind.
 Ei heller bliv fortlumlet af din Lykke,
 Snart til sit Hjem Dig Døden vinker ind.

Din Fryd, din Sorg, alt skal du da forlade,
 Hvad enten du hver Time græd, min Ven!
 Hvad heller de dig alle vare glade
 Med Druesaft og Gammen drevne hen.

Mit Raad er, hist hvor Granetræets Skygge
 Benfælgelig med Poplens samler sig,
 Du Glæden der et Tempel skulde bygge,
 Og der med Lykkens Gunst forlyste dig.

Bring derfor dig alt det, som Hjertet glæder,
 See Bækkens Vand flyer skjelvende forbi,
 Hvor skönt! o iil, mens Aldren det tilstedes,
 Nu kan du; Livets Dør snart lukkes i.

Din Gaard, din Mark, hvis Bredde Søen kysker
 Din Have, alt du da skal reise fra;
 Dit Gulb, hvis Klang dig nu saa sødt indbygger,
 Den hele Verden skal forlades da.

Du rige Mand, hvad vil da Guldet nytte?
 Hvad stolte! de, af hvilke du er fød?
 Ei meer, end om I fødtes i en Hytte,
 I da bevæge skal den haarde Død.

Enhver af os det samme har ivente,
 Og Lykkens Hjul omdreies for enhver.
 Seent eller snart vi sidste Lod skal hente,
 Det sidste Skridt os alle fælles er.

Efter Horaz.

Ei paa før vante svage Vinge
 I tynde Luft jeg hæver mig.
 Min Sjæl med Jorden ei fornøiet,
 Nu over Avind høit ophøiet,
 En Stad, en Verden agter ringe,
 Og høit fra den opløfter sig.

Du store Væsen, Anders Herre!
 Jeg Støv, som mine Fædre var,
 Jeg skal blandt Støvet ei forsvinde,
 Jeg Tid og Død skal overvinde,
 Og naae hos dig saa høi en Ære,
 Som Verden ei at byde har.

Det Jordens Leer, jeg det alt taber,
 Min Sjæl sin Frihed søler alt,
 Det svage Legem jeg forlader,
 Og Aand, som du, o Gudheds Fader,
 Jeg nærmer mig til dig, min Skaber!
 Alt seer jeg dig, Stovdækket faldt.

Ja hvor hiin store Aand selv svæved,
 Før Støvet avled Mennesket,
 Dybt, Dødelige! ned til Eder
 Seer jeg fra hine høie Stæder,
 I Jordens Guder! høit ophævet
 Fra Eders usle Majestæt.

Nu Jordens Stov jeg seer ei mere,
 Selv Jorden kun som Stjerne stor,
 Og du, hvis Afsyn før mit Die
 Gav Glands lig Glandsen af det Høie!
 Selv dine Straaler borte ere;
 Farvel da, usle, trange Jord.

Mig andre Kloder nu alt flue,
 Befriet fra mit Legems Baand,
 Blandt andre Solekredsers Skarer
 Min Skabers Spor jeg gennemfarer:
 Høit brænder her i ædel Lue
 For dig, min Gud, min lette Aand.

Dg I, som krable end i Støvet,
 Dg til mit Støv med Sorg see hen,
 I Sorg og Jordefærd kun spare,
 Dg denne Graad, o lad den fare!
 Er da min Bortgang saa bedrøvet?
 Nei kun et Blink, vi sees igjen.

Efter Horaz.

Naar Telephus henrykker dig,
 Fordi hans Hoved, Rosen liig,
 Udbreder Vellugt, og hans Arme
 Som Boret ere, Lydia!
 Min hele Galde faager da,
 Dg hoit mit Hjerte flaaer af Harme.

Forstanden næsten flyver hen,
 Nu rød, nu bleg, nu rød igjen,
 Du skulde see din Elfers Kinder,
 Selv Taarer da sig stjele frem,
 O Lydia! o seer du dem,
 Dg seer, hvor jeg af Sorg hensvinder?

Hvad Smerte, om det faldt ham ind,
 Din Skjønhed, rasende af Viin

Med nedrig Klamren at vancære;
 Om mig til Hævn, men dig til Straf,
 Han din den skjønne Læbe gav
 Et Mærke af hans Tand at bære?

O troe mig dog, haab aldrig, han
 En trofast Elsker blive kan,
 Han stet paa dine Kysse skjønner,
 De Kysse, som Cytheres Haand
 Gav Nectar-Sødme, Liv, og And
 For sine meest udvalgte Sønner.

O hvor lykksaligt var det Par,
 Hvis Elskovs Baand saa knyttet var,
 At intet det opløse kunde,
 Hvis Kjerlighed ei nogen Tid
 Blev svækket ved usalig Splid,
 Og først med Døden gik til Grunde.

Efter Horaz.

Nu løses Vintrens Baand, og veksler af
 Med yndig Vaar, og Vestens milde Vinde;
 Nu aabnes før tilbundne Hav,
 Ei Hjord ei Plovmand nu vil længer holdes inde,

Nu Venus alt med hendes Gratier
 Ved Maanens blide Skin jeg danser seer.

Nu seer jeg og den haltende Vulkan,
 At smedde Tordnens Gud de grumme Vaaben;
 Jeg nu mit Hoved pryde kan
 Med Krands; Blomstret alt har fundet Jorden aaben.
 I flyggesfulde Lund til Vaarens Gud,
 Jeg atter frit kan aande Sukke ud.

Den blege Døds de haarde Knokler skal
 Paa Riges Dør saavel som Armes banke,
 Ja selv paa Kongers gyldne Sal;
 Ven! Livets Korthed dig forjage bør hver Tanke,
 Som alt for vidt hen ud i Tiden seer;
 Et Dieblif, vi ere ikke meer.

Brug Tiden da, imedens du den har.
 Snart skal du bort, bort fra de muntre Glæder,
 Din Doris, nu saa dyrebar,
 At næsten Kjønnen selv den Yndige tilbeder,
 Hun selv, som nu du saa henrykket seer.
 Dit Kjønn endog snart ei behager meer.

Efter Anacreons tredie Ode.

Som en Nat jeg engang laae,
 Stormen hæslig hylte,
 Det var mørkt, og Himlen graa,
 Voldsom Regn nedskyldte,
 Alle sov, alene jeg
 Laae i dybe Tanker;
 Kommer i det samme ei
 Elskovs Gud, og banker!

"Hvem er det, som banker der?"
 Raabde jeg forbittret.
 "D en lille Dreng det er,"
 Svarte han, og zittred',
 "Jeg er vaad fra Taa til Top,
 "Jeg foer vild, jeg Arme!
 "Frygt ei, skynd dig, luk mig op,
 "Giv mig Ly og Varme!

Jeg, som en barmhjertig Sjæl,
 Ham i Stuen bringer,
 Tænder Lys; men tænk mig vel,
 Drengen havde Binger,
 Binger, Rogger, Bue, Piil,
 Hvo kan saadant fatte?

Men han frøs, jeg gjorde Ild,
 I mit Skjød ham satte.

Jeg vred Bandet af hans Haar,
 Dusted' i hans Hænder;
 Kulden i en Hast forgaaer!
 Smukt han fligt erkjender.
 Da han kom sig, siger han:
 "Fly mig hid min Bue!
 "Jeg gad vist, om Strengen kan
 "Endnu længer due."

Derpaa griber han en Piil,
 Sigter paa mit Hjerte,
 Spænder Buen, skyder til,
 Leer saa af min Smerte.
 "Glæd dig med mig," siger han,
 "Nu jeg er alt trøstet,
 "See, min Bue er i Stand;
 "Du har Saar i Brystet."

Efter Anacreons tyvende Ode.

Man ved Elskov mange, mange
 Fordum saae forvandlede,

Som man af de gamle Sange
 Alt for vel endnu kan see,
 En blev Træ, en anden Svale,
 En som Abe lob omkring,
 Somme blev til Rattergale,
 Mange blev til ingen Ting.

Jeg for dig, min elskte Pige,
 Gjerne lod mig skæbe om,
 Dersom Skjæbnen vilde sige
 Over mig en saadan Dom.
 For Exempel, jeg gad due
 Til et Natbord-Speil for dig;
 Stedse jeg dig da fik skue,
 Stedse jeg blev seet af dig.

Jeg modtog det som en Lykke,
 Doris, med fuldkommen Lyst,
 Om jeg blev det lille Smykke,
 Som du hænger paa dit Bryst;
 Eller ogsaa Haandpomade,
 Sminke, Bassevand for dig,
 Naar kun Skjæbnen vilde lade
 Dig, min Doris, bruge mig.

Din, min Doris, vil jeg være;
 Er jeg det, er alt mig nok;

Du som Uhr mig kunde bære,
 Eller og som blot Berlof.
 Jeg vil være Vifte, Handſke,
 Sko — nu vel, ja Sko for dig;
 D, din var jeg jo dog ganſke,
 Doris Fod jo traadde mig.

Efter Horatii 1 Bogs 22 Dde.

Ærlighed og Dyd behøver
 Ingen Bue, intet Spyd;
 Kun den feige, lumſke Røver
 Bæbner ſig ved mindſte Lyd.
 Blandt forſtegte Hottentotter,
 Paa ildsvangre Heklas Ryg,
 Muſens Yndling vandrer tryg,
 Rolig han med Farer spotter.

Ingen ſolbrændt Afrikaner
 Saae ſaa grumt et Dyr engang,
 Som blant Dales Gulbrands Graner
 Mødte mig, der gif og ſang.
 Sigrid ſang jeg, glade Tanker
 Havde bragt mig af min Sti;
 Ulven flyer mig tet forbi,
 Mig, ſom ubevæbnet vanker.

Sæt mig der, hvor ingen Sommer
Smiler ned med yndig Sol,
Der, hvor Vaaren aldrig kommer,
Under iisbedækte Pol.
Sæt mig der, hvor Zahras Heder
Nøgne føle Solens Ild;
Sigrids Stemme, Sigrids Smil
Jeg dog glemmer ingen Steder.

Murerhymne.

Lysset at søge — det Lys, som udstraaleet
Fra det alherlige Østen, veileder
Ene med Tryghed vor Vandring til Måalet,
Brødre, er det ei vor Tid og vor Hæder?
Held os, Murere! os blinker her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Sandt! end os ikke det gaves at flue
Lysset ufløret i fuldeste Straale;
End vore Mine dets Herligheds Lue
Kun i gjenspeilende Skjær kunne taale;
Held os, Murere, dog blinker her
Lysets det hellige dagnende Skjær.

Tant kun er hele vor Tid og vor Muren,
Ikke vort Alvor at ei gaae i Mørke,

Om vi ei herlig see hele Naturen
 Lysne af Viisdom og Skjonhed og Styrke.
 Held os, Murere, os skinner her
 Lysets det hellige dagnende Skjær.

Viser, muntre Sange, lyriske Smaating.

Amors Testament. En Vise.

Der en og anden Boglærd er,
 Som troer, at Amor lever her
 Endnu som før i Tiden;
 Ja selv jeg af den Meening var,
 Skjøndt nu den Sag er soleklar,
 At her han ikke været har
 For længe længe siden.

Thi skjøndt jeg føler; at min Barm
 Ret paa sin gammeldags er varm,
 Saa veed jeg dog tillige,
 At siden Hr. Anacreon
 Har det, man skrev paa hans Facon
 Om Amor, sjelden Amors Aand,
 Og vil ei meget sige.

Kort, Elskovs Gud ei meer er til;
 Og om hans Død en Sang jeg vil
 For eder nu istemme.

Thi det er vist, Historien,
 Det er saa rask og morsom en,
 At det var Synd, man skulde den
 Til evig Tid forglemme.

Udi Olymps den store Sal
 Gav Jupiter engang et Val,
 Et Val foruden lige;
 Hans egen Fødselsdag det var;
 En Engelsk Dands paa tusind Par,
 Som allesammen Guder var,
 See, det har lidt at sige.

O J, som det for stort ansee,
 At stjele jer paa Balsepree,
 Her var det noget andet.
 Betænk, Olympens Riddersal,
 Og Musikanter uden Tal,
 Mod det var hiint kun lidt, ifald
 Der var hver Fyr i Landet.

Mercur, hvad han forstaaer saa net,
 Der lagde Bank til en Basset
 Sex tusind Louis d'Drer,

Den lille Elfkøvs Gud sig tog
 Paa lykkelig Idee en Bog —
 Hvi dræber Amor det, som dog
 Gjør Karl af mange Daarer?

Tre Kort fik hver sin Louis d'Or,
 To vandt, alt paa det sidste gaaer,
 Det sidste er en Dame.
 Den vinder, strax en Paraly,
 Men derpaa strax: Dame a perdu.
 Forstanden reiste vift af By,
 Hvis sligt mig skulde ramme.

Dg ikke heller faldt det ud
 Stort bedre med den lille Gud,
 Han havde intet mere;
 Sit Haab han maa udslukket see;
 Hvad kan han? bide Tingrene,
 Godt om han sin Fortvivlelse
 Kan uden Daarer bære.

Der oppe, og paa Balparee
 Paa Puf man aldrig spillede;
 Hvad skal da Amor gjøre?
 En Engelsklands begyndes paa,
 Flux han en Dame sees at faae,
 Dg derpaa selv for Radden staae,
 For Dandsen at opføre.

Fortvivlelse, og øde Pung,
 Gjør Kroppen let, som Sjelen tung;
 Friß altsaa Amor svinger.
 Det gaaer ret lysteligt omkring,
 Med Allemandens nette Ring,
 Og Kjædens ordentlige Spring,
 Saa Sveden af ham springer.

Den Dands gik raff, og saa end een,
 Og saa en Snees, han var ei seen,
 Det gik med Fryd og Gammen;
 Han dansed med sin Frue Mama,
 Med Pallas, med Saturnia,
 Cotytto, og Egeria,
 Kort: med dem allesammen.

Tilsidst er han retskaffen heed,
 Den hele Krop er idel Sved,
 Grum brænder Tørstens Plage;
 Syg, vild og vred — den arme Gud —
 Raff syv Glas Puns han tommer ud;
 Men dette alt, ak lille Gud!
 Det ender dine Dage.

Den hele Dands nu Ende tog,
 Han sidder eene i en Krog,
 Og ingen Ting ham glæder;

Han, som blandt Cavalererne
 Var den, man altid før saae lee,
 Balglædens Skaber — Bee o Bee!
 Han sidder nu, og græder.

Hver Cavaleer, som har Forstand
 Forsømmer ei, imens han kan,
 Sin Cour nu her at gjøre.
 Gæstfæstlig løber man omkring,
 Og hæver sig med nette Sving,
 Og siger tusind smukke Ting,
 Som Damer nok gad høre.

De tabte Gløiser, o ved dem
 Der bringes Vittigheder frem,
 Saa smeltende, saa søde!
 Men denne gode Leilighed
 Og alt forsømmer Amor, kjed
 Er han af al den Ting, hvorved
 Hans Sorg ei finder Tøde.

Carosserne nu rulle frem,
 Og Faklerne ledsage dem,
 Hver sig til sit begiver.
 Ei glad, for Tiden omme er,
 Nu Venus efter Amor seer,
 Og siger sørgelig: "Mon cher!
 "Ei nogen længer bliver.

"Enhver taer bort, vi altsaa med
 "Maae ogsaa vel engang afsted;
 "Men hvi den mørke Mine?
 "Du jo dog munter dandsset har,
 "Du ingen Tid af Gulvet var."
 "Det volder, var den lilles Svar,
 "Jeg har lidt Hovedpine."

Imidlertid man Vognen naaer,
 Af Duer ført den hurtig gaaer
 Den Bei hen til Cythere.
 O græd, Olymp; thi aldrig meer,
 Af aldrig Elskovs Gud du seer,
 Hans Læbe aldrig Belyst leer
 Til dine Nympher mere.

Frue Venus kjælte nu for ham.
 "Jeg lider skrækkeligt, Madam!
 "Og døer, saa Amor taler,
 "Vær derfor af den Artighed,
 "Saasnart vi komme hjem, sid ned,
 "Skriv til Herr Esculap, og beed
 "Ham lindre mine Qualer."

Som sagt, saa gjort, hun iiser hen,
 At sende Bud til Doctoren,
 Lidt seent man seer ham komme,

Han føler Pulsen, ta'er Tobak,
 Og rystende han siger: Ak!
 Man flutter af den liden Snak,
 At Amors Tid er omme.

Og Bud paa Bud der sendes hen
 Til hele Gudsfamilien;
 Selv Zeus man lader sige,
 "Iftald De end har Lyst at see
 "Den lille Amor levende,
 "Saa skynd Dem hid, thi Vee! o Vee!
 "Han gaaer til Dødens Rige."

Zeus kom, ham trykte til sit Bryst,
 Og sagde rørt: "Mit Hjertes Lyst,
 "Min Søn!" — Graad Røsten qualte.
 Halvdød den lille Amor seer
 End derved op, selv Zeus han seer,
 End lidt den blege Læbe leer;
 Og svage Stemme talte:

"Iftald jeg, store Jupiter!
 "I Livet Dig har været kjer,
 "Saa nægt ei, hvad jeg beder."
 Zeus nikked' Ja! det er hans Skik
 Han ryster Himlen ved det Nik;
 Til Sagen altsaa Amor gif,
 Som jeg fortæller Eder:

"Alt Perus Guld jeg ønskede mig,
 "Hvis det dig gjorde lykkelig,
 "Du elskelige Unge!
 "Men Amor i sin sidste Nat,
 "Har alt sit Verdens Guld tilsat,
 "Nu er hans efterladte Skat
 "Allene tomme Punge.

"Og I, som elske Amors Spil,
 "Basset og Spøg, og fligt! jeg vil,
 "De Eder skal tilhøre.
 "Er Elskov ikke bleven riig,
 "Var Lykken ham ei søielig,
 "Maaskee dog, unge Ven! den dig
 "Tør bedre Held tilføre.

"Men paa mit Ansigt, jeg det veed,
 "Har Fader Zeus lagt Undighed,
 "Han gav mig disse Pile.
 "Og Buen, som ei slappes kan,
 "Og Røggeret, det gav mig Han,
 "Og denne Kraft, som tændte an
 "Hvert Bryst, naar jeg saaes smile.

"Belan, min Bue, Røgger, Pål,
 "Et cætera, jeg give vil
 "De begge Rjon paa Jorden;

"At deraf alle bruge maae,
 "Hvad helst de monne falde paa,
 "Og som de det selv bedst forstaae,
 "Foruden Lov og Orden."

Vist nok er Døden ikke let;
 Den Amor selv, saa synes det,
 Lidt svækkede Forstanden;
 Nu! lidt maaskee, men dog ei reent;
 Til Enden hør hans Testament,
 Siig da, om ei han det har endt
 Saa klogt, som trods hver anden.

"Det Smil, o Zeus, som gaves mig,
 "Det Smil, som saa fornemmelig
 "Min Gudemagt udgjorde, —
 "Først naar fra Gubers Herlighed
 "Engang Elisa stiger ned,
 "Pryd Jorden atter da dermed!
 "Elisas Lob det vorde!"

Saa talte Amor, og sov hen.
 Beemodig sukked Tordneren,
 Flux gungred' dybt hans Torden.
 Lynvæbnet han i Skyen foer,
 Og under Tordnens Stemme svoer,
 At hævde Amors sidste Ord
 Til evig Tid paa Jorden.

D hyder ham da ikke trods,
 Men bruger eders Arvegods,
 Hans Bue og, hans Piile.
 Jeg Løgn jer ei indbilde vil;
 Elisa nu er bleven til,
 Jeg selv har seet Elisas Smil,
 Og Elskovsguden smiile.

Amor, en Skurk.

Man seer, naar man har levet lidt,
 En Mængde Skurke her paa Jorden.
 Er den det meest, som ved hvert Skridt
 Forstyrrer meest Naturens Orden,
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

En Jammerdal vor Jord jo er,
 Den bør en Jammerdal at være;
 At nyde, stifte Glæder her,
 Er stridigt mod den rene Lære.
 Til Kummer, Ulyst, Had og Riv
 Bestemtes dette usle Liv.

Vær gnaven, utilfreds med alt;
 Selv vogt dig Nogen at behage,

Find alting galt, gjør alting galt,
 For over alting haanfuld Klage,
 Selv leed, gjør alting leedt og fælt,
 Og du er alles Viises Helt.

Slig Viisdom blev det rigtig til
 At Fryd af Jorden at udbrødde,
 I Livets Drken, fæl og vild,
 Hver Sti den blot med Tørne strødde,
 Hvis ikke Amor sig indfandt,
 Og saaede Roser deriblandt.

Han af vor Viisdom taaltes dog,
 Og ei blev anseet som dens Fiende,
 Hvis han det Selskab ei afflog,
 Hvormed man vilde ham forbinde,
 Men smukt med Stygghed, Stoltthed, Svig,
 Og Egennytte parred' sig.

Men ingen Magt, ei List formaaer
 Fra Gratierne ham at slide;
 Han trodsende halsstarrig gaaer
 Bestandig frem ved deres Side,
 Og søger, viis Forstand til Spot,
 Kun det, han finder skjont og godt.

Hiin Viisdom derimod er huul,
 Den lumst ham veed at overraske;

Det Stygge holder den i Skjul
 Bag Skjønheds, Godheds, Dydens Maske.
 Og tidt blier Amor narret i
 Et saadant ikke smukt Parti.

Han følger gjerne, som man veed,
 Hvor ham hans Moder Venus leder;
 Men Vellyst, Stolthed, Gjerrighed
 Man tidt ifører hendes Klæder.
 Dog ei saasnart han mærker Ewig,
 Før, vips! derfra han pakker sig.

Men naar han treffer paa et Par,
 Som passer med hans søre Griller,
 Og som ei holder ham for Nar,
 Han og hiin Wiisdom artig driller.
 Fra sligt et Par ham fælt at faae,
 Kan ingen Kneb, ei Magt, formaae.

Han med den rette Venus boer
 I deres Varm, og flæber Glæder;
 Charitechoret dem omsnoer
 Med evig friske Blomsterklæder.
 Og fæelende maa Wiisdom see,
 Ham ondskabsfuld den at belee.

Men Glædens Volig Jorden skal
 Og maa og kan jo ikke være;

Nei rædsom Drk og Jammerdal;
 Kun Torn og Tidsel skal den bære.
 Dg maatte Amor raade sig,
 Den blev jo reent et Himmerig.

Dog nei ved Blisdom sikker er
 Dens viiselig bestemte Orden;
 Mod Amor sender den en Hær
 Af Bogtere omkring paa Jorden,
 Anført af Stoltthed, Glaneri,
 Nid, Bankelmod og Jalousie.

Ved disse skulde man nu troe,
 Krabaten holden blev i Aue,
 Saa at Planeten, vi beboe,
 Ved dem blev, som den bør, af Lave.
 Men Amor og har Leir og Hær,
 Dg rast og kjek i Strid han er.

Dg alle Dyder stille sig
 Til Kamp, for Amors Sag at stride;
 Dg sande Skjønhed seierriig
 Slaaer sikkert Slag ved Amors Side;
 Er han for svag, da Undighed
 Gaaer, vel saa stærk, i hendes Sted.

Den gode Blisdom tidt er svag
 Imod saa overlegne Fiender;

Den vigende maa snart hver Dag
 Erkjende Amor Seiervinder,
 Og taale, at han skaber om
 Vor Drøken til Elysium.

Naar Vælde, Stolthed, Pral og Rang,
 Naar Storheds Væsen, mægtig Grille,
 Naar Gjerrighed, og Svig og Dvang
 Ei altid første Roller spille,
 Det Amor er og hans Complot,
 Der volder Wiisdom saadan Spot.

Naar det, der skjønt og ædelt er,
 Som skjønt og ædelt end betragtes;
 Naar sande Fryd end findes her,
 Og kaade Vellyst haant foragtes;
 Kort, er her end Lyksalighed,
 Saa er det ham, den stiftes ved.

Men hvis hiin Wiisdoms Herredom
 Ved ham indskrænkes over Jorden,
 Og er det ham, som styrter om
 Naturens foreskrevne Orden;
 Der er da ei paa Jorden her
 Saa stor en Skurk, som Amor er.

Efter Horaz.

Du Ubekat! som grunder alle Dage
 Paa, naar en Danſk Regent hed Godofred,
 Hvor langt der er fra Ddin til Rolf Krage,
 Et Cætera, hvad kommer ſligt os ved?

Men hvor man bedſt den kjære Wiin kan give,
 Hvor til ſin Puns man helſt ſkal hente Rom,
 Hvorledes vi vor Aften kan hendrive,
 See ſaadant bryder du dig intet om.

Nei Glas, Hr. Bert! og Wiin, ſom ikke ſviger,
 Dg Skaal paa Skaal — for hvem? Ih nu, lad ſig
 Jo, forſt et Glas for alle ſmukke Piger,
 Saa for mig ſelv, og ſaa for Muſerne.

Ja Muſerne et oprømt Hjerte ynde,
 Altsaa, min Ven, et Glas for hver af dem,
 I Sang, i Sind harmoniſt vi begynde,
 Dg Gratiernes Skaal, før vi gaae hjem.

Hvi ſkal jeg ei i munter Sang udbryde,
 Hvi gjøre ſuur hver Time dobbelt lang?
 Nei høit, og friſt, og galt vor Stemme lyde,
 Den guſtne Nabo ærgres ved vor Sang.

Enhver af os har sin tilbedte Pige,
 Bor Fryd, vort Liv blev uden Elskov Fias.
 Utsaa, min Ven, en Skaal foruden lige,
 Min elskte Chloris' Skaal af fulde Glas.

E l u b s a n g .

Kjærlighed og fulde Glas
 Livets Fryd bør hedde;
 Uden disse var det Fias
 Med al Livets Glæde;
 Hele Verden siger det,
 Verden har dog engang Ret;
 Uden disse er det Fias
 Med al Livets Glæde.

Alt, hvad Glæde nævnes kan,
 Maa for Elskov vige;
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.
 Bed min elskte Piges Bryst
 Alting, Alting bliver Lyst.
 Jeg er en erfaren Mand,
 Jeg har selv en Pige.

Den er Tyrk og reent Barbar,
 Som kan Wiin foragte;

Cato, som var ingen Nar,
 Tidt dens Sødhed smagte;
 Jeg, som er eiheller gal,
 Har havt manges Perial.
 Den er Tyrk og reent Barbar,
 Som kan Wiin foragte.

Drilkevise.

D Glaske, som bragtes forseglet herhid
 Fra Nantes i Ludvig den Fjortendes Tid!
 I Fryd og i Sorg gjør Champagneren varm!
 Velan! kom at aabne og gløde vor Barm!

Thi enten du ellers gav Sorg eller Trost,
 Ja, vakte til Galaskab, til Elskov vort Bryst;
 Du nu kun til Glæde skal bruge Din Kraft,
 Da Du for min Ven skal udgyde Din Saft.

Er han i sin Tale ei Sokrates lig,
 D, han er dog klog nok at skjønne paa Dig;
 Selv Cato erkjendte jo Vindruens Fryd,
 Og ofte ved Vinen opmuntred sin Dyd.

Det haardeste Hjerter bli'r blodgjort ved Wiin;
 Den Vise ved Druen tidt letter sit Sind;
 Er Glæden, er Haabet end halv veget hen,
 Min Glaske! Din Saft gi'er dog Altting igjen.

Den arme Forsagte Du Skjæbnen gjør huld;
 Hans Arm føler Kræfter, hans Pung bli'er som fuld
 Han trodser med Mod Undertrykkerens Magt;
 Id væbnede Hære han leer med Foragt.

B i s e .

Bort Liv ustabigt er og kort,
 Faa ere Glædens Dage;
 Den gyldne Tid flyr hurtig bort
 Og kommer ei tilbage,
 O, hvis vi da misbruge den;
 O, hvis ubrugt den svinder hen;
 Hvad nytter os da Livet,
 Som os til Fryd er givet?

Vor Ungdoms Vaar er skabt til Lyst,
 Kun Daaren den forskyder;
 I Ungdoms blide Vaar vort Bryst
 Sin Sødhed Elskov yder;
 Lad den, som kold foragter den,
 Kun græde Glædens Dage hen:
 De Glæden aldrig smagte,
 Som Kjærlighed foragte.

Den Kloges Fryd befæstet staaer
 I Livets glade Sommer,

Naar, efter Ungdoms muntre Aar,
 den modne Alder kommer.
 En mandig Sjæl er altid glad,
 Og agter lidt om Skjæbnens Had;
 Det er ei Mænd, men Daarer,
 Som søge Fryd i Taarer.

Selv ei i Livets sidste Høst
 Skal Glæden flye den Vise;
 Men munter hører han dens Røst
 Med sneebedækket Isse.
 Han blid modtog, hvad Skjæbnen gav,
 Og smiler rolig til sin Grav,
 Og seer med Fryd tilbage
 Til hine Glædens Dage.

Forsvinde, Brødre! alt for snart,
 De blide Glædens Dage,
 Vi standse dem i deres Fart,
 Vi holde dem tilbage;
 De holdes skal i deres Gang
 Ved Elskov, Vensteb, Viin og Sang.
 Lad Dødsen saa sig plage
 Med philosophisk Klage!

Selskabssang.

Vi ælbes, vor Tasse bli'r skaldet og graa, —
 Og lidt efter lidt gaae vi sagte;
 Ungdommelig Raskhed, den dable vi paa,
 Som Daarskab dens Daad vi betragte.
 Og dog, denne Ungdommens Tid, som randt hen,
 O fleste nok gjerne gad levet igjen.

Alb, Venner! enhver, hvo det er, der hændrog
 Saaledes de Raskhedens Dage,
 Graa, men ei vranten, og skaldet, men klog,
 Paa dem han tør flue tilbage!
 Al den, der, tilfreds med det Tidsløb, han har,
 Tilfreds kan erindre det Tidsløb, som var.
 Indt, sandt! mangt et bittert og smertende Savn
 Fornyser os Fortidens Minde;
 Og mangt et os helligt og dyrebart Navn,
 Si dem, hvis de var', vi gjenfinde!
 Og — deres Erindring, den lever, os kjær —
 Skal engang vor; men endnu er' vi her.
 Og gøre en velfortjent Hvilestund blid
 Ved angerfri', lønnende Glæder,
 Muntre, at danne, ved Hand og ved Vid,
 Det altid var Samfundets Hæder:
 Samlede Venner — Mænd mødtes med Mænd,
 I virked' i frydende Samkvem paa Ben.

D, Held Dig, vort Samfund! med frydefuldt Dval
 Du mindes de henrundne Dage!
 Held — trefold Dig Held, naar Du altid saa glæ
 Kan see paa Din Fortid tilbage!
 Det see! o, det see! og i Flor Du bestaae,
 Til Børnebørns Børnebørns Tæse er graa!

Lykonfningssvers

fra

Børn til deres fælleds Moder.

Der var en Gud i gamle Dage,
 og Phoebus hedde denne Gud;
 han er det, siger man, som sætter
 Kraft i de svedende Poeter,
 og kun hans Haand skal kunne drage
 de Stympere af Kniben ud.

Dog Fader Zeus har, vil man sige,
 af Døttre trende Gange tre,
 som man har kaldet Pierider,
 de skal og hjælpe sommetider;
 Men de sig ei paa Torderige
 i mange Tider lode see.

Thi vi har lebt med megen Moie
 i Sommerfeldts Geographie;

vor Glid var stor, og er usvækket,
 selv dem, som fik Biblotheket,
 vi spurgte: ingen har faaet Nie
 paa nogen af dem alle ni.

At synde mod en gammel Bane
 det skal dog ikke godt gaae an;
 I Prosa selv paa Fødsels Dagen
 at ønske Held; hvem faae vel Magen?
 Det maae da holdes os tilgode,
 at vi gjør Vers saa godt vi kan.

Vi skal vor kjere Pligt adlyde,
 isalb vor Glid en Muse naaer.
 Nu ligefrem vi alle bede,
 nyd Moder længe Livets Glæde.
 Din kjere Fødsels Dag den fryde
 end Dig, som os i mange Aar.

S a n g

paa

fjerde September.

Den Glæde er digtet, og buer kun lidt,
 som pyntet fremtriner med afmaalte Skridt;

nei Munterhed haber kjedsommelig Dvang,
den kommer ukonstlet med buldrende Sang.

Saa sang Fader Flaccus med frydefuldt Sind
begeistret og glad ved falerniske Vin.

Saa sang vore Fædre, de gamle, i Nord
med Bæger i Haand ved venstabeligt Bord.

Barbarer og dobbelt Barbarer er' vi,
om Glæden skal vige for kold Harmonie.
Hvi skulde de Benner med svagere Lyd,
vi tvungne og kjelne fortolke vor Fryd?

Nei bort med Kullader, og ffeven Musik;
fyld Glasset med Vin efter Fædrenes Skik,
og syng, og udtøm det, og syng saa igjen,
og viis, at du føler din Glæde, min Ven.

Nu reise sig hver, og udstrække sin Arm,
og gribe det Glas, som opliver vor Barm,
og tænke den Fæst, som opfylder vor Nord,
og synge med Iver i stoiende Chor:

Bliv længe, som nu, ved velgjørende Dyd
o Dronning! erkjendtlige Norden til Fryd!
Uvisneligt, evigt, dit Minde, din Roes
staae Tidens fortærende Bølge til Trods!

Oversat af Franst.

Skjøn Dagen var, sødt Bækken spille,
 og Lotte sødt var slumret hen;
 Paa Blomster-Seng den skjønne hvilte,
 er Silkepuken blød som den?
 Den elskte Wilhelm Pigen finder,
 vaagn, sagde han, vaagn, det er jeg,
 som kalder dig, vaagn, det er jeg.
 Halsklædet snap han uden Hinder;
 nu vaagner hun dog vel, men nei
 den smukke Lotte vaagned ei.

Nu tænkte han, jeg dig skal vække,
 med Blomster du maa dækkes til;
 Halv er hun skjult med Blomsters Dække,
 men ei endnu hun vaagne vil.
 Et lille Kys, maaffee det kunde
 dog vække dig, saa tænkte han
 nu frisk velan, nu frisk velan!
 Hvem vilde Wilhelm ei misunde?
 Han snap saa net, han ene kan,
 et Kys, og Middelst slog an.

Forvirret vaagner hun, og skjænder;
 en Pige maa vel gjøre saa!
 Du Skalk, jo, jo, jeg nok dig kjender,

hvad er det, du tør vove paa?
 o, svarte han, naar Solen stiger,
 du nu er smukkere end den.

D sov igjen, lo sov igjen,
 sov smukkeste blandt smukke Piger,
 endnu engang, fornøi din Ven,
 jeg skal nok vække dig igjen.

Githar = Sang.

Hvorfor bæver saa min Stemme?
 Streng, hvorfor bæve I,
 Da min Elſkte ſkal fornemme
 eders elſkte Harmonie?
 Hvorfor bæver saa min Stemme?
 Streng, hvorfor bæve I?

Er mit Bryſt ei fyldt med Glæde?
 Hvorfor zitterer Glædens Lyd?
 Stræber det ei at udbrede,
 at meddele ham ſin Fryd?
 Er mit Bryſt ei fyldt med Glæde?
 Hvorfor zitterer Glædens Lyd?

Bæver, bæver kun I Streng!
 Han forſtaaer ſin Elſktes Roſt.

Let skal den sig gjennemtrænge,
 smelte, fylde ham med Lyst.
 Bæver, bæver kun, I Strengel!
 han forstaaer sin Elsktes Kost.

Kjerlighedsviser.

Tiden flyer med hurtig Vinge,
 neppe følger Tanken den.
 Spildt den ei sig bør bortsvinge,
 aldrig kommer den igjen.

Kun den Kloge veed at nyde
 Tiden, trods dens lumste Til;
 Timerne hans Vink adlyde,
 iile, standse, som han vil.

Daaren trodser den, snart iile
 ham forbi ubrugte Aar;
 snart i evig kjedsom Hvile
 Dieblirket stille staaer.

Doris! jeg har seet dig drage
 vældig Tiden ved din Haand;
 Bind til dine Damons Dage,
 elskede, med faste Baand.

Efter Hagedorn.

Hans kysste mig forleden Dag,
 det kom Mama, og fik at høre;
 jeg tænkte, det var ingen Sag,
 men jeg fik artig paa mit Dre.
 dog smilte hun, saa blid, da nys
 Papa gav hende selv et Kys.

Hun mig dog selv saa tit har sagt:
 Vær, som du var en voksen Pige!
 giv stedse paa de gamle Agt,
 saa gjør jeg. Hvad vil det da sige,
 at jeg faaer Utaf, naar jeg gjør
 just, som man siger, at jeg bør?

Hør Søstre! kan I dog forstaae,
 Den Snak, som man vil os indbilde?
 Man siger jeg, ei kysse maa,
 fordi jeg er endnu saa lille.
 Jeg blier dog hver Dag mere stor,
 og kysste Hans jo alt i Fjor.

Oversat af Fransk.

Hjord og Hjerte, Hjrbe, nei, —
 begge kan jeg ei forsvare; —
 Ulven allevegne gaaer; —
 jeg for et kun indestaaer.
 Du mig jo vil Møien spare;
 bør den hvile blot paa mig?
 Tag mit Hjerte da til dig,
 jeg paa Hjorden tager vare.

Cithar = Sang

Min Cithar! Naar din Stemme lyder,
 saa bærer al Belymring hen;
 harmonisk Fryd din Klang indgyder
 hvert Bryst, som kun vil føle den.
 Taknemmelig vil jeg modtage
 min Fryd, tit nyde den igjen.
 Hvad Rummer kunde den vel nage,
 som har en Cithar og en Ven?

Uden Tvivl oversat af Tydsk.

D — den er følesløs — er død — hvis Die
 har eengang — mødt Selindes — og har seet
 i hendes Blik den sømme, — ædle — høie —
 den bedste Sjel — og kunde glemme det —
 undskyld din Sværmer — kjæreste Selinde —
 thi han har seet dit Die — hørt din Røst —
 og har berørt din Haand — og vil ei finde
 Lyksalighed — om ikke ved dit Bryst. —

Af samme Slags.

Det første Glimt af dine Dines Straaler
 Ah — smeltede din Damons sømme Bryst — — —
 for følsom er min Sjel — den ikke taaler
 at tage mod en saadan Strøm af Lyst —
 og Doris — naar du kun vil smile —
 saa daaner jeg —
 jeg taaler ei
 paa engang alle Amors gyldne Pile!! —

Uf Franſk.

Flintestenen rører Staalet,
 Gnisten funkler, det er Ild,
 læg det mindste Tønder til;
 Just saa rask naaer Elſkov Maalet;
 unge Hjerte fænger let,
 naar kun Elſkov rører det.

Haardere end Staal saa lige
 neppe Pigers Haardhed er;
 og dog blier du lige nær,
 smukke demanthaarede Pige!
 At slaae Ild ved første Slag
 er for Elſkov ingen Sag.

F r a n s k .

Hvor jeg gaaer, jeg som en Skygge
 ſtedſe Lindor hos mig ſeer, —
 Flugten kan mig ei betrygge,
 alleſteds han hos mig er.
 Han afmaler ſine Dvaler,
 ſin Beſtandighed, ſin Ild;
 naar mit Die blot beſaler

sukker han og tier stil;
 Men den Taushed! o den taler
 bedre, end jeg gjerne vil.

Af Fransk.

Themires Undigheder
 har undertvunget mig;
 hun spotter sin Tilbeder,
 og er ubøielig.
 Forgjeves skal jeg brænde,
 hun kun min Ild beleer;
 Dog — vil jeg elske hende,
 det sødt dog altid er.

Efter Boileau.

Jeg selv ei Grunden veed,
 en skjult Uro mig plager;
 mon det er Kjerlighed,
 som saadant forarsager?
 Hvad Doris! skal jeg troe?
 Du kjender fligt til Prikke.
 Dog slaa dig kun til Ro,
 for dig er det vist ikke.

Uf den Blinde i Palmyra

Skjønne ere Dagens Straaler;
 de henrive Sjel og Sands.
 Elſkte! Diet neppe taaler
 Glimtet af Naturens Glands.
 Ene du mig kan indtage;
 hvad er Dagen mod dit Smil?
 Skilt fra dig jeg uden Klage
 evig ſukker Diet til.

Sangerinden til Digteren.

Sandt at ſige, er jeg kjed
 af den megen Kjerlighed,
 thi det maa man jo dog blive!
 Riimsmed! maa den Sang
 holde op engang!

Kan du intet andet give?
 Syng, om hvad det ogsaa er,
 Soel og Maane, Vind og Veir,
 men lad heller blive,
 end ſynge nu om Elſkov meer.

Digteren til Sangerinden

De kjære Muser tit har Nykker:
 besværre, men nu det er saa!
 Den mangen Pen blier bidt i Stykker,
 naar de forgjebes kaldes paa.
 Jeg selv har prøvet deres Nykker,
 men eengang kommer Elskovs Gud,
 han seer min Nød, blier rørt, og rykker
 en Fjer af egen Vinge ud.
 "Tag denne, sagde Elskovs Guden,"
 med egen Haand tilskar han den;
 "vær nu Gudinderne foruden!" —
 — Jeg har kun denne ene Pen.

Den fortvivlede Elsker.

Doris.

Jeg røres ei ved dine Klager.
 Jeg er uovervindelig!

Damon.

Hav Medynk med mit Hjertes Plager;
 Du vil da see mig døe for dig?

Doris.

Døe længe nok, og dine Sukke
 skal ei bevæge mig.

Damon

Ha, grummeste blandt alle Smukke!

Ansee mig ei saa taabelig.

Efter Kleist.

Spild ei det Kys, som nægtes din Tilbeber,
 min Doris! paa den Sang, han sender dig,
 giv ham det selv, betænk, han blot om dig
 og dine Indigheder
 en evig Samling har i sig.
 Kys ham, og gjør ham lykkelig!

Efter Kleist.

Drag i din gyldne Vogn, Aurora, frem,
 i al din Glæde du snart oprinde,
 naar skilt fra Eløe, al min Lyst,
 kun Smerter fylde dette Bryst,
 og lange Nætter seent hensvinde.
 Men naar hun aander Fryd i denne Barm;
 og hviler i min Arm,
 fra gyldne Hjem lad seent din Vogn fremdrage,
 hold Tømmen da tilbage.

Romance af Hyrdinden paa Alperne.*

Du synger, og henrykker mig;
 Lærvillig vil min Fløite være
 Saa godt den kan, den svarer dig;
 Den Kunst er ikke tung at lære,
 D man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet eengang folte ret.

Forgjæves Lærdom blev forødt
 Paa den, hvis Hjerte lod sig røre,
 Man for at synge smukt og sødt,
 Kun dig fornøden har at høre,
 D man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet eengang folte ret.

Du sang, og sødt fortrylled mig,
 Min Fløite jeg da strax forsøgte;
 Den al sin Sødhed fik fra dig,
 Og den mit Hjertes Ild forsøgte.
 D man kan let
 Udtrykke det,
 Som Hjertet engang folte ret.

*) Til en deilig Melodie af Concertmester Hartmann.

Af samme.

Den ægte stille Glæde
 En Drøm kun er,
 Om den ei har sit Sæde
 Dprettet her.
 Ei Avind her afbryder
 Vor glade Tid,
 Sødte hver en Dag henseslyder,
 Hver Stund er blid.

 Her Dagene oprinde,
 Og glide frem,
 Og intet bittert Minde
 Forsølger dem.
 De bedste Himlens Gaver
 Tildeestes os,
 Alt, hvad den Rige haver,
 Alt Guld tiltrods.

 De Blomster, Marken pryder,
 Er vores Pragt,
 Den Uld, vor Hjord os yder,
 Udgjør vor Dragt.
 Ved det, vor Jord frembringer,
 Ernæres vi;
 Vor Tid med Ornens Vinger
 Flyer let forbi.

A f s a m m e .

I Skovene blev Amor født;
 Han elsker deres dunkle Skygge;
 Og Hyrderne, som dem bebygge,
 Kun de erfarer Livet sødt.
 Lyksalige! ja Eders Dage,
 Den gyldne Alders Tid er liig,
 I kjænde Trost mod alffens Plage
 I Elffov, som gjør lykkelig.

Svar paa Ovenstaaende.

Naar jeg hist ved Bækkens Bred,
 Lægger mig i Engen ned;
 Bækken surrer, det er smukt,
 Sød er alle Blomsters Lugt.
 Skovens Toppe der udbrede
 Deiligt Skjul for Solens Hebe.

Hisset nebe seer jeg Hjorden
 Græssende i smuk Norden,
 Lammet springer, Faaret bræger;
 Dette Syn mig vederqvæger.
 Sligt, tilstaaer jeg, yndigt er,
 Intet kommer dette nær.

Men naar hule Stormvind hylor,
 Regnen strømmeviis nedsfyller,

Skyerne gjør Himlen mørk,
 Eggen skabes til en Drk
 Lynets Glimt og Tordnens Brag,
 Mennesker og Dyr forskrækker,
 Under Vindes Anfald brækker
 Usle Hytters svage Tag;
 Faarene da krybe frem,
 Regnen drypper ned af dem.
 Hyrden selv forfrossen vaad
 Disse Staklers Brægen hører,
 Og hvormeget det ham rører,
 Finder han dog intet Raad.

Klagesang af samme.

Hvorhen jeg et Blik vil vende,
 Jeg min Smertes Spor kan kjende,
 Zephyr aander Sukke frem;
 Intet lindrer mine Plager,
 Echo hører mine Klager,
 Sorgelyd besvare dem.

Her selv Skovens Fugles Stemme,
 Naar min Klage de fornemme,
 Bliver øm og sørgelig.

Bækken risler ei med Glæde,
 Den af mig har lært at græde,
 Blomster visne rundt om mig.

Sang af samme.

Allene er det tungt at være,
 Saa godt som Intet een kun er,
 Man dog bestandig een behøver,
 Som ondt og godt med os kan bære,
 Og som os har oprigtig kjær.
 Vi trænge tit til Venstabsprøve,
 Allene vel det aldrig gaar;
 Nei Livet blir for tungt at drage,
 Om nogen ei med os vil tage
 En kjærlig Deel i alle Aar.

Af samme.

Mon Hyrden, Kongen og hans Slave,
 Ei een tilfælles Moder have?
 Har ikke Skjæbnens milde Haand
 Dit valgt den frygtsomme Hyrdinde,
 For al Fuldkommenhed at binde,
 Til hendes Bryst ved Dydens Haand?

Er munter Aand og Undighed,
 Det skønneste, den har at byde,
 Er det da ei med dem, som med
 De Blomster, hendes Fodspor pryde?
 Den Blomst, der vild paa Marken groer,
 En Havedyrkers Haand undværer,
 Og kun Naturens Stemme lærer
 Den Sanger, som i Skoven boer.

A f s a m m e.

Kan jeg ei hendes Hjerter bære,
 Hvor vil det da mig Arme gaae?
 Den hele Nat jeg for mit Dø
 Kun min Tilbedtes Billede saae;
 Hvor hun er skøn! hvor elffelig?
 Ved allermindste Lyd mit Dø
 Glad troede hendes Røst at høre;
 Jeg troede, at hun kaldte mig.

Sang af Bildmanden.

Rask var hun, som raske Hind,
 Rank som Røret, myg, som Sivet,

Al den Skjønhed, her i Livet
 Noget Dødelig blev givet,
 Var, begræbte Skjønne, din!
 Duen mindre tro sin Mage,
 Ornen mindre stolt at jage,
 Lammet mindre kjælent er;
 Rosen stod paa hendes Kinder,
 Ja! og noget, som jeg finder
 I de Træk, jeg skuer her.

A f s a m m e.

Ja Deres Smil
 Har fyldt med Glæde
 Endog den Luft, som mig omgiver.
 Seer jeg Dem ei,
 Saa drages jeg
 Hen til det Sted, som De opliver.
 Jeg saae Dem — Glæden strømmer i
 Min Sjæl — skjøndt Længsel mig henriver.
 Hvi glædes jeg saa,
 Hvad er min Attraa!
 O Glædens søde Sværmeri!
 O kunde jeg for Dem asmale,
 Udtrykke Dem min hele Sjæl?

En Bildmand veed ei ret at tale,
Om det, han føler dog saa vel.

A f s a m m e.

"Hvor gaaer man hen
Til Bildmandslandet?

Er det et andet

End Persien?"

Sa vist, ja mænd!

"End Spanien?"

Sa vist! ja mænd!

"Hvor gaaer det der?

Saa galt som her?

Og Sproget der

Bildttheds dog er"

O nei! o nei!

Vist er det ei.

"Og Mænd er der

Jalous som her?

Og unge Piger,

De elste Smiger?"

O ja og nei!

Nu saa! nu ei!

"Af Wiin man veed,

Og Kjærlighed?"

Af hvilken Tale!

Hvor de er gale?

De døver mig!

Er for det Andet!

Saa hør da, hør! i Bildmandslandet,
Der taler hver for sig.

Af samme.

Frem til Striden! Vren kalder,
Fienden er ved Havets Bred,
Vældig han vor Kyst anfalder,
Gaaer mod ham med Tapperhed!
Kongen, Landet fordrer Eder;
O hvo gaaer da ei med Lyst?
Gaaer til Kamp, til Seir, til Hæder!
Dwang er kun for svage Bryst.

Af samme.

Hvis jeg skal cengang blive Brud,
Selv Kjærlighed maae Vaandet flette,
En varig Krands bevinget Gud
Paa vore Tindinge skal sætte;

Et Valg, som strider mod vor Lyst,
 En Kilde bliver snart til Taarer.
 Dig, Frihed! jeg mig da udklaarer,
 Du glæder mit utvungne Bryst.
 Bør Hjertet selv ei knytte til
 Den Knude, som skal evig vare?
 Snart Elskov Flugten tage vil,
 Ifald dens Frihed staaer i Fare.

A f s a m m e .

Staaer hendes Hjerte til at vinde,
 Jeg hver Medbeiler trodse vil;
 Mig Fare, Møie ei er til,
 Jeg intet skal besværligt finde.
 Ei Havets Skræk skal hindre mig,
 Ei Nordens Kulb, ei Sydens Hede,
 Ei alle Elementers Krig,
 Og alle Stormes barske Brede;
 Alting blir yndig, sødt og let,
 Naar Brudgoms Navn skal lønne det.

Af samme.

Elskede! Du gik til Striden,
 Strid! bliv stor, bliv Helte liig,
 Herligt staae dit Navn i Tiden!
 Verden skal misunde mig.
 Flyder kun, I Taarer, flyder,
 Den Bekymring selv er Lyst.
 Saarer Elskov, Vren gyder
 Snart sin Lindring i mit Bryst.

Af Cecilie.

Det Hjertes Frihed er ei meer,
 Som Elskovs Magt eengang erkjæbte,
 Dg intet kan udslukke der
 De Luer, Kjærlighed antændte.
 Selv troles, den omsonst vort Bryst
 Sin tabte Frihed gav tilbage,
 Der Hjertet vidste at indtage.
 O Elskov! grusom er din Lyst!
 O, hør min Klage!
 Dg skal din Grusomhed
 Et saaret Bryst fortæere,
 Jeg dig vil lydig være,

Til Løn for al min Kjærlighed.
 Du redder dog paa Gravens Bred
 Ham, som forvolder al min Plage.
 Hvem jeg — jeg sukker end — og Grusomme! for dig,
 For dig, som har opfyldt med Smerte
 Den Barm, som kun ved dig var lykkelig,
 Som knuset har et ømt, et saaret Hjerter.
 Men Tanken blot om dig skal tænde
 En flukt, men alt for billig Harm,
 Ei meer skal Elskovs Lue brænde,
 Bliv kold, som hans troløse Barm!
 En kjærlig Uro end opliver
 Den ilde slukte Brand.
 O grumme Tvivl! du sønderriver
 Et Bryst, som ham ei glemme kan.

A f s a m m e .

Lidt mere rask, lidt mere Ild,
 Tro mine Ord, jeg fjænder Kjønnet.
 Hvad skal det kolde Væsen til?
 Det bliver dog ei ret paakjønnet.
 Man anseer den Uerbødighed,
 for, hvad den er, for bare Kulde,
 De kommer ingen Nei dermed,
 Nu har jeg sagt Dem, hvad De skalde.

Barcarolle af samme.

Klar skinner Solen over Skoven,
 I Skyggen tripper Lam og Faar;
 Skjon Anne dristig og forvoven
 Allene ind i Skoven gaaer.
 Hører, smaae Piger,
 Smukt, hvad jeg siger,
 Gensomhed altid undviger!

Saa kommer hun just til en Kilde,
 Først stod hun der, og spillede sig,
 Saa tænkte hun, det var ei ilde,
 Om her engang du baded dig.
 Hører, smaae Piger! o. s. v.

Hun netop ned i Vandet stiger,
 Saa viser Mester Jesper sig,
 God Dag, skjon Anne! Knægten siger:
 Hvorledes anstaaer Badet dig?
 Hører smaae Piger o. s. v.

Da blev skjon Anne vreed og skjændte,
 Dog skræmtes Jesper ei derved;
 Han Pigers Hjerter bedre kjændte,
 Skjon Anne blev ei længe vred.

Hører, smaae Piger!
 Smukt, hvad jeg siger,
 Gensomhed altid undviger.

Romance af samme.

At mig min Hans, jeg ham udvalgte,
 Det var bekjendt for een og hver,
 Min Fader selv mit Valg bifaldte,
 Og ansaae ham sin Datter værd.
 Et helligt Baand man sønderriver,
 Men ingen Tid adspurgtes vi;
 Af naar uhældig Følgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Med redeligt og trofast Hjerter
 Han svor mig evig Kjærlighed;
 Forstillelse jeg aldrig lærte,
 Glad jeg modtog min Elsktes Gæd,
 Et helligt Baand man sønderriver,
 Men ingen Tid adspurgtes vi;
 Af naar uhældig Følgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Vor Egn erfoer mit Held med Glæde,
 Af Hjertet man lykønskede mig;

Vor Bryllupsdag man alt beredde,
 At jeg mig troede lykkelig,
 Et helligt Baand man sønderriver,
 Og ingen Tid adspurgtes vi,
 At! naar uhælbig Følgen bliver,
 Forældre tit er Skyld deri.

Efter det Franske.

Du, som kom nys fra America,
 Fortæl, min Faer,
 Hvordan jeg der med Angelica
 Vel faren var?

Er præsteviet Omhed hos Dvinde og Mand
 Vel ogsaa der
 Latterligt Løyn mellem Folk af Forstand?
 Ligesom her?

Er Trofasthed i America
 Dyd hos en Glut?

Er der en dydig Angelica
 Vis paa sin Gut?

Er Klasser og Løgn om en skyldfri Mand
 Ei anseet der
 Som Spøg blandt Folk af oplyst Forstand,
 Ligesom her?

Var det ei flinkt i America,

Bønhørt at frie

Paa een Gang til en Angelica

Og andre ti?

Den som loe samtlige ellers ud,

Mon han vel der

Blev mindre velkommen hos tolvte Brud,

End han blev her?

Er alting ej og i America

For Penge fal?

Selv Elskov af en Angelica?

Dens Fryd dens Qual?

Men blev det Elskovs pinende Glød,

Man har vel der

Godt Folk, som hjælpe i saadan Nød,

Saavel som her?

Af Skindsygsotten America

Vel ogsaa veed?

Der blev vel og en Angelica

Af gammelt Fjed?

Men skeer det, har man da den Forstand

Endogsaa der,

At løbe fra Huus og fra Børn og Mand

Saavel som her?

Nu! — uden Tvist i America
 Og hvert et Land
 En tro og dydig Angelica
 Der findes kan;
 Men, paa Miracler jeg lidt kun troer,
 Gaar det ei der,
 Og paa den samtlige syndefulde Jord,
 Dmtrent som her?

S a n g

paa

Commandeurinde Morgenstjernes Fødselsdag
 den 22de Februar 1804.

Lidt er det sagt,
 For tidt erkjendt ved Magt:
 Her er for koldt og slemt i Norden,
 Knappt somme vil troe,
 At i vor Krog af Jorden,
 Folk burde boe.

Og det er sandt,
 Paa denne Jordens Kant
 Trives ej Druer og Lemoner;
 Nu! hvad her ei groer,

Vi fra fremmede Zoner,
Bringe vort Nord.

Men Venner, nej,
Nei Sandhed er det ej,
Her Jordens bedste Frugt ei trives.
Hvad mon det er,
Hvor mon det gives,
Som savnes her?

Glæde og Fryd
Og muntre Sanges Lyd,
Venskab og Elskov — er' Producter
Som, vi jo see,
Modnes her og bær Frugter,
Trods al vor Snee.

Og har vor Ven
Selv' fra Hetrurien,
Den bedste Plante han der kunde finde,
Bragt til vort Nord,
Bragt os vor Veninde —
Held ham derfor!

Og i vort Nord
Den skjonne Plante groer
I varig Blomstring end den samme;
Og som vi see

Ligne den yndige Stamme
 Afæggerne.

D længe saa
 S varigt Flor bestaae
 Planten saa skjøn, og hver dens Spire!
 Længe og fro,
 Venfæb! den fryde og zire
 Din glade Bo.

S a n g

ved Høitideligholdelsen af

Fru S. Langes Fødselsdag.

paa Rastrup den 13 Februar 1796.

J hele to Hundred og Fire Snees' Aar
 Beboet af Amagre Amager staaer;
 De godt Folk, Elisabeth herhid forskrev,
 De pløied, og plantet, og Kaalhandel drev;
 Men aldrig men aldrig jeg mærked som nu
 Til Amager stande saa meget vor Hu.

Imellem den Kaal og de Roer man fandt
 Nu vistnok ret gode Amagre iblandt;
 Men vist er det, Landet ei forhen blandt dem,
 Hvad nu er dets Biir og vor Fryd, viiste frem.

O Lange! din hulde, din yndige Viv
 Gav Amager Ynde og Skønhed og Liv.

Forfjønnet ved Hende, du bragte herhen,
 Rigt Amager derfor belønne sin Ven,
 Og Blidt, som Hun selv, smile alt Hende mod
 Alt trives, alt blomstre omkring hendes Fod!
 Selv længe, o Lange, som nu saa tilfreds
 Hun fryde, oplive, forfjønne sin Kreds!

S a n g

til

Festen paa Farumgaard,

den 19 September 1809.

Vi reise paa Land, og vi reise paa Sø
 Saa vide de Søforter lange,
 Saa favre som Sicillands velsignede Ø
 Vi finde paa Jorden ei mange.

I venlige Lund' mellem speilklare Kjær
 Paa smilende Sletter og Bakker,
 Af Byer, af Borge, af Egne her er,
 Hvor mangen ret inderlig vakker!

Men mellem dem alle, hvor Tanken end naaer,
 Meer vakker blev ingen at finde,

End Svanenskjolds deilige Farumgaard,
Dg det baade ude og inde.

Derude, alt hvad ved Skaberens Bliv
En Egn paa Jorden vel pryder;
Derinde, Han Selv og Hans hulde Biv
Dg de Børn med arvede Dyder.

Hr. Svanenskjold stævner til Farumgaard
Et Glædskabs Gilde tilsammen;
Dg fremfor udi det hele Aar,
Der hersker frydeligst Gammen.

"Festlig, saa lyder Hr. Svanenskjolds Bud,
"For alle Karlobets Dage,
"Var alle Aar mig den Dag, da Gud
"Mig gav min velsignede Mage.

"En bedre Gave hans Godhed ei
"Har nogen Dodelig givet;
"Med Blomster bestrøer hun hele min Vej,
"Dg fryder, velsigner mig Livet.

"I Dag det hendes Fødselsdag er,
"Den Aarets ypperligst Fjonne;
"Paa denne Dag min Attraa det er,
"Hendes Værd, om jeg kan, at belønne.

"Hun Døttre mig fødte — Hende Tak og min Gud! —

"Sig selv hun dem banded' saa lige —

"Den ældste blandt dem i Dag er Brud

"Blier Kone af yndigste Pige."

"Jeg fører en Ungersvend til hendes Bryst,

"Af Danmarks Sømænd de gjæve;

"Af dem, som er Fædrelands Hæder og Lyst,

"Dg atter engang os skal hæve.

"De valgte hinanden, og hun valgte saa,

"At glæde vi Balget stadfæste;

"Dg froe i Hjertet os alle vi spaae,

"De valgte sig begge den bedste.

"Betsignelse over de Unge To

"For hver af tilstundende Dage!

"Om Sneise Nar, som i Dag saa froe,

"Paa denne de skue tilbage!

"Betsignelse over den ædle Liv,

"Hvis Fæst os i Dag kalder sammen!

"Held over hver Dag af hendes Liv!

"Os alle Held, Glæde, og Sammen!"

Saaledes taled Hr. Svanenskjold,

Hvad Sangen her kun skal gjentage.

San leve, San Selv og hans Husfrue bold
 I mange lykkelige Dage!

Med Dage, flige, som denne her,
 Saa glade, haabrige, skjønne,
 Saa mange, som Søstre af Bruden der er,
 Snart Himlen Forældrene lønne.

De leve — de leve — i mange Aar —
 Og stedse i vorende Glæde!
 Saa være den yndige Farumgaard
 Bestandig Lykkeligheds Sæde!

S a n g

paa

Glædeby den 26de December 1805.

Den kjære, velsignede, frydfulde Juul,
 Som fordom oplivede Jorden,
 Saa ingen Slags Glæde for den krøb i Skjal,
 Men fryded især vores Norden,
 Den syntes omsider aldeles at flye,
 Hverken at findes i Land eller By. —

Chor. { Al Julen den syntes aldeles at flye,
 Hverken at findes i Land eller By.

Det Uvæsen skued' Hr. John og hans Viv;

Det angred' de frydgode baade;

De sagde til Julen: "flye ikke, nei bliv!"

De agted hans Flugt for en Baade.

"Men vil du dig skjule, o frydrige Juul,

"See da, vor Gladeby være dig Skjul!"

Hor. { D hvis du vil skjule dig, frydrige Juul!
Gladeby være dit frydrige Skjul.

Dg see deres Gladeby yndig og blid

Blev Tempel for Julen den bolde,

Dg Venstak og Munterhed tyede hid,

Her de Julens Fæst monne holde.

D Juul, see dit Tempel din Fæst alt bestaaer

Frydelig her nu i Rækker af Aar.

Hor. { D Juul, see dit Tempel, din Fæst alt bestaaer
Frydelig her nu i Rækker af Aar.

La' vorde de Væble, Hr. John og hans Viv

Som bjergede Julen den glæve!

Blot frydblide Dages langvarige Liv,

Omgiuue af Venstak, de leve!

Saalænge som Himmelens Hvælving er blaa,

Gladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae.

Hor. { Saalænge som Himmelens Hvælving er blaa
Gladeby blomstre, dens Juulfryd bestaae!

Tutissimi.

Tal vorde de Edle, Hr. John og hans Vind

Bryllupsang.

October 1809.

Fra Jordens Midtes altfor hebe Belte,
 Hvor evig Sommer gjør en ør,
 Til der, hvor Solen ei formaar at smelte
 En Is, som derfor aldrig tøer,
 Et Menneſket, ſaa have Reifende ſagt,
 Heel overalt efter Lykken paa Fagt.

De allevegne vove, ſavne, lide
 Alt, alt, for at ſaae hende fat;
 De færdes, kjøre, løbe, ſeile, ride,
 Fortſætte Sagten Dag og Nat;
 Men, ſom man forſikkrer, høiſt bitterlig ſaa
 Lykkes det, hende, de ſøge, at naae.

Man kjober Godſer, og man bygger Slotte,
 I Haab at did hun loffes hen;
 Naar da man ſeer, hun nu enda tør ſpotte,
 Man ſælger — river ned igjen;
 Snart atter man ſeer hende — ſeer hende ſige —
 Og nu fortſætter man Sagten paa ny.

Ja selv de mægtige paa vores Klobe
 Skal heri ligne heel de Smaa.
 Og mangen talrig Hær og mangen Flaade
 Blot for den Jagts Skyld rustes maa.
 Dog nævnes der neppe den Seirer, hvis Magt
 Lykken hjem med sig til Fange har bragt.

Saa al den Jagt er efter blot en Skygge?
 En Drøm? et tomt Indbildnings = Spil?
 Saa kun i Luften vi os Slotte bygge?
 Og der er ingen Lykke til?
 Saa vældig, saa smaalig, saa kummerlig søgt,
 Den er et Syn kun, der for os har spøgt?

Men held os, nei! skjøndt Skygger om os sværme,
 Som tit man giver Lykkens Navn;
 Forsvinde de ei, naar vi os dem nærmere,
 Vi dog kun Skygger faae i Favn.
 Nei Held os, Lyksalighed, Held blandt os boer,
 Og skjøndt tit ukjæendt forskjønner vor Jord.

Ved Magt og Vælde er hun ei at fange,
 Hun loffes ei ved Glands og Pragt;
 Hun flyer en alt for stormist Sagen bange,
 Dpspores ei ved saadan Jagt.
 Men kjærlik hun gjerne hos dem fæster Bo,
 Hvor neppe søgt hun kan nydes i No.

Helst der, hvor hende Hymens Haand fremleder
 — Maaskee snart aldrig uden den —
 Omslynget med hans skjønne Rosenkjæber,
 Endog ei ventet, tyer hun hen;
 Omsfavnet, og kjendt ved sit rigtige Værd,
 Siden et Hiem hun stedse har der.

Held dem, til hvilke Hymen saa fremleder
 Subinden, alles Dnsfers Maal!
 Held Brud og Brudgom, ædle Par, held Eder
 Høit Venner! Bruds og Brudgoms Staal!
 Den Lykke i Dag Eder favner saa fro,
 Stedse o stedse hos Eder maa boe!

Bryllups sang.

Engang en, der dog har Rygte
 Af sin Wiisdom, siges der,
 Gik ved høilys Dag med Lygte
 Ud at søge Mennecker,
 Sogte Staden om heel grant,
 Meente, han dog ingen fandt.

Snart der kom i talrig Brimlen
 Folk af al Slags Rang og Dont;

Hin belygtedt nøje Stimlen,
 Fattig, Rig, Soldat, Archont, —
 Hvad han søgte, fandt han ei;
 Rynked' Panden, gik sin Vej.

Heel forffjælligt løb de Domme
 Over saadan Viismands = Færd.
 "Han har tidsnok, mumled somme,
 "Midt i Sværmen! — søg dem der!"
 Mængden vel, ffjøndt hver for sig,
 Meente: "seer den Nar ei mig?

Men hvad var da det, han søgte,
 Hvis den Søgen ej var Tant? —
 Venner, om han med sin Lygte
 Her blandt os sig nu indfandt?
 Skulde han ei heller her
 Troe at finde Menneffer!

Meente han, at Navnets Hæder
 Er med Ret kun dens, hvis Barm —
 Keen, — for alle ædle Glæder,
 Alt hvad ffjont og godt er, varm —
 Frydes kun ved selvfølt Deel
 I forplantet Dyd og Held;

O han komme med sin Lygte!
 Held os, thi blandt os han her

Finde skal, hvad hist han søgte,
 Edle sande Mennesker. —
 Slet hver Rynke ud, og blæs
 Lygten ud, Diogenes!

Om de ædle, elskte Gamle —
 Længe længe leve de!! —
 Talrig Kreds sig at forsamle,
 Dem at vorde lig, vi see, —
 Sande ædle Mennesker,
 Navnets fulde Hæder værd.

Helb, o Helb, den ædle Rlynge!
 Tak Dig, Hermann, som i Dag
 Lob Din hulde Brud indslynge
 I det sande Hæderslag!
 Blid velsigne Lder Gud!
 Leve Hermann og hans Brud!

S a n g

for

D r e y e r s K l u b

paa

Stifterens Datters Bryllupsfæst 1809.

Dvor det var fjønt, isald vi kunde blandt hverandre,

"For det ad Eden staaer,

er nede blandt vor Jord's Pudseerligheder vandre

"Syv — otte Hundred Aar.

en al; Moer Eva har os denne Spas fordærvet;

"Hun Plads ved Englesab

er sine kjære Børn langt snarere erhvervet,

"End de der spise gab."

derfor bør det lidt, vi fik, af Liv benytte;

Men al det er saa kort!

alt for jevnlig vi erindres om at flytte

Kun alt for tidlig bort.

g Held os, vil vi kun, saa rinde Livets Dage

Dog ei enda saa snart;

os Knoklemanden selv, vi holde smukt tilbage

Paa dets for raske Fart.

i, Venner, lever ei i trofast Venstabs Minde

Hver sand og værdig Ven?

Run, hvad ei er Vi Selv, gaar bort — os selv vi find
 I Venners Barm igjen.

Dg har vi her vort Liv fuldkommen til et Eden
 Med Søn og Datter gjort,
 Saa er det ganske klart, vor Vandresskab herneben
 Er ei enda saa kort.

Naar ogsaa Vægt af Aar gjør vore Trin lidt tung
 Os selv lidt mindre frye;
 I Børn og Børnebørn vi see os atter unge,
 Dg hele Verden ny.

Vort Samfunds Stifter, Dig, vor gode gamle Dreyer
 Held Dig vor Hædersven;
 See dette Samfund, som alt Sneese Aar dig rim
 Nu har dig ung igjen.

Til Lykke, ædle Ven! end skal vi med hverandre
 For det ad Eden staaer,
 Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandre
 En artig Rød af Aar.

Nyd Venfjabs Salighed, nyd Faders skjønne Glæder
 I mange Aar endnu!
 D stedse leve skal vort Selskabs Fryd og Hæder
 I Børns og Venners Hu!

Bal = Bise.

Hele Verden speculerer

Paa den Kunst at blive glad;

For at finde den man bærer

Sig som oftest daarlig ad.

Vi, som fandt den, bedst kan vi

Undervise os deri.

Først og fremmest maa til Glæden

Haves varm og ægte Lyst;

Thi der er mod Kjedsomheden

For den Lunkne ingen Trøst;

Den, som ikke glædes gad,

Bliver heller aldrig glad.

Men at Mennesket er eene,

Er ei godt, som Moses skrev;

Først ved Eva, vil man meene,

Paradiis lykfsaligt blev.

O! naar Manden glædes vil,

Der endnu maa Eva til.

Mand og Qvinde bleve skabte

Til hinandens Salighed;

Den og Paradiis de tabte,

Da der kom en Slange med;

Hvis vor Glæde skal bestaae,
 Ingen Snog her taales maa.

Bedre, fyrrethve Gange,
 Er vor Fryd, end Adams var,
 Vi er uden Snog og Slange
 Henved fyrrethve Par.
 Vores Fryd er reen som hans;
 Vi har forud Sang og Dands.

Vist kan Edles Hjerter frydes
 Naar og hvor det være skal,
 Selskabs Glæder dog nok nydes
 Allerbedst paa velvalgt Bal.
 Vi — naar vi vil glædes ret,
 Bede venligst om end eet

O! at hver, som Fryd fortjener,
 Efter mangen velbrugt Dag
 Stundom mellem glade Venner
 Nyde den, som vi med Smag,
 Og, som vi, i Bunterad,
 Onske hele Verden glad.

Den 19de December 1808.

”Den kommer aldrig meer tilbage,
 ”Den Glædens hulde Dag, som randt.”
 Saa lyder ofte Mismods Klage,
 Men, Venner, er det derfor sandt?

Endnu, saalænge jeg har svævet
 Paa Kloden her — en heel Deel Aar —
 Jeg har een Gang hvert Aar oplevet
 Ny Sommer, Vinter, Høst og Vaar.

Og troer mig, Venner, hver Gang kommer
 Hver Aarstid lige huld igjen;
 Thi skjon er ei blot Vaar og Sommer,
 Men Høsten med, ja Vinteren.

Enhver — saa bød Naturens Orden —
 Lidt Uveir alt iblandt vel har;
 Der bruser Storm, der dundrer Torden,
 Men snart igjen er Himlen klar.

Men af de sande Glædesdage
 End udebliver ikke een,
 Som kommer jo bestemt tilbage
 Med Haab om fleer endnu som den.

Saa Venner froe vi see oprinde
 Paa ny den Dag, os samler her;
 Saa samler den om vor Veninde
 Endnu den Kreds, hvis Pryd hun er.

Dg hendes Aand og Ynde fryder
 Den Edles glade Kreds endnu;
 Dg frydsfuld Høitidsfangen lyder,
 Dg Glæde fylder Kredsens Hu.

Velkommen Dag, o du oprinde
 Saa fro i mange, mange Aar!
 Nu, hver Gang, du for vor Veninde
 Begynde et lykksaligt Aar!

Nytaarsfang.

Du rinder, du rinder
 Saa ilende bort!
 D Aar, og forsvinder,
 Dg varer saa kort;
 Nys kom du at favne
 Ds blid som en Ven;
 Alt nu vi dig favne!
 D bие! o bие!
 Vend om! kom tilbage igjen!

Vend om! kom tilbage!

Saa snart du ei fly!

Kom, giv os de Dage,

Du bragte, paa ny!

Var' end af dem somme

For Skyer ei frie;

D, nu er' de omme!

Held os! held os!

Os droge de Skyer forbi!

Men glade vi nyde

De blibeste Kaar;

At frydes og fryde,

Den Lykke blev vor!

D — Dage som denne,

Hvi ile de hen?

Tilbage de vende!

D stands, o stands!

Vend, flygtende Aar, hid igjen!

Og langsom du rinde,

Men yndig og blid!

For jævnt vor Veninde,

Fremile n de Tid,

Thi længe hun være

Sin Elskedes Fryd!

Og Monster og Vre,

Som nu, som nu,
 I qvindelig Ynde og Dyd!

Og stedsse hun nyde
 Som nu, saa tilfreds,
 Den Himmel, at fryde
 Paaskjønnende Kreds!
 Af Døttre saa lignet,
 Mangfoldig i dem,
 I alting velsignet,
 Som nu, som nu,
 Hun skue sit yndige Hjem,

Paa Bakkegaard.

den 28de Juni.

Held den Mand, hvis Sjæl sig fryder
 Ved sin Lod, som Lykkens Ven,
 Dobbelt glædet, naar han nyder
 Deelt med andre glade den;
 Held den ædle Mand, som nyder
 Saa den Lod, ham Himlen byder!

Dobbelt Held, hvo Glæden deeler
 Med en Barm, den værd som hans!
 Vanheld flygter, Avind skæler,

Swinder bort i Glædens Glæds!

Tifold Held den Mand, som nyder

Saa den Lob, ham Himlen byder!

Og naar da, erkjendt, paafljønnet,

Han af talrig Bennekreds

Sig omringet seer, og lønnet

Uf hveris Blik, selv saa tilfreds!

Held den ædle Mand, som nyder

Saa den Lob, ham Himlen byder!

Og naar nu han seer tilbage

Paa den Råd velbrugte Aar;

O kun froe og blide Dage,

Kan han see, der forestaaer.

Held den ædle Mand, som nyder

Saa den Lob, ham Himlen byder!

Ædle Hjorth! — o see tilbage —

See din Kreds — betragt dit Nu —

See din ædle elskte Mage

Fremad see — hin Mand er Du —

Længe leve du, som nyder

Saa den Lob, dig Himlen byder!

Fødselsdagsvise.

Dage komme, Dage gaae,
 Held for hver den Godes Dage!
 Kan det skee, da gid jeg maa,
 Hver min Dag i Fryd henbrage!
 Hver Dag følge Fryd og Held
 Hver ærlig Sjæl!

Chor.

Hver Dag følge Fryd og Held
 Hver ærlig Sjæl.

Ønske vi hver ærlig Sjæl
 Hver sin Dag i Fryd at vandre,
 Hvad fortrinligt faaer da vel
 Fødselsdagen for de andre?
 Dog jo den for en og hver
 Den første er.

Chor.

Fødselsdagen for enhver
 Den første er.

Var nu, for Exempel, den
 Af vor — — ei oplevet,
 Af vort Lag, vor Fryd, vor Ven,
 Her var ei det mindste blevet;

Men den kom, vi sik ved den
En ædel Ven.

Chor.

Held vor Dag! vi sik ved den
En ædel Ven.

Spørger, Venner, Hende ad,
Mandens hulde skjonne Mage,

Hvilken Dag er hende glad

Fremfor alle Narets Dage?

Dg i blanke Die seer,

Hvad Dag det er.

Chor.

D i hendes Die seer,

Hvad Dag det er!

Tutissimi.

Glad, som os den skuer her,

Oplev, Ven med elskte Mage,

Lykkelig, som Lykken værd,

Mange idel glade Dage!

Til den sidste rinder hen,

Forbliv vor Ven,

S a n g

paa

Kammerherinde Anfers Fødselsdag

den 28de Juni 1799.

Nogle Stemmer.

Vi sanktes her til ædel Glæde;

Dg er vel nogen her tilstede,

Hvis hele Sjæl ei stemmer i:

"Fra fjernest Syd til øverst Norden,

"Gid hver, som aander Liv paa Jorden,

"For al dens Sorg og Kummer fri

"Var lykkelig og glad som vi!

Chor.

D var, for al sin Kummer fri

Den heele Verden glad som vi!

Nogle Stemmer.

Men ønske vi, paa denne Klode

At hver og een var vel til Mode,

Dg alt kun aanded' Fryd og Held;

Hvad Ønske har vi da tilbage

For den, som bruger Livets Dage,

Kun til at fremme andres Vel,

Kun derved fryder egen Sjæl?

Chor.

D det er Gubdoms Ild og Held,

At skabe Fryd og gjøre Vel.

Men hun, hvis blide Smilhed lønner
 Den ypperste blandt Norges Sønner,
 Og elskes ømt af ham igjen;
 Hvis Blidhed Mandens Dage fryder,
 Og hæver ham til nye Dyder,
 Hvad Lykke eier Himmelen,
 Som kan endnu forøge den?

Chor.

Hun lønner Norges Siir og Ven,
 Hvad Lykke kan forøge den.

En Stemme allene.

Og jeg, som fyllder denne Moder
 Alt hvad jeg nød af Livets Goder,
 Selv dette Hjertes Golelser;
 Min inderligste Tak fremstræber,
 Men Dnsket dør paa tausse Læber;
 Kun dette: Altid, som hun er,
 Hun nyde længe Glæden her!

Chor.

O altid altid, som hun er,
 Hun nyde længe Glæden her.

Alle.

O længe hendes Hjerte nyde
 Den Belyst, ædel Kreds at fryde,
 Blot derved glad hun føler sig;
 Og Sundhed hende tro ledsage
 Ud mange idel blide Dage

Dg saa Sig selv bestandig lig
 Hun leve længe lykkelig.

Tuttissimi.

Sig selv Sig selv bestandig lig
 Hun leve længe lykkelig.

Hymne til Februar

bestemt til at affjanges dens 15de Dag.

Ej Flora med dustende Blomster har strøet
 Din Vej over Enge og Dale,
 Dg ei Philomela henrykkende sødt
 Dmstuller din natlige Dvale.

Ej Phæbus opildner dit kjølige Skjød
 Med livsvangre qvægende Lue;
 Som oftest han knap bag et Slør dig tilhød
 Sit straalende Ansyn at flue.

Ukronebe Ceres ej heller din Vej
 Bepryder med gyldene Dyrger;
 Den lystige frydende Bacchus dig ej
 Med nymodne Druer omslynger.

Kun simpel og hvid — thi af Sneer er din Dragt
 Kun Perler af Tis den omsunkle;

Dg blandt dine Brødre i Glimmer og Pragt
De fleste dig synes fordunkle.

Dg dog, Februar! Af os alle, som her
Du frydelig vinkede sammen,
Fortrinligen skjon, og velkommen, og kjær,
Du hylbes med Glæde og Gammen.

Ej Vaardagens Umbra, ej Høstdagens Guld
Du bød vore Dine betragte,
Men o en Veninde saa yndig og huld
Du for vore Hjerter frembragte.

Dg Venskab og Ynde, og Fromhed saa blid,
Dg alle elskværdige Dyder,
Du stifted en Fest; og paa den du os hid
Til Glæde og Gammen indbyder.

Vor Tak, Februar, og vor Hylsing modtag;
Saa frydelig vi den frembære.
Skjon, fremfor hver Aarets henrullende Dag,
Hvert Aar os din Festsdag skal være!

Din yndige Datter — velsignet og glad
Hun leve, hun leve, hun leve!
Men hver hendes Dag — Tidens Styrrer! o lad
Lykfsalighed stedse omsvæve.

S a n g

paa

Fru Moltkes Fødselsdag.

Storm og Torden, Sorg og Klage,
 Frost og Hagl og Krig og Riv,
 Mørkne alt for mange Dage
 Af de Dødeliges Liv.
 O men dog blev denne Klode,
 Ej blandt disse Rædsler tabt,
 Men til Glæde for de Gode
 Af et kjærligt Væsen skabt.

Ej dog altid Lynet funkler,
 Tidt er Himlen blank og reen;
 Tordensfhyen ei fordunkler
 Evig Stjernehvælvingen;
 Men naar stakket Uveir iler
 Snart forbi, og skjuler sig,
 Jordens sande Glæde smiler
 Evig ufordunklelig.

Fromhed, Bliidhed, som udbreder
 Sig til hvert dem værdigt Bryst
 Gude, Godhed, det er eder,
 Som er' Jordens sande Lyst.

Sødt i eders Straaler svinde
 Alle Skyer spredte bort;
 Selve deres dunkle Minde
 Der blier mindre mørkt og fort.

Helb os, helb os! os omsvæve
 Jordens bedste Glæder her
 Blidhed, Ynde, Godhed leve!
 Eders Fæst i Dag det er.
 Ofte denne Dag I fryde,
 Hver Gang som i Dag tilfreds!
 Længe vor Veninde pryde
 Glædet selv sin glade Kreds!

Bed Aarets Slutning.

"Med Til bortrinde Livets Dage,
 "Som Lynglimt hver dets Fryd forsvandt;"
 Saa lyder ofte Mismods Klage;
 Men, Venner, er det ogsaa sandt?

Hvad er det da, som saa forsvinder?
 Snart henrandt atter nu et Aar;
 Men i et nyt der strax oprinder
 Ny Sommer, Vinter, Høst og Vaar.

Dg i det ny' hver Aarstid kommer
 Kornet lige fljon igjen;
 Thi fljon er ej blot Vaar og Sommer;
 Men Høsten, ja selv Vinteren.

Iblandt — saa bød Naturens Orden —
 Hver Aarstid stundom Uveir har;
 Der bruser Storm; der dundrer Torden;
 Men snart igjen blier Himlen klar.

Dg evig ungt og nyt oprinder
 Hvert Blomst igjen, som var os kjært;
 Dg eene det, henglemt, forsvinder,
 Som ikke var vort Affavn værdt.

Thi Minbet selv af Tordnens Bragen,
 Dg Lynets Blink, og Stormens Dron,
 Naar nye Aar gjenføder Dagen,
 Gjør kun dens Sol desmeere fljon.

Men af de sande Glædesdage
 End udebliver ikke een,
 Som kommer jo bestemt tilbage,
 Dg Haab om fler' endnu som den,

"Selv den, som os kun Savn gjenføder
 "Af tabte Fryd — endogsaa den?" —

Erkjendttlig Minde den forsøder,
Dg gyldne Haab: vi sees igjen —

Sort Uveirsky omhylled' Jorden
Paa mangen nu henrunden Dag;
— End ruller rædselfulde Torden,
End lyder hule Stormes Brag.

Men skjon fremlyser dog i Osten
Den blide Soel fra Sam herneb,
Som snart — o snart — vil hæve Røsten,
Dg kjærlig byde Jorden Fred.

D rul da, rul da kun tilbage,
Men o! i Fredens hulde Ly! —
Du Kreds af nu henrundne Dage,
Dg fro' vi favne dem paa ny.

Enhver af deres hele Kjæde
Er os en kjær gjenfunden Ven,
Naar engang før den gav os Glæde,
Den skal os nu fornye den.

Thi med erkjendttlig Hu vi gjemme
Hvers Minde, som os før var kjær;
Men stræbe alt o alt at glemme,
Hvad klogest ej fornyes meer.

Dog ej blot suundne Dages Minder,
 Os blid, er det, der forestaar!
 Selv var da du, som nys oprinder,
 Os et af Gud velsignet Aar.

S a n g

paa

F r e d e r i k s v æ r t

den 19 December

Ejerens Fødselsfest.

Skjøn og herlig, thi til Fryd
 Brimmel af utalligt Gode,
 Tusindfoldig Glædeslyd,
 Skabtes hele Jordens Klode.

Sandt der ogsaa Drøner gives,
 Ingen Glædes blide Hjem,
 Men naar Kunsten der staaer frem,
 Døde Drk ved den oplives.

Chor.

Edle Kunst, hvor du staaer frem,
 Døde Drk ved dig oplives.

Skaberherren ved sit Bliv
 Ikkum Glædens Trø henseende;

Men i det at vække Liv,
Huld til Konsten han betroede.

O men de, hvis Kraft fremlede
Edele Kunst til Skaberdaad —
Elskønt er disses store Lod,
Ewig Jordens Tak og Hæder.

Chor.

Stor og skjøn er eders Lod;
Ewig Jordens Tak og Hæder.

Hvilken Udsigt er ei mørk
Ud i fjerne Oldtids Dage!
Var selv Fredriksværk ei Drek
Kun en føje Tid tilbage!

Men hvor skjønt saaes alt oprinde
Under Kunstens Skaberhaand,
Hid fremkaldt af Glassens Aand!
Leve, leve Glassens Minde!

Chor.

Leve, leve Glassens Aand,
Glassens Daad, og Glassens Minde!

J, som han fremkaldte hid, —
Jordens troe Velgjørerinder,
Edele Kunster, Vid og Flid —
Indigt Hjem her stedse finder!

Blomstrer, gavner, værner, freder,

Pryder, hegner Danien!

Og hver Kunst og hver dens Ven,
Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Chor.

O, hver Kunst, og hver dens Ven,
Hver dens Dyrker, Held og Hæder!

Saa det vorde skal; thi see,
Af vor Konges Ven betrygte
Staae de Kunstens Altene
Paa den Grundvold, Classen bygte.

Hædens gyldne Krands belønner
Hædersdaad af Kunst og Flid.

Hædet saa, faaer Kunstens Tid
Værd og Agt blandt Nordens Sønner.

Chor.

Hædet saa, har Kunstens Tid
Værd og Agt blandt Nordens Sønner.

Fædrelandets, Kongens Ven,
Ven og Værn for hvert Slags Gode,
Som Dit skjønne Værk til Mænd,
Saadan Hæder værd', betroede!

Selv Du fjern ved dem modtage
Dine Skarers Jubelsfrig!

Hør dem takke, signe dig,

Kræve Held for dine Dage!

Chor.

Hør os takke, signe Dig!

Held for hver af dine Dage!

Nyttaarsfang

til

S. og Charl. Kjerulf.

Om hvilken Aarstid er den bedste, —
 Som vel om alt, hvad Fortrin har, —
 Man vel heel sjelden med sin Næste
 I nogen Aarstid eenig var.

For en er Vaarens lyse Grønne,
 En Somrens Pragt og fulde Dag,
 En Høstens Frugter særlig skjønne!
 En fandt i Vintren selv Behag.

Men hvo fandt ikke Vaarens Grønne,
 Ei Somrens Pragt og fulde Dag,
 Ei Høstens gyldne Frugter skjønne,
 Ei selv i Vintrens Solv Behag?

Selv skjon, hver Aarstid rask fortrænges
 Af Aarets næste skjønne Tid;

Saa fro ved den, der er, vi længes
Til den, som kommer, ønsket blid.

Held, hvo der glad og skjønnsom nyder
Hver Aarstid, saadan, som den gaar —
Men saa, at stedse man sig fryder
Ved ogsaa den, der forestaar!

Der kommer stundom Uveirsdage,
Heel stemme hver af os har mødt;
Men selv paa dem at see tilbage
Er siden oftest skjönt og sødt.

Men i hver Aarstid kan groe Planter,
Dg blomstre Roser ved vor Wei,
Som værne den paa alle Kanter,
Saa Storm og Uveir mærkes ei.

Velgjørenhed og Vennskab hedde
De skjønneste, i deres Læ
Er varm Tilfredshed, rolig Glæde;
End pidske rundtom Slud og Snee.

Et Aar forsvandt. — Ven og Veninde
Hiint skjønneste Læ I pleied saa,
At Aarets Berling ingensinde
Med Barfthed skal til Eder naae.

Det Aar, som gjensødt atter kommer,
 Begyndt med Fryd i Vennelag.
 Med Munterheds og Venffabs Sommer
 Dmlune Eder hver en Dag.

De Aar de fremstaae, og forsvinde
 Vort hele Liv er blot et Aar;
 Blid som en Foraarsdag henrinde
 Ethvert, som endnu forestaar.

S a n g

paa

Agent Moses Henriques

firesindstyvende Fødselsdag af hans Born.

Nei den er ingen Sammerdal,
 En Frydens Bolig er vor Klode;
 Med Glæder uden Maal og Tal
 Opfyldte Gud den for den Gode.
 Seer Brødre, Søstre, Venner, her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Seer, heele fire Snese Aar
 Hin fromme Oldings Dage bleve;
 Og fro endnu han blandt os gaar,

End frydes han ved her at leve.
 Vi ere ham, som han os kjær.
 D rigt paa Glæder Livet er.

Som en retskaffen dydig Mand
 Ham altid alle Gode kjendte;
 Men derfor altid mødte han
 Den Agt, Retskaffenhed fortjente.
 Den til sin Grav han med sig bær,
 D rigt paa Glæder Livet er.

Han sine Fædres Love tro,
 Og tro sin Pligt som Mand og Borger,
 Nød stedsse Hjertets blide Ro,
 Og Frihed for den Ondes Sorger.
 Hvad er mod det vort Livs Besvær?
 D rigt paa Glæder Livet er.

Ved klog og ærlig Virksomhed
 Han vandt, hvad Nøisomhed behøver;
 Men saa, at Flid har Brød derved,
 Og ikkun Avind han bedrøver.
 Og alle kjende Mandens Værd;
 D rigt paa Glæder Livet er.

Men saa med sand veldædig Aand
 Arbeidsomhed at sysselsætte,

Dg nu med Kjønnsom gavmild Haand
 Den Usles Kaar hver Dag at lette;
 Det var hans Tid paa Jorden her,
 D rigt paa Glæder Livet er.

Hans Huus, saa mange Dyders Hjem,
 Blev derfor ogsaa Glædens Tempel;
 At Glæden altid lønner dem,
 Beviser klart hans Livs Exempel.
 Seer Brødre, Søstre, Venner her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Dg hvad han var som Ugtemand,
 Dg Fader — o som vores Fader!
 D, at vi leve maa som han,
 Dg kjendes værd' en saadan Fader!
 Den Godhed værd, han for os bær!
 D rigt paa Glæder Livet er.

Han skuer, fra vor glade Kreds,
 Sit heele lange Liv tilbage,
 Han skuer fremad — vel tilfreds
 Han siner ifkun glade Dage,
 Dg takker Gud for hver især!
 D rigt paa Glæder Livet er.

D Gud! med mange Dages Fryd
 Du ham blandt os endnu velsigne,

Os, med i Bandel, Daad, og Dyd
 Vor elskte Fader troe at ligne!
 End længe han erkjende her,
 Hvor rigt paa Glæder Livet er!

Dg naar — Gud give seent — tilsidst
 Han samles skal til sine Fædre,
 Dg han og vi veed fast og vist,
 Han vandrer til det endnu bedre,
 Hans sidste Blik end skue her,
 At rigt paa Glæder Livet er.

Tilbageblik paa Ungdomstiden.

Lyksalige henfarne Tid!
 Nei, aldrig I vende tilbage
 I klare, I smilende skyfrie Dage,
 Som gjorde vor Barndom saa blid.
 Hvor blank og hvor blaa og hvor skjon
 Omhvælved os Himlen hist oven;
 Hvor Uger og Eng da var grøn,
 Hvor sang da de Fugle i Skoven!

Hvor surred' fortroligen sødt
 Hin Bæk fra krystalklare Kilde,

Dg Græsset, naar træet vi i Høstakken hvilde,
 Hvor duftende qvægende blødt!
 Hvad er det, som end gjør saa blidt,
 Alt hvad fra hin Tid vi erindre?
 Hvad gjør, vore Dine saa tidt
 Ved Tanken derpaa endnu tindre?

Lyksalige henfarne Tid,
 Ufflydigheds sorgløse Dage!
 Hvad holdt, og hvad holder endnu dig tilbage,
 At ikke du og rækker hid?
 End hvælver sig ligesaa skjøn
 Den venlige Himmel hist oven;
 End Engen er ligesaa grøn,
 End ligesaa sødt lyder Skoven.

Men ak, I bortrinde og flye,
 Med Til I hinanden forjage
 I favre, I Barndommens, Ungdommens Dage,
 Dog see, I oprinde paa ny!
 Hvor Ufflyd og Blidhed i Sjæl
 Med kommende Aar ej forsvinder,
 Der Ufflydens Alder og Held
 Bestandig fornyet oprinder.

Thi see, kun forædlet, men blid,
 Som da du ei kjendte til Sorgen,

Med Dage, Veninde, fra Harkrebsens Morgen
 Gjenkommer din henrundne Tid!
 Vi Fromhed, og vennehuld Dyd
 So saae dig bestandig ledsage;
 I ingen Tid aldrende Fryd
 Skal pryde enhver dine Dage.

For
 D. D. L. S.

En Vinter nu paa ny svandt hen;
 Den svandt — dens Sorger og dens Glæder.
 For sidste Gang vi hilse den,
 For gjenfødt Sommer os adspreder.
 End samler den os sidste Gang
 Til Glædskabs Tid og munter Sang.

"Og hvordan var i Grunden saa
 "Den Vinter, vi nu see henrinde?
 "Mon ej som oftest kold, og graa,
 "Og suur, og svøbt i barske Vinde? —
 Den, Venner dog saa tidt, saa blid
 Til ædel Fryd os samled' hid.

Alt vækkende til Liv og Fryd
 Nu hulde Sommer skjon fremsvæver;

Dg Millioner Stemmers Lyd
 Sig til dens Lov mod Himlen hæver,
 Alt glemmer sig — Alt stemmer i
 Naturens store Symphonie.

Men snart vil Somren rinde hen;
 Dg Høstens gyldne blive Dage;
 Naturens Slum skal da igjen
 Os kalde til os selv tilbage.
 D Kunstens — Tankens — Aandens Tid,
 Dg Vennefryds — er Vintren blid.

D Kunstens — vor Forædlings — Tid,
 Dg Venfkab, Stovets bedste Glæde,
 Er, Venner! det, os kaldte hid;
 Her være stedse disses Sæde!
 D dem at pleie, hid igjen
 Vi tye til Vintren atter hen!

Forædling, under tænksomt Spøg,
 Udbannelse til Altid=bedre,
 Ved Konstens legende Forsøg,
 Som Venfkab lede, domme, hædre! —
 Vort Samfund — derved det det er —
 Os vorde kjærte ved ægte Værd.

Tak hver, hvis Tid til dette Maal
 Bidrog vort Samfund tro at lede —

Hver Søsters og hver Broders Skaal,
 Som gav, og deelte værdig Glæde!
 Blid nu dem Somren flyde hen;
 Farvel! vi samles froe igjen!

Fødselsdags = Sang.

Leve, leve vor Veninde!
 Let og sødt og blidt henrinde
 Alle hendes Dage,
 Uden Lyd og Klage,
 Blot i Glæde!

Hun, som kun er glad, naar Glæder
 Rundt omkring sig hun udbreder,
 Stedse saa hun fryde!
 Stedse saa hun nyde
 Glæde, Glæde!

Vore Dottres Døttre kjende
 Deres Mønstre end i hende!
 Mønstre i at fryde,
 Mønstre i at nyde
 Ved Glæde!

Leve hendes elskte Mage,
 Blot i Held og blide Dage

Begges Liv henvæbe!

Leve, længe leve

Begges Glæde!

Begge leve, leve længe!

Søde Piger, raske Drenge

Snart omkring dem spøge,

Dem endnu forøge

Fælles Glæde!

Leve, leve vor Veninde!

Som i Dag, saa blidt henrinde

Alle hendes Dage

Uden Lyd af Klage

Blot i Glæde!

Sang den 25de Februar.

Endogsaa Folk, som her kun fandt

Lidt af, hvad man hos andre priser,

Tilstaae os dog, hvad vel er sandt:

Vi har en heel Deel kjønne Viser,

{ Viser, hvis Sang gjør glad og varm

{ Hver til at glædes flittet Barm

Sange, om Kongen og hans Huus;
 Om Fædreland og Landets Fædre;
 (Hvad uden Viin gier ædelt Ruus)
 Fryd ved, hvad godt er, Haab om bedre;
 Nu Sang om Viin og Kjærlighed,
 Om alt, hvad Hjertet glædes ved.

Vistnok, selv her i Glædens Lag
 Slog hver en Barm saa mange Gange
 Med meer end vanlig raske Slag,
 Spildnet ved de Glædskabs Sange;
 Dog! — mon det just af Sangen kom?
 Mon ej af det, den Sang løb om?

Elskede Konge! — Fædreland! —
 Venskab; — Borger-Menneskebyder!
 Sang stemt om een af Eder an
 Hjertefølt altid lifligt lyder.
 Hvad om vi samlede engang
 Disse tilhobe i een Sang!

Festen, som os forsamler her,
 Hvad er der vel, der Hjertet fryder,
 Hvis Festsdag denne Dag ei er! —
 Konge, Fædreland, Venskab, Dyder!
 For alle dem istemme vi
 Vor Festsangs glade Harmonie.

Konges — Fædrelands Ven — og vor,
 D alle Godes Ven, den gjæve
 Hilser i Dag et nyfødt Aar;
 Vædning! vor Ven, vor Stoltthed, han leve!
 Dag, som os gav vor Fryd, vor Ven,
 Kom tidt, og fro, som nu, igjen!

S a n g

paa en Faders Fødselsdag.

En Stemme.

A! Livet har Lyksaligheder,
 Som byde al dets Kummer Trods,
 At Dyd har Løn for sin Tilbeder,
 Beviser Du, o Fader! Os!
 Lev, Fader, længe lykkelig,
 Og lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig,
 Og lær os Børn at ligne Dig.

En Stemme.

Dit Hjerte intet Nag betynger,
 Din Tid er Arbeid, Held, og Gavn;
 Og evig Hæders-Krands omslynger
 Dit ubesmittelige Navn.

Du leve længe lykkelig,
Dg lær os at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

En Stemme.

Om fri fra Sorger, tryk mod Harme
Selv Dyben er ei altid her,
Du i vor sømme Moders Arme
Sødt, Fader! glemmer al Besvær.

Lev Fader længe lykkelig,
Dg lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

En Stemme.

Ved Os, ved dine Børn, Du nyder
D Fader, ofte Fader-Lyst;
Naar til Forældres modne Dyder

Du planter Spiren i vor Bryst.
Lev, Fader, længe lykkelig,
Dg lær os Børn at ligne Dig.

Alle.

Lev Fader o. s. v.

En Stemme.

Dig følge Livets bedste Glæder,
De følge trygt ethvert Dit Tjeb;
Med Sundhed, Styrke, Held og Hæder

Kron, Himmel! Hans Lykksalighed.
 Han leve længe lykkelig,
 Og lære os at ligne Sig.

Alle.

Lev, Fader, længe lykkelig
 Og lær Os Børn at ligne Dig.

S a n g

for et Vennefelskab

paa

Sognepræsten i Slagslunde

Hr. H. F. Prams og hans Hustrues
 Bryllups fyrretyvende Aarsdag.

Lad, hvo der vil, med Pauker og Kanoner
 Forkynde Fødselsdages Fryd!

Men ei med Stads og Pral og høie Toner
 Bevise eller lønnes Dyd;
 Med Hjertens Glæde uden Brag,
 Vi helligholde denne Dag.

To Sneese Aar den Dag i Dag er' endte,
 Fra Dagen, da I Vble To

Ved fælleds Dyds og Elfskøvs Baaud foreente
 Tilsvor' hinanden evig Tro;

Dg hellig og urokket staaer
 Det Baand den Eed nu Sneese Aar.

Med Sorg og Fryd afverle Livets Dage;
 Al mørk for Eder mangen var!
 Men lettet af en kjærlig Egttemage
 Er Sorgens Byrde mindre svar;
 Dg kjærlig hele Banen hen
 I har hinanden lettet den.

I Glæde nød' kun ved hinandens Glæde,
 Dg ved at gjøre andre glad;
 I Sorg at hæmme, Trøst og Fryd udbrede,
 I alt I trolig hjælpes ad;
 Men fligt, hvad ellers end har mødt,
 So maatte gjøre Livet sødt.

Dg derfor blev, og derfor stedse bliver
 Hver Dydens ogsaa Eders Ven
 Den Lykke, Rigdoms Glands og Storhed giver,
 Hvad er mod saadan Lykke den?
 D held dig, lykkelige Par,
 Thi Livets bedste Held du har!

Det Mønster, I os gav at efterligne,
 Med Fryd vi skue mange Aar!
 Algodhed huld hver Eders Dag velsigne

End længe frem i blive Kaar
 Med Sundhed, Munterhed og Lyst
 Den pryde Eder Livets Høst.

S a n g

ved

et Sølvbryllup i April 1814.

Hvi stirrer vel paa de henfarne Dage
 Menneſket ofteſt med længſelfuld Hu?
 Ofteſt med Frygt paa, hvad end er tilbage?
 Og ſaa ſjelden med Fryd paa ſit Nu?
 Nutid, ſelv Fremtid dog engang blir den,
 Som, i ſin Orden, er den, der randt hen.

Skulde man troe ſelv de tidligſte Skjalbre,
 Saa var alt Gulbaldren dengang forbi,
 Samt baade Sølvets og Kobberets Aldre,
 Knappt var end Jernets den, de leved' i.
 Var dette ſaa, hvad Metal blev da vel
 Den Alder af, ſom nu os blev til Deel!

Helb os! enhver, o enhver af os alle
 Mindes med takfulde Hjerter en Tid,
 Som vi har oplevet ſelv, og maage kalde

Om ej just gylben, dog frydsfuld og blid!
 Var ei saa hver Dag, Nar ind og Nar ud,
 Heel den, dog saa var at, Tak være Gud!

Men det er ikkun for Menneffets Blikke
 Henrundne Tid var for Skyer saa fri;
 Lærer os trostrig Erfaring da ikke:
 Hver Tid er skjøn, naar den først er forbi?
 Hver — selv vor Fremtid? — vi sene saa kort! —
 Truende Skyer saaes før klarne bort.

Ikkun forbreiet af Fortidens Skialdre
 Ordne vi urigtigt Tidernes Rab;
 Gulbets og Sølvets og øvrige Aldre,
 Ordenen ikkun vendt om, følges ad.
 Jernet's og Kobberets først svinde hen,
 Sølvets og Gulbets oprinde igjen.

Saa — o vi see det jo klart — maa det være;
 D saa det vorde! — saa give det Gud!
 Men at saa er, derom Vidne I bære,
 Værdige, hædrede, Brudgom og Brud!
 Solvaldrens Høitidsdag Eder det er;
 D nu selv Gulbaldren Eder er nær.

Evundne er Jernet's og Kobberets Dage.
 Solvkronte Var! spaaer ei venlig og huld

Hines Erindring, der end er tilbage
 Held, som — ei kjøbes — flet lignes — ved Guld &
 Tiden dig forestaaer, signet og blid,
 Overgaae beste af henrundne Tid!

Slutningsang i Venneleg.

Endnu en Dag vi her fuldbendte
 Een færre er os nu i Bente
 Og stedse færre er' igjen.
 Men af den skjulte Fremtids Dage,
 Der er for hver af os tilbage,
 Gib mangel Dag maa ligne den,
 Som nu i Venstabs Fryd svandt hen.
 Chor.
 O mangel Dag gib ligne den
 Som nu i Venstabs Fryd svandt hen.

Men Dage efter Dage rinde,
 Og før vi os derpaa besinde
 Er svundne Dage svundne Aar.
 Som uformerket en Dag hengliber,
 Saa Aar paa Aar — indtil omsider
 Vor Banes Grændse for os staaer
 Og sidste Afskedstime slaaer.

Chor.

D Held, umærket Aldren gaaer
Til Banens Grændse for os staaer.

Thi hvo som Hjerte har for Glæde
Ei blot at nyde men udbrede,

Dg saa for Venstabs Salighed,
Ham Livets Dage, stille, blide,
Eg blomsterfygget Bælt henglide
Hver endt med qvægsom Rolighed
Dg yndig Blun i Nattens Fred.

Chor.

Held Aftnens blide Rolighed
Dg stille Blun i Nattens Fred!

Saa hver den Edles Dag henslyder,
Om end en enkelt Sky afbryder
Den Blidhed, som omstraaler den;
Men saa er hele Livets Kjæde
En Dag, som randt i stille Glæde,
Med Smil han seer til Natten hen,
Hvis seide Blun skal ende den.

Chor.

Held os, naar Dagen rinder hen,
Da ender Nattens Hvile den.

Ven! som gaaer bort til fjerne Egne,
Værd Glæden, nyd den allevegne;

Dig, som du er, blid altid lig!
 Kom efter hisset glade Dage
 Til os, til Venstabs Favn, tilbage!

Lev, hvor du kommer, lykkelig,
 Og Held og Venstabs følge dig.

Chor.

Lev, hvor du lever, lykkelig!
 Og Held og Venstabs følge dig.

Det blev din skjønne Løb, Veninde!
 At mange vore Dage rinde

Saa skjønne, fro ved dig, med dig!
 O mange, mange skjønne Dage
 Dig være end blandt os tilbage,
 Saa god, saa blid, dig selv saa lig
 Du leve længe lykkelig!

Chor.

Saa god, saa blid, dig selv saa lig
 Du leve længe lykkelig.

S a n g

paa

en Venindes Fødselsdag.

"Stands dog din Fart,
 "O Glædens Dag, som rinder fort!

"Gil ei saa snart
 "Dg vaer os ei saa kort!
 "At alt for hurtig flyer du hen;
 "Vi ældre er', før vi dig see igjen.

Saa sukked vist
 Tidt hver af os ved frydfuldt Lag;
 Saa da os sidst
 Forsamled denne Dag.
 Men see den kommer dog igjen
 Saa glad, saa blid, som den i Fjor randt hen.

Thi fast bestaaer
 Hver ædel Grund for Vdles Fryd;
 Ei den forgaaer
 Som Vind og Sangens Lyd;
 Mei evig ung og Fjøn og blid
 Den blomstrer frem trods Aar og flygtig Tid.

Veninde saa
 Dit Ynde uforanderligt
 Vi see bestaae,
 Sig selv for stedse ligt.
 O thi saalænge Hjertet staaer,
 Ei Hjertets Præg Forandring undergaaer.

Ei Dages Tal
 Din Fryd at glæde ædelt Lag

Formindste skal

Fra, hvad den er i Dag.

Ved Vennehuld urokkelig

Du vorde skal dig selv bestandig lig.

Kjær, som du er

Vor Ven, ham, som du lever for,

Om muligt meer

Du vorde Har fra Har;

Ved dig, ved dig skal stedsse han

Erkjende sig den lykkeligste Mand.

Kind da kun hen,

D glade Dag, thi evig ny

Skal du igjen

Hvert Har velsignet gryn!

Dg glade Vennekreds hver Gang

Dig hilse skal med Ungdoms Fryd og Sang.

Dg Fryd og Held

Dg alle Dyders beste Løn

For ædel Sjæl

Hver Dag gjør Fjøn.

Fro som nu favre Ungdoms Vaar

Dig vorde hvert, selv Livets sidste Har.

S a n g

paa

Prof. J. Kjerulfs Fødselsdag 1808.

"Hvor det var skjönt, ifald vi kunde blandt hverandre,
 "Før det ad Eden gaar,
 "Her nede blandt vor Jords Pudseerligheder vandre
 "Syv — otte Hundred Aar.

Saa sang en før — ja trods alt, hvad paa Jorden
 Man dadler alt iblandt,
 Blev, troer jeg, det endda, hvad Alle skulde sige,
 Ifald de sagde sandt.

Sandt, Jorden har lidt vel af, hvad Sir Congres
 hyder,

Dg alffens Britteri;
 Men ogsaa den endnu dog Nordmænd har og Syder,
 Dg Benner! det er vi!

D den har Menneffer, som er dens Fryd og Hæder,
 D den har æble Mænd,
 Somham, hvis Fødselsfest i Dag vort Samfund glæder,
 Vor Stoltthed og vor Ven.

Blandt Folk, som han, og hun, der gjør sin Kreds til Eden
 I alle Livets Aar

Hvo ønskede sig ei at vandre om herneliden
 Syv — otte Hundred Aar?

Saalænge pleier det i vor Tid ei at vare;
 Men i lykkelig Råd
 Af mange mange Aar hans Livstraad Parcen spare,
 Hver Dag ham vorde glad!

Hver Dag ham glad! thi ved hans Sibe da vi flue
 Hans Lotte glad som han,
 Og alt det jevnet ud, som skjæmmer end vor Tue
 Saa alle synge kan: Trallerallerallera!

S a n g

paa

Regentsen den 12 Martii 1819.

At kun i Biser og i Perialen
 Det nægtes, Alt gaar krumt og skjævt;
 At, i det mindste, er alvorlig Tælen,
 Man før har bedre Dage lev't;
 Det er den gamle Snak, man alle Dage,
 Alt fra Horatses Tid og før tilbage,
 Saae stedse Mennecker sig med at plage,
 Som om det ret var Moerskab i at flage.

Af Golt og Ting, der due paa vor Jord
De neppe meer vil finde Spor.

Naturligt nok, om vi, da vi var yngre,
Dg Blodet flød os mindre trangt,
Sandt lystigt nok, hvad, da det flyder tyng're,
Os synes nu paa Glæder svangt.
Men den Tid, som man lever i, fornedre,
Gjør i det mindste den vel neppe bedre;
Dg neppe er det fordums Tid og Tædre
I deres Grav paa værdig Wiis at hædre,
Om vi paaftaae, de Verden gav i os
Et ingen Doit værdt Arvegods.

Dg hvilke var' da de henrundne Tider,
Vi skulde ønske fremfor vor?
En Deel af os nu allerede flider
Paa tredie fjerde Snees af Aar.
Bistnok for to — tre — fire Snees Aar siden
For nogen her af os endog var liden,
For lidt var Soelstin — Regn og undertiden —
Dg Gaden naar det havde regnet, siden;
Dg var' da mange gode Mennecker —
Kort, alt omtrent som end det er.

Saaledes blandt Regentseprovstes Navne
Staae Mænds, end blot vor Alder nær,

Som ved Verbødighed og Tak vi savne,
 Gunners, og Svids og — fleer, o fleer! —
 Og selv af dem, der boede hisset over
 I Kamrene, der sødt i Graven sover
 Alt mangen en, hvis Hædersminde lover,
 Et Navn, som ei forgaaer i Tidens Bover.
 Men vil ei vist en Tid, der forestaar,
 Sin Fortid see just, som vi vor?

Hvad Navn blandt de Regentserprovste-Navne,
 Hvis Hæder ingen Tid forgaar,
 Skal mere skjönt end Dit, vor Myrup! staa
 Han ud ad Tidens sidste Aar?
 Og er et Navn, hvis Roes og Glæder lyder
 Saa skjönt af alle Lands og Hjertes Dyder,
 Hvad just den Alder, det frembragte, pryder,
 Og over den sin Hædersglands udgyder,
 Med Føie da den Old er stolt og glad,
 Som saadan Roes og Fryd besad!

Ei heller mener jeg, saa grumme daarlig
 Den Tid vi lever i, vel er.
 Den Dag, vor Myrup fødtes, ei blot aarlig
 Er Fæst for Kreds af Venner her;
 Thi takfuld Lærdoms, Landsværd, Godheds Vendsen
 Naar, Gud ske Lov, langt udenfor Regentsen;
 Ham ønske Godt er ingen tom Creditsen;

Hans Hæder ei født af Conveniencen.

Som Menneſke, og Mand, og Ven, og Værd
Paaſſjønnes kun hans ægte Værd,

Den Skaal, og den Lykonſkning, her dig byder
Din Kreds, af trofaſt Venſkab varm,
En Gjenlyd kun den er af, hvad dig yder
Langt ſtørre Skarers fulde Barm.

De raabe: leve Myrup! han fornemme,
At vore Dage ere ikke ſlemme;
At Skjønſomhed paa Værd end her har hjemme,
At ſtorlig er det Dannerfolkets Stemme:
Tidt komme Dagen, ſom os gav vor Ven
Tidt, hver Gang mere glad, igjen!

Ved

Hjemkomſt-Feſten

for

Digteren Ingemann

Den 2den September 1819.

End engang Viin i blanke Bægre gyder!
Og, Venner, bredſult Maal!
Thi end engang vor Aftenfeſt os byder
En ægte Feſtens Skaal.

Dg er den Skaal, som ingen af os svige,
 Saa mange som vi er',
 Bort: Leve høit den ædle danske Pige,
 Vi skyldte Festen her.

En Skaal for Hende, som den Lue tændte
 I ædle Digters Bryst,
 Som stedse med den Trylleklarhed brændte,
 Saa blidt, saa skjønt, saa lyst.

En Skaal for Hende, som var Idealet,
 Naar os saa mangen Gang
 Vor Digter Qvinde-Elffelighed maalede
 I søde Tryllesang.

For Hende, som hans Digterliv forskjønnede
 Opflammebe dets Ild;
 For Hende, som ham fremfor alt belønne
 Med kjærlik blive Smil.

For Hende, som, da bort han monne drage
 Fra os til fremmed Land,
 Saa snart, saa uforvansket, drog tilbage
 Til os vor Ingemann.

Hun leve! Høit! — den ædle danske Pige!
 Vor Digters skjønne Brud!

De leve Begge, længe, lykkelige!
 Dem huld velsigne Gud!

Den 6te Januar 1820.

At Livets Lykke fordrer paa vor Klobe
 En heel Deel Sølv og Guld,
 Troer nok de fleste, om end gammel Mode
 Det kalder spodst kun Muld.

Men at det er en af de gamle Moder
 Med kun lidt Mening i,
 At Guld og Sølv er' virkelige Goder,
 Troe dog nok alle vi.

At derimod meer sjældent, mindre ægte,
 Det bliver Dag fra Dag,
 Er, hvad vel mangen troer, er ej at nægte,
 Som en heel afgjort Sag.

Sandt, at Ducater nu sees mere sjældent;
 Det er vel noget i.
 Mod Riggsbankslapper høres stundom Smelbert
 Ja selv mod Sølvværdis.

Men hvad! den Tid, man sig tilbagekalder,
 Som var engang — dog naar? —
 Hvad gyldent har den havt, den Guldets Alder,
 Som vi ej har i vor?

Den gyldne Munterhed, den Dydens Datter,
 Og gyldne Sindets Fred;
 Og du, hvis Savn ei Perus Guld erstatter,
 Du gyldne Nøisomhed? —

Og ædle Venſkab, du hvis gyldne Kiæde,
 Saa fast, saa ſkjen, saa rig,
 Gjør uſølt Savnet af hver anden Glæde;
 Hvad er hint Guld mod dig?

Hvori mon vi da være mindre rige,
 End vore Fædre var?
 Hvad Skat var deres, hvortil vi ej lige
 At foreviſe har?

Det Sølv, det Bjergguld, ſmedet eller præget,
 Bli'r ſtedſe det, det er;
 Vort Guld, er Nar fra Nar det ikke ſteget
 I ſande høie Værd?

Vor Narfeſt var, nu nogle Narløb ſiden,
 End kun nu Splvfeſt kaldt;

Snart blir den Guld, en Smule hen i Tiden;
 O den er det jo alt.

Fro som i Dag den komme tidt tilbage!
 Og hver, som forestaaer,
 Staae midt imellem idel gyldne Dage
 Af lykkelige Aar!

S a n g

paa

Slagslunde Præstens Bryllup i Farum

den 19de Junii 1800.

Hvo nævner mig vel inden sjællandske Strand,
 Ja indenfor Danneemarks Bredde,
 Et Sogn, som mod Slagslunde Sogn holber Staa
 I alt, hvad mon frydeligt hedde?
 O Held over Slagslunde! ingensteds er
 For retskafne Folk bedre Hjem end just der.

Smukt er der; thi slet ingen Høverigaard
 Opdager Beskuerens Die,
 Men velbyttet Ager, som fri Mand besaaer,
 Hans Boliger, skovdækte Høie,

Dg trivelig Virksomheds frydende Egn,
Dg Kirker og Skoler, kort — yndigste Egn.

Dg sundt er der: snart der med Glæde opnaaer
Hr. Henrik med trofaste Mage,
(Gud signe dem begge!) den fjerde Snees Aar,
Trods fuldtop af mæisomme Dage.
De vidne: fortreffelig lever man der;
Som Slagslunde dem, har de Slagslunde kjær.

Godmodigheds Aand og velgiørende Dyd
De der lode fæste sit Sæde;
Dg Bliidhed i Dmgang, Meddelelses Fryd,
Dg Lyst til at blot volde Glæde.
I tarvelig Mæisomhed glade derved
De vente den dalende Soel at gaae ned.

Hvert Sted og hver Egn paa Guds herlige Jord,
Forfikkre de værdige Gamle,
Er skjont, er lykosaligt, naar den, som der boer,
Kun Skjønheden veed at opsamle,
Den samles med Godheds og Mæisomheds Haand,
Den holdes ved Venstabs og Kjærligheds Baand.

O Slagslundes Egn er den herligste Egn;
De Glæder, som der sig tilbyde,
Dem omringer Venstabs fortryllende Hegn,

Som vilbene Drøner kan pryde.
 Og Kampmann, dit deilige Farum jo her,
 End mere dit Venſkab, er Slagslunde nær.

Og rundt om, o rundt om er Ynde og Fryd,
 Og uafbrudt ſaa det vedblive!
 Saa vorder det; Kjærlighed, Venſkab og Dyd
 Dets Ynder ſkal ſtedſe oplive.
 Nyd, Nothwidt med hulde og elſkede Liv!
 I Slagslunde, glad ſom de Gamle, dit Liv!

Du knytter ved Venſkabs fortrolige Barm
 Det hellige Baand med din Pige;
 O Held Eder! trygge for Mødgang og Harm
 Seer Glæden beſtandig at ſtige!
 Bli'er juſt ſaa velfignet og værdigt et Par,
 Som hidtil de Slagslundſke Præſtefolk var.

Vedligehold Venſkabs lykſalige Hegn
 Omkring Eder, Gamle og Unge!
 Snart eengang og I høre ſjønſomme Egn
 Dem, Eder ſkal følge, tilſjunge:
 "O bli'er ſaa velfignet og værdigt et Par,
 Som hidtil de Slagslundſke Præſtefolk var!"

S a n g

paa

en Venindes Fødselsdag.

Du rinder, du rinder,
 Saa ilende bort,
 O Kar, og forsvinder,
 Og varer saa kort,
 Nys kom du at savne
 Os blid som en Ven;
 Alt nu vi dig savne,
 O tøv, O tøv,
 Vend om, kom tilbage igjen!

Vend om kom tilbage!
 Saa snart du ei flye!
 Kom, giv os de Dage,
 Du gav os, paa ny!
 Var' end af dem somme
 For Skyer ej frie —
 Nu ere de omme,
 Held os! Held os!
 De Skyer os droge forbi!

Men glæde vi nyde
 De blideste Aar;

At frydes og fryde,
 Den Lykke blev vor!
 O Dage, som denne,
 Hvi iile de hen?
 Tilbage de vende,
 O stands, o stands,
 Vend! flygtige Aar, hid igjen.

Og langsomt du rinde,
 Men yndig og blid,
 Før jævnt vor Veninde,
 Fremilende Tid!
 Thi længe hun være
 Sin Elskedes Fryd,
 Og Mønster og Ære,
 Som nu, som nu,
 I qvindelig Ynde og Dyb!

O stedse hun nyde,
 Som nu, saa tilfreds,
 Den Himmel, at pryde
 Erkjendtlige Kreds —
 Af Døttre saa lignet,
 Mangfoldig ved dem,
 I alting velsignet,
 Som nu, som nu,
 Hun skue sit yndige Hjem.

Den 15de September 1818.

Brødre! er der noget i,
 Hvad saa tidt der høit nok mumles,
 At af Tid og Ting, hvori
 Blandt hinanden vi omtumles,
 Er saa lidt, der duer noget? —
 Alt for lidt at frydes ved?
 ∴ Alt for megen Daarlighed?
 Mesteparten saare braaget? ∴

Her vi, inter pocula
 Bistnok ikke tør benægte
 Ting, hvorom in cathedra
 Vise selv ej engang fægte.
 D, men er ej end en Lære
 Nok saa slem jo fuldt erkjendt:
 ∴ Alt, skjøndt splittergalt forvendt
 "Gaaer dog stedse til end værre?" ∴

Er det saa? — o er det saa,
 (Knap vel herom Tvivl tilstedes)
 Høi Tid da at passe paa,
 At det bliver anderledes;
 At vi lade ej forsvinde
 Upaafjønnet, hvad det end

∴ Blandt os, trods Forbærvelsen
Er af ægte Værd at finde. ∴

Og der — Held os! — o der er
End blandt os, hvad ene yder
Skjønneft Alder ægte Værd:
Aand og Indsigt Vid og Dyder. —
Hvem de findes hos at hædre,
Derved vorde det vor Roes,
∴ At vi sjunkne Dlb og os
Hæve herligt til det bedre! ∴

Dagen, som lig Mand os bar,
Mellem Aarets atten Snesse,
Lyse altid skjon og klar
I vort Samfunds glade Kredse.
Brødre! Glædens Bæger fylde!
Hjertets Sprog med høien Røst:
∴ Længe leve vor Krag-Søst!
Du, hvis Værd vi skjon som hylde! ∴

A f s k e d

fra

Medlemmer af Selskabet for Norges Vel til

de til Norge opreisende Universitets Lærere.

Kjøbenhavn den 1ste Maji 1813.

Norges Vel!

Brødres langt for eget Held!
Nordmandshjertets Fryd og Tre
Pleier, bør sig ej at være
Brødres langt for eget Held?
Norges Vel!

Eget Gavn,

Hvad er det mod Brødres Gavn?
Hvad os kjærest var, vi glade
Elfste Brødre overlade;
Thi hvad er mod Brødres Gavn
Eget Gavn!

Norges Vel,

Brødres mellem elfste Fjeld',
Vde — her vor Fryd og Hæder —
Bort fra os henvinker Eder —
Op til hine kjære Fjeld'.
Gaar med Held!

Komme hid,
 Eder gjenfødt gylben Tid!
 Fred — fra Himlen vendt tilbage —
 Fred og Frugtbarhed modtage —
 Gjenfødt, herlig, gylben Tid
 Skjøn og blid.

Dg med Held
 Mellem elskte Norges Fjeld'
 Planter, pleier, hævder — nyder —
 Eders Wiisdom, Eders Dyder,
 Wiisdom, Dyders skjønne Held,
 Almeent Vel! —

Skuer froe,
 Hvad I plante, skjont fremgroe!
 D de Frugter, Alt skal yde,
 Bjerg' og Dale snart de pryde,
 Saa end silbigst Dld see fro
 Alt fremgroe!

Saa Farvel!
 Eder følge blidest Held!
 Nordbofolkets Fryd og Vre
 Vær og Eders evig være!
 Fædrelands almene Held.
 Saa Farvel!

Men vort Gavn —
 Selv fra Brødrelandets Gavn
 I ved vanlig Daad skal lindre —
 Herligt og til os nedtindre
 Lyfende ved stiftet Gavn
 Eders Navn'!

O Farvel!
 Fædrelands almene Held;
 Nordboes første Fryd og Ære,
 Bør og Eders evig være!
 Eder følge Fryd og Held! —
 Saa Farvel!

Afskedsang
 til Professor Schjelderup
 ved hans Afreise til Norge
 den 7de Mai 1843.

Run mellem Tornene Roser groe,
 Skjult' inden Bladene grønne;
 De Torne lade vi staae i Ro,
 Run see til Roserne skjønne.
 De røde Roser og det grønne Blad!"
 Vi ej vedrøre, hvad ej gjør glad.

De Torne smaae
 Vi lade staae.
 Dem plukke, vil sig ei lønne.

Vor ædle Schjelstrup, vor Landsmand kjær
 (Gid mange Landsmænd vare flige!)
 Gaaer bort fra os, som igjen blir' her,
 Hjem til vort Fødelands Rige.
 "De røde Roser og de grønne Blad' "
 Ds gaaer han bort fra — men han gaaer glad!
 Maa det ham gaae,
 Som vi attraae,
 Hvo blev i Lykke hans Lige?

Vor Schjelstrup — var han ei her en Mand,
 Som Danmark længe skal savne?
 D hædres Normand i Danske Land,
 Det fyldest flige Mænds Navne.
 "De røde Roser og det grønne Blad!"
 Ds gaar han bort fra, men han gaar glad!
 D gid han maa
 Blive stedse saa.
 Han stedse Glæden da savne.

Han gaar sin Kunst og sin Wijsdom der
 De kjære Landsmænd at lære;
 D der han bliver, hvad han var her,

Vor Stolthed, Fædrelands Vre.

"De røde Roser og det grønne Blad!"

Ds gaar han bort fra — men han gaar glad; —

D gid han maa

Blive stedse saa,

Som han er værd det at være.

Skjondt Fjære Nogen, var i hans Liv,

Hvad vist han ingentid vilde,

Han Led fra Led med behændig Kniv

Dog mangen Synder saaes pille. —

"De Røde Roser og det grønne Blad —"

Ds gaar han bort fra — men han gaar glad!

Gid snart han maa

For Kniven faae

Norrigs sidste Fiende den vilde.

Dog basta! — nu han ad Norrig hen

Skal pløie truende Bølge.

Fryd, Fred og Held følge did vor Ven —

Dg stedse de der ham følge!

"De røde Roser og det grønne Blad;"

Ds gaar han bort fra, men han gaar glad! —

Gid der han maa

Lang Livstid gaae

I samme, fælvsamme, Følge.

Men hilse skal han de Landsmænd der
 Fra os, som her bli'e tilbage.
 At vi, hvor vi og i Verden er',
 Bli'e Nordmænd alle vore Dage.
 At — "røden Rose og grønne Blad"
 Kun Norges Lykke gjør Nordmand glad.
 At vor Attraa
 Er kun at saa
 Gaae see vort Norrig tilbage.

Nu Norske Brødre, nu Røst og Sjæl
 Dg Glas i Haanden vi hæve:
 Vor ædle Landsmand, vor Schjelbrup Hæls!
 Vor Fryd, vor Stolthed — han leve!
 "De røde Roser og det grønne Blad!"
 Os gaar han bort fra — vi skilles ad —
 Maa det ham gaae,
 Som vi attraae.
 Hvor han lykkelig skal leve!

Trønder Sang.

Ei blot, hvor der Druer og Ferskener groer,
 Dg ej bruges Ski eller Slæde;
 Men selv oppe her ved det iiskolde Nord

Guds Jord er indrettet til Glæde.

Kom Landsmand, kom Sydbø, erkjende enhver;
Herlig og frydfuld er Jorden selv her.

En Konge, som Norge og sig skaffed' Navn
Blandt Folk og blandt Konger paa Jorden,
Ved Nidaros her udi Strindsfjordens Favn
Sprinde til Hæder for Norden;
Og langsomt henrunde Ni Seculers Aar,
Herlig og frydelig endnu den staar.

Fra Konger og Færster og Paven i Rom
Til mægtige Fjeldkonges Borge
De stolte Gesandte ærbødigen kom,
Og hædrede Nordmænd og Norge;
Ehi vidt kjendes Nordmand for hæderfuld Mand
Norge for herligt og hæderfuldt Land.

Og nærmest sig nogen med uvenlig Hu,
Saa vældig han end monne være,
Stod Nordmanden frem, som vi skulde endnu,
At værne vor Land og vor Ære;
Og vældig i Kampen paa Land og paa Søs,
Stred han for Fædreland, Konge og Mø.

End kneiser ved Strindsfjordens fjeldkrandske Kyst
Det Nidaros, Tryggvason bygte;
Drams Skrifter, 4 Deel.

End luer den Aand ubi Nordmandens Bryst,
 Som Fædrenes Gjender saaes frygte.
 Huld, ærlig, og trofast i Daad og i Ord,
 Saa er' end stedse de Mænd i vort Nord.

Vel kold, mener Eydboen, Vinteren er,
 Vel tidlig om Høsten den kommer
 Lidt kort, vil han synes, vedvarer kun her
 En lidet oplivende Sommer.
 Men Vinter og Sommer han komme herhen,
 Nødig maaskee vil han reise igjen.

Ved Klogskab og Virksomhed nyttet og brugt
 Gier Havet, gier Dale og Fjelde
 Belanvendte Arbeid belønnende Frugt
 Og Velstand og Hæder og Vælde.
 D komme herhid, hvo som Glæde er værd!
 Held dig, o Norge, hvad savne vi her?

Ved Munterheds Glæder, ved Spøg og ved Sang
 Sig Aaret umærket hensniger;
 Og nyttet og frydsfuld blier ingen Dag lang,
 Held, Held vore Koner og Piger!
 Held Dem, som forædle, forskjønne vort Liv!
 Norriges Døttre, hver Nordboers Liv!

Send, Hav, som du plejer, mod Rysterne hen,
 De Dybenes talrige Hære!

De forrige Karsløb de komme igjen!

Selv Fædrene lige vi være!

Og alting for Næsten gaae frem, som begyndt,

Held os da, Held denne Jordklodens Pynt!

O Held vores Norge, Held Trøndernes Stad,

Den blomstre, og vore, og trives!

Alt Fortidens Gode see Norrige glad

Fornyes, formeres, oplives!

Og Held over Fjeld, over Dal, over Sø,

Over hver Nordmand, hans Kvinde, hans Mo.

Murerfarvel

til en hoiværdig bortreisende Broder.

Brødre! snart et kostbart Led

Rives af vor Kjæde,

Som saa tidt den fyldte med

Murerværdig Glæde.

Snart i Broderkjædens Tal

Dette Led skal savnes,

Snart vor Broder Fredrik skal

Meer af os ei savnes.

Ikke Byrd og Rang det er,

Hvormed han er vorden

Hædret, dyrebart, og kjær
 For vor frie Orden.
 Nei paa ægte Murervoerb
 Er den Huldskab grundet,
 Hvormed han til Ordenen er,
 Til ham Ordenen bundet.

Derfor er os tungt hans Gavn;
 Men ham kalde Pligter
 Bort til andre Brødres Gavn,
 Og ej Kalb han svigter.
 Trøstede vi see derhen,
 Hvor han Pligt skal fylde;
 Og i Ham en trofast Ven
 Broderfolket hylde.

Broder reis! Dig lykkelig
 Bedste Held ledsage!
 Bliv paa Skjønnet — Kom, Dig liig —
 Til vor Gavn tilbage,
 Elsket, hvor Du kommer hen,
 Som du her er vorden,
 Norges, alle Godes Ven,
 Hæder for vor Orden.

P a a

H. E. H. Lovisa Augustas Fødselsdag

den 7de Julii 1791.

Graadig efter sande Glæder
 Er hver glædeværdig Sjæl;
 Godheds Løn og Blisdoms Hæder
 Er at nyde glad sit Held.
 Held os, vi, som Livet nyde
 Med uskrømtet Velbehag,
 Held os! Held os! os at fryde
 Samles vi til glade Lag,
 Samles vi til Fryd i Dag.

Brødre! hvilket Folk paa Jorden
 Er saa lykkeligt, som vi?
 Folket i Kong Christians Norden,
 Kongen tro, og flink, og fri,
 Slavers Udaad, Oprørs Lue,
 Armods Stønnen, Krigens Baal,
 Andre Folk, ei os, de true,
 Brødre høit vor Konges Skaal!
 Rigets Held! vor Konges Skaal;

Mens Ulykker knuse andre,
 Forebygges de blandt os,

Trygge ledes vi at vandre
 Frem i Held og Magt og Roes,
 Frihed gaves — lovomgjærdet,
 See den blomstre fri og skjon
 Til vort Forsvar øves Sværdet,
 Længe leve Kongens Søn!
 Rigets Ven! vor Konges Søn!

Tænkksomhed forjager Mørke,
 Ei den svag gaar meer i Smug,
 Fri den tør i fulde Styrke
 Vise lyse Evners Brug.
 Sandhed høres! ene bæve
 De, som ej kan taale den.
 Brødre! blomstre, feire, leve
 Sandhed, og hver Sandheds Ven,
 Alle Rigets ædle Mænd!

Musen adler vore Glæder,
 Og i hvert vor Glædeslag
 Fro og fri vi hylde Eder,
 Dyder, Ynde, Skjonhed, Smag
 Brødre! hædrer disses Minde
 Vor Augustas Fødselsdag!
 Leve Nordens Hulbgubinde!
 Dyder, Ynde, Skjonhed, Smag!
 Det er Eders Fest i Dag.

Til Dannerdronningen

Det norske Universitets Stiftelsesfest.

Er det ikke festlig Glæde,
 Høi og skjøn, som os i Dag
 Atter bød at sammentræde
 Her i frydfuldt Høitidslag?
 Dagen, da et Tempel Dig
 Wiisdoms himliske Gudinde,
 Grundlagt blev — evindelig
 Være fro dens Minde!

Bort da Alt, hvad kan fordunkle
 Lysnet af vor høie Lyst!
 Reen, uskyldet, blid den funkle
 I hvert Die, i hvert Bryst!
 Under glade Sanges Lyd
 Gæne for hvert Hjerte svæve
 Alt, hvad kun vor Høitidsfryd
 Aale kan og hæve.

Derfor vi vor Fæst begyndte
 Med dit Navn o Frederik!
 Og hvert Hjertes Fryd fremlynte
 Af hvert Døies glade Blik;
 Derfor og høitidelig
 Vi vor Fæst vor Fryd indvie

Ved vort næste Qvad til Dig
Dannebod Marie.

Dig, som for hver Møie lønner
Blidelig vor Frederik;
Blidgjør, tryllende forfjønner,
Altting ved din Gudheds Blik;
Mindes skal — taknemmelig,
Dannebod! hvad Dig vi skylde,
O med Frederik see dig
Alle Hjerter hylde.

Wiisdoms hellige Gudinde
Tempel faaer blandt Norrigs Fjeld,
Frydsfest er vor Dag til Minde
Af vor Tak og af vort Held,
Takfuld', fro høitidelig
Vi vor Fæst, vor Fryd indvie
Konge Dig! — men ogsaa dig
Dannebod Marie.

S a n g

paa

Kongens og Kronprindsens Fødselsfest
1799.

Om ogsaa jeg skulde skjældes ud
For Smigerpræst, eller hvad man lyster,
Jeg glad i Sjælen vil takke Gud,
For jeg blev født inden disse Ryster.
Man skal tilstede
Mig frit at quæde
Et varmt, men angerfrit Nød af Glæde,
For { dansk } jeg er.
 { norsk }

Jeg sendte fri ubefangne Bliif
Ud over samtlige Jordens Riger —
Nei mangt maa først faae heel anden Skik,
For, Fædreland, du dit Fortrin viger.
Hvert Land paa Jorden,
Fra Syd til Norden,
Gid naae den Lykke, vor Lod er vorden!
Da Held hvert Land!

Men hvo end bister mig taler til,
Jeg Sandheds evige Ret skal høre;

Dg fast og rolig jeg haabe vil,
 At vel adskilligt endnu bliver bedre.

Kun Daarer skrige:

"D Dannerige!

"Alt fordums krumt har du nu faaet lige!

Bort Hykletant!

Saa meget herligt og godt her skeer,
 Til Retfærds Hævd og alt Godes Fremme,
 At det gier Visshed, her vil skee meer,
 Hvad skjensomt Norden skal aldrig glemme,
 Saa vore Dage
 Skal staae tilbage
 For dem, vor Efterslægt skal modtage,
 Beredte nu.

Thi Sandhed er det, og leve den,
 Hvad Slags Bekjendelse end bliver Møden;
 Bort Statsheld, mod, hvor vi end see hen,
 Er stort blandt Folkenes rundt om Kloden,
 Hvor bliver Vælden
 Misbrugt saa sjelden?
 Hvor brugt saa vel — saa til Ubaads Fælden,
 Dg almeent Gavn;

Thi leve Kongen og Kongens Søn!
 Lykksalighed over begges Dage!

De gode Førsters fornemste Løn
 I Statens vorende Flor modtage!
 Og Land og Stæder
 I Jubelglæder
 Med Ret for almene Held og Hæder
 Velsigne dem!

S a n g

for

det harmoniske Selskabs Bal

i Anledning af

Kongens og Kronprindsens Fødselsfest

1801.

Atter kaldte Fryd og Gammen
 Harmoniens muntre Par
 Til et Glædens — Møde sammen,
 Fro, som her det altid var.
 Held os, Held os, at vi er'
 Atter glade samled' her;

Chor.

Held os, Held os, at vi er'
 Atter glade samled' her.

Atter, Venner, atter skuer
 Paa hver Naboindes Kind

Munterhedens Skjønne Luer,
 Gjenskjær af det glade Sind!
 O, hvis muligt, vorde hver
 Altid fro, som nu, som her!
 Chor.

Skjønne, saavidt mueligt er
 Altid fro, som nu, som her!

Glade Unglings Diefunkler
 Brændende af Liv og Lyst;
 Ingen ængstelig Sky fordunkler
 Glæden i det sorgfri' Bryst.
 O, hvis muligt, vorde hver
 Altid fro som nu, som her!
 Chor.

Benner! saavidt muligt er,
 Altid fro som nu, som her!

Held enhver, hvo end det være,
 Som i Glædskabs Harmonie
 Sindets Munterhed kan nære
 I et frydfult Lag, som vi!
 Held os, Held os, vi som er'
 Atter glade samled' her!
 Chor.

Held os! Held os, at vi er'
 Atter glade samled' her!

D, vi kan, vi tør os fryde,
 At at hele Kloben om
 Ej hver Dødelig kan nyde
 Munterhedens Helligdom!
 Kunde dog, hvo Fryd er værd,
 Vorde glad, som vi er' her!

Chor.

Kunde, hvo der Fryd er værd,
 Vorde glad, som vi er' her!

Konge, ved hvis Forsorg Glæden
 Hidtil tryk iblandt os boer!
 Fredrik! — end ved Eder Freden
 Og dens Værk velsigner Nord!
 D den uforstyrret, skjen
 Vorde Eders Fryd og Løn!

Chor.

Gode Førsters bedste Løn
 Vorde Kongen og hans Søn.

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag 1806.

Gud krone Kongen med
 Held og Lykksalighed,
 Hæder og Fred!
 Held Ham, thi Folkets Held
 Fryder Hans Kongesjæl;
 Kun til det Held at naae
 Staar Hans Attraa.

Vilbt lyder fiern og nær
 Krigens Forførdelser;
 Fred smiler her.
 Vor Styrer, viis og god,
 Bandt, men foruden Bled,
 Hvad saa ej naaes ved Magt,
 Al Verdens Agt.

Længe beherske Du
 Konge! Dit Folk, som nu
 Med Faderhu!
 Af Dig gjort lykkelig,
 See det velsigne Dig!
 I vere Hjertes nyd
 Lønnende Fryd!

Fredens Lyksalighed

Vare, om muligt ved

I Evighed!

Men bryder Nøden den,

Da drage Nordens Mænd,

Saa som det sømmer dem,

Baabnene frem.

Rigernes Flor og Held

Ide Din Kongesjæl

Kongeligt Held

Længe Du opfyldt naae

Hver denne Sjæls Attraae!

Vidne om Held og Flor

Hele Dit Nord!

Gud krone Kongen med

Held og Lyksalighed,

Hæder og Fred!

Held Ham, thi Folkets Held

Fryder Hans Kongesjæl!

Kun til dets Held at naae

Staar Hans Attraae.

S a n g

paa

Kongens Fødselsfest 1812.

Sorsangeren.

Lausbed Brødre, skjænker i!
 Intet Glas her tomt maa være.
 Høitidsfuld' erindre vi
 Hvortil her vi samled' ere!
 Lader festlig Sang forklare
 Festens Formaal, Dagens Fryd,
 Og i Samqvads rene Lyd
 Alle Hjerters Stemmer svare.

Alle.

D med dybtfølt Høitidsfryd
 Alle Hjerters Samqvad svare.

Sorsangeren.

Ofte før vi fremfor nu
 Sankedes til muntert Møde;
 Dog, ej Savn, kun takfuld Hu
 Minder om den Tid, vi nøde.
 Han, som længe trofast værnede'
 Om vor hæderfulde Fred,
 D Hans Hjerter bløder ved
 Den fra os at see henfjernet.

Alle.

O Hans Hjerte bløder ved
At see Freden fra os fjernet.

Sorsangeren.

Nødig over Danien
Saae han Krigens Blus sig tænke;
Men nu og i Ham Hans Mænd
Krigermonstret fro erkjende.
Ogsaa Krigens Lue rammer
Os — som hele Jordens Kreds. —
Brødre! men hvor andensheds
Har den udbredt mindre Sammer?

Alle.

Held os Brødre, ingensteds
Voldte Krigen mindre Sammer.

Sorsangeren.

Skjøndt formummet Stimands Haand
Bedste Vaaben fra os vristed',
Fædres Mod og Kraft og Aand
Danneriget ikke misted',
Frederik til Daad opvækker
Nordbo = Aand i Nordbo = Barm;
End sig Albion med Harm
Drodsset seer af vore Snækker.

Alle.

Frederik i Nordbo = Barm
Nordbo = Aand til Daad opvækker.

Sorsangeren.

Bæbnebe staaer, Rige's Mænd
 Ved dets gamle skjonne Banner,
 For at møde under den
 Havets vældige Tyranner.
 Inden værnet Kyst dog trives
 Alt, som end i Fredens Ly,
 Fredens Tid, trods Baabengny,
 Paa vor Konges Bink oplives.

Alle.

Held os, som i Fredens Ly,
 Hver dens skjonne Tid oplives.

Sorsangeren.

Kunstens Idræt vover frem
 Frodig meer end nogensinde;
 Snart Athene selv et Hjem
 Skal blandt Norrigs Klipper finde.
 Og ej blot fra Nordkap lyder
 Fred'riks Priis til Bagrens Elv,
 Dannerigets Fjender selv
 Hylde Dannerkongens Dyder.

Alle.

Dannerigets Fjender selv
 Hylde Dannerkongens Dyder.

Sorsangeren.

Derfor, Brodre, derfor er
 Dagen, da han fødtes, vorden

Høitidsdag, saa fro, saa kjær,
 For erkjendeligt Folk i Norden;
 Derfor her saa froe vi glemme
 Alt Besvær og smaalig Sorg,
 Og, fra Hytte og fra Borg
 Lyder ikkun Glædens Stemme.

Alle.

O fra Hytte og fra Borg
 Lyder Glædens muntre Stemme.

Alle.

Lyde høit i Samqvads Chor:
 Frederik, vor Konning, leve!
 Ham Hans Huus, Hans hele Nord,
 Blidest Held og Fryd omsvæve.
 Gjennem Livets bedste Glæder
 Frederiks det elskte Navn,
 Stort ved Nordens Held og Gavn,
 Vandre frem til evig Hæder!

S a n g

Kongens Fødselsdag
1814.

Sorsangeren.

Er det, Brødre, ogsaa Tid
At til Frydelag og Gammen,
Som i Fordums Dage, hid
Vi hinanden stevne sammen?

Chor.

Held os at til Fryd og Gammen,
Denne Dag endnu os hid
Stevner frydeligen sammen
Kjær og Kjon som nogetid.

Sorsangeren.

Ruger ei den sorte Sky
Over hartad hele Jorden?
Dundrer ej med Rædselsgny
Drindtom Krigens hule Jorden?

Chor.

Held os! hvilket Folk paa Jorden
Druer mindre mørk hin Sky?
Knust os har end ej dens Jorden,
Skramme os skal ej dens Gny.

Sorsangeren.

Svæver ikke for vort Syn,
 Hvad saa mangensteds den fældte,
 Vi erfoer' dog, ved dens Lyn
 Guld og Sølv heel let forsmelte.

Chor.

Kraft og Mod hos os nedfældte
 Blev ej end selv Mismods Syn;
 Mod i Barm og Sværd ved Belte!
 Leeg er da Bellonas Lyn.

Sorsangeren.

Sig en Fremmed kalder end
 Selv cobanske Bandes Herre!
 Al — naar skal.... naar skal igjen
 Ej de Snækker Alt omspærre!

Chor.

Læres ej hin Havets Herre
 Daglig Agt for danske Mænd?
 Mon ej meest sig selv han spærre?
 Tavned' gjerne Fordums Ven?

Sorsangeren.

Hveden de Fortrosthings Blif,
 Som saa froe mod alting skue?
 Hveden, at i Dag de fik
 Dobbelt Liv og Kraft og Lue?

Chor.

O! de Følelser, den Lue,

Konning, Sader, Frederik!

Hvorned Dig, o Dig! vi skue,

Højner, fryder alle Blik.

En anden Sorsanger.

Konning, Sader, Frederik!

End den Dag blandt Aarets Dage,

Da af Himlen Dig vi fik,

Kommer atter fro tilbage.

Chor.

Ligne hver af Fremtids Dage

Blideste blandt dem som gif!

Himlens bedste Held ledsage

Konning, hvert dit Dieblif!

Sorsanger.

Snart gjenbringe flogne Glib

Det, de Uveir saaes hensmelte!

Skjönt gjenblomstre Konst og Vid!

Krigens Sønner tee sig Helte!

Alle.

Men at Dig de det skal hylde,

Helte — Mænd af Konst og Glib —

Alle — Alt — og Dig at hylde —

D det glemmes ingen Tid!!!

Tuttisfimi.

Konning, Sader, Frederik!

End den Dag o. s. v.

S a n g

paa

Kongens Fødselsdag 1820.

Gigers og Basuners Klang,
 Lyd af høimælt Gammen,
 Af Skalmey og Stræng og Sang,
 Blanded' fro tilsammen,
 Bruse, surre, fjern og nær,
 Rundt, fra Huus til andet,
 Landet om Alt Vidne bær:
 Her er Fryd i Landet.

"Hveden saadan Festensfryd?

"Hvad mon Dannerfolket

"Ved saa almeen Glædelyd

"Have vil fortolket?"

Fremmed inden danske Kyst,

Landsmænd ingenlunde,

Hvo, af uerkjendtligt Bryst

Derom spørge kunde.

Borgerlykke — Alt hvorved

Himlen den bereder —

Sædrelandets Kjerlighed,

Danmarks Geld og Gæder —

D for disse, hver især

Huldgubinder holde,
 Er den Fæstens Dag, vi her
 Glade helligholde.

Dagen, da Gud fødtes lod
 Frederik den glæve,
 Er vor Fæst; — vor Konning god
 Længe længe leve!
 Bægret fyldt til bredfult Maal! —
 Høit mod Himlen svæve
 Dannerigets første Skaal;
 Kongen Frederik leve!

C a n t a t e

til Kronprindsesse

Lovisa Augustas Formæling

med Prinds

Frederik Christian af Slesvig Augustenborg.

Chor.

Dybt din Rod, o Skjoldungstamme,
 Fæstet staaer i Tidens Skjød!
 Til at dække, at betrygge
 Nordens Slægter i din Skygge,
 Os til Held, endnu den samme

Seclerne du gjennembrød!
 D til Nordens Held og Glæde!
 Vex til sjerneft Evighed!
 Og de Grene vidt du sprede,
 Som i Skyggen vi hernede
 Dvæges, styrkes, blomstre ved!

Saa evig Stammen blomstre skal; hver Spire
 Den ædle Stamme vorde lig; thi see
 Fra Ebros Strand, til der, hvor Dby storkner
 I Nordens Gis, Skjoldungestammens Grene
 Beskygge Folkene. Men Stammen staaer,
 Igjennem Secler staaer den her i Norden.
 Og kun med favrest Skud af fælleds Rod
 Foreene, den, fornyer den sig selv.

Kraft og Dyb og Held og Glæde,
 Wiisdoms Hæder at berede,
 Skabe, fremme og udbrede
 I det vide Nord,
 Dette er det Maal allene,
 Stammen og dens ædle Grene
 Føle sig oprundne for.

D stort er dette Maal. Hvo følte det,
 Som Skjoldung Christian? — Men sin Augusta
 Saa Nordens Konge skabt til Stammens Hæder
 Og Nordens Held; thi strax i Livets Morgen

Har under skinnende Egide Pallas
 Opammet Christians elskede Augusta;
 Og Phoebus Pindi Døttre bød at pleie
 Afverlende, Minervas skønne Yndling;
 Chariterne sig samled' om Augusta;
 Men de, og snart, som de Samænechoret
 Bestyrretset vante Tal forøget seer;
 Bestyrtst saae Pallas selv en anden Sig,
 Og Christian, og hele Nordens Folk
 Saae Pallas, Phoebus, alle Pierider,
 Og Hulgudinderne foreenede
 I elskede Augusta. Vældig løb
 I ædle Skjoldungs Hjerte Folkets Raab
 Med hine Castaliders og Chariters,
 Minervas og Apollos Røst foreenet.

Pindi Straaler, ædle, blide
 Skjoldung, tindre ved din Side;
 Yndig Dag vil deres Flamme
 Sprede vidt om Nordens Kyst.
 O! lad dem i Norden sprede
 Ønske Klarhed, Lys og Glæde!
 Blikt de straae fra din Stamme,
 Skabe Dag og Liv og Lyst!

I alt, hvad Blissdom gav sit Bisald til,
 Var ædle Skjoldungs Ønske altid eet

Med Folkets — og nu grunder Christian
Paa at opfylde dets og Wiisdoms Krav.

Af fælles Stamme, indenfor den Kreds,
Den selv beskyyger, hin den unge Tyrste,
Som deeler Navn med Dannerigets Fader,
Og Frederik, dets Ven, oprunden var.
Men kronet Christian, og han, som deler
Med ham det Scepters Vægt, hvortil han fødtes,
Saae hin, den unge Skjoldung, fælleds Stamme
Og Hæder værd; de valgte ham til Ven,
Og Nordens Folk udvalgte ham dertil.

Og Nordens Herster saae, at Rigets Held
Var Stammens Evighed og feire Tilvært;
Han hørte Nordens Krav, om ej at miste,
Men favne stedse i sit Skjød Augusta,
Saae Folkets Yndest for hans valgte Ven,
Saae for Augustas Hjerte denne Skjoldungs
At være dannet, og for ham Augustas;
Sin Ven Lykksalighedens Høieste
Han under fro! ham giver sin Augusta.

Og henrykt Nordens Folk med Frydemaal
Bisfalder Baandet, kjender valgte Skjoldung
Ham givne Jordens første Hæder værd.

Paa Wiisdoms Alter Luen brændte
 Hvorved sit Fakkell Hymen tændte,
 Ledsaget did ved Elfskovs Haand;
 Og Wiisdoms, Hymens, Elfskovs Glæder,
 Naturens første Saligheder

Foreene sig i dette Baand.
 Naar Norden seer hin æble Stamme
 At ynde Wiisdoms høie Flamme,
 Og ved sin Yndest nære den;
 Da skuer det med henrykt Glæde
 Skjoldungestammen sig udbrede,
 Og Held til fjerne Secler hen.

Og, naar det seer den Stammes Glæder,
 Som eene søger Fryd og Hæder
 I Nordens Millioners Vel;
 Sit Raab de Millioner hæve:
 "Lyksaligt, længe, længe leve
 "Skjoldungeparret til vort Held!

Thor.

Høit Millioners Raab sig hæve:
 "Lyksaligt, længe, længe leve
 "Skjoldungeparret til vort Held!

Efter Taler.

Krioso.

Skjøn! Dødeliges første Lob er din,
 Augustas Brudgom, lykkelige Skjoldung!
 Hvad tænkelig Lyksalighed kan ligne
 Just den, o Prinds! de Midler hyde dig,
 Hvorved din Lykkes Maal du værdig bliver!

Det er du værdig, naar du gjør Augusta
 Saa lykkelig, som Norden kræver det,
 Den Lykkeligste inden Rigets Strande.
 Men Dig har Nordens Styrer, dig har Norden
 Betroet sin elskede Augustas Held.

Lad i din Barm Augusta flue
 Klar, som i egen Barm, den Lue
 For Rigets Held, for Stammens Ære,
 For Blisdom, Pligt, og Dyd, og Gud.
 Med Fryd, som kun Augustas ligner,
 Du da, mens Norden dig velfiner,
 Skal føle din Augusta være
 Ved dig den lykkeligste Brud.

Og, favnet af den lykkeligste Brud,
 Og kjær for Nordens Styrer — dyrebær

For Fredrik — elsket af din hele Stamme —
 Du, ikke blot af fleben Hefmands Læbe,
 Ei blot ved krydret Tant af hungrig Trus,
 Men om du kunde, fjern fra Rigets Braaer,
 Du skulde høre brave Landsmands Priis,
 Hans Ønsker for dit Held, som for din Bruds,
 Thi grant skal Folket agte al din Daad,
 I hvad den er, og læse i dit Bryst,

Nrioso.

Dets Priis, dets Ønsker du fortjene skal;
 Thi det skal vorde Sandhed, at dit Raad
 Er Wiisdoms Raad, og at den gode Sag,
 Naar Evig i skumle Slør den vil indhulle,
 En mægtig Talsmand finde skal i dig;
 At den fortrængte Landsmand, hvo han er,
 Helst den, som savner meest hver anden Tilflugt,
 I dig en trofast Ven, og Forsvar har.
 Og Sandhed vorde det, at, som din Brud,
 Du ædle Wiisdoms mægtige Gudinde
 Beskytte skal, og at de ni Gudinder
 Ved eders Forsorg vidt i Nordens Egne
 Skal dyrkes uden Haan og uden Forstjæl;
 At selv Apollo-Phæbus i sin Glæde,
 Som spreder Lys og Dag i dunkle Egn,
 Og Ild og Liv til rask og ædel Daad,
 I Mands og Unglings Bryst, af dig beskyttes,
 Af dig, o Skjoldungpar! — og seent engang

Sandheds Toner, reene, skarpe,
 Strømme skal fra gyldne Harpe,
 Rørt af Phæbi Haand;
 Dg din Priis skal Phæbus hyde
 Høit til fjerne Slægt at lyde
 Ned fra høien Helicon.

Det skee, o Prinds! — o Skjoldungpar! det skee!
 Dg dyrebart for alle Nordens Slægter,
 Skal eders Baand velsignes. Dg engang,
 Naar silbig — men dog silbig — Død har løst bet,
 Dg vore Sonnesønners Taarer væder
 Den brustne Knude — da skal eders Minde
 Gaae blankt og skændt dets Evighed imod,
 Dg vidne stolt til vore Dages Hæder.

Høit, velsignet Var! høit lyder
 Tvillingrigets Fryderaab;
 Dagens Fryd hver Barm indgyder
 Fjerne Fremtids glade Haab;
 Haab for dig om Dages Kjæde,
 Til at nyde, skabe Glæde
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens, alle Godes Held.
 Chor.
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl
 Nordens, alle Godes Held.

Høie Var, til at beskytte
 Wiisdoms Agt, og Ret, og sig,
 Og bets Gavn at understøtte,
 Phæbi Chor indvier dig.
 Modtag Kalbet! evig lyder

Da din Roes, du evig nyder
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens, alle Godes Held.

Tutti.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl,
 Nordens alle Godes Held.

Skjoldungstammen, i hvis Skygge
 Norden nyder Held og Fred;
 Du, o værdig Var! betrygge
 Denne Stammes Evighed!
 End ved Dig udbredt den fryde
 Fjærnest Old, og selv den nyde
 Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
 Nordens, alle Godes Held!

Chor.

Held for ædel Skjoldungs Sjæl!
 Nordens, alle Godes Held!

Tutti.

Høit velsignet Var, høit lyder
 Tvillingrigets Fryderaab!

S a n g

i det harmoniske Selskab

den 22de November 1792.

Fra hin harmoniske skønne Kjæde
 Af opfyldt Pligt og huuslig Glæde

Vi sankes her til glade Lag.

Her særskilt Kald og Syssel tier;

Os eene Glædens Harmonier

Forsamle her til Fryd i Dag!

Chor.

Velkommen blide Glædens Dag.

Ei tankeløse Bildsabs Glæder,

Men Fryd i Borgers Held og Hæder,

Selv Fremtids Udsigt skøn og blid,

Dg frydsfuld Tak — o høit den lyde! —

For alt det Gode, som vi nyde,

Er Glæden, som os kaldte hid.

Chor.

Os ædle Glæder kaldte hid.

Vor Konge leve! herligt stiger

Held, Lyx, og Dag i disse Riger

Fremkaldte ved hans Faderbud!

Det lykkeligste Folk paa Jorden

Er Folket i vor Konges Norden;
 Ham derfor signe, lønne Gud!

Chor.

Vor Konge signe, lønne Gud!

Dg, Benner! er det Tant og Smiger,
 At glade, glade Nordens Riger

Bed Roret skue Kongens Søn?

Dg glade see ham den at være,
 Som selv engang skal Sceptret bære,

Alt værdig gode Førsters Løn?

Chor.

D værdig Førsters beste Løn.

Den gav ham Himlen, den belønner
 Med Held hans Daad; og Folket skønner

Laknemmeligt paa Førstens Dyd;

Den gav ham meer, thi see han nyder
 I elsket Mages hulde Dyder

Det sødeste af Jordens Fryd.

Chor.

Maria leve, Fredriks Fryd!

Selv Dyden ubelønnet bliver,

Naar huuslig Fryd den ej opliver;

Den nyder Fredriks ædle Sjel.

Som Søn, som Mand, som Slægtning, lad

Han Himlen ogsaa nu som Fader
 Erfare Livets sande Held.

Chor.

Han nyde blidest Faderheld!

Vor Fredriks og Marias Spæde,
 Nu værdigste Forældres Glæde,

Hun fryde stedse begges Bryst;

Dg begges Dyder glad gjenkjende

En silbig Efterslægt i Hende!

Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Chor.

Som De Hun vorde Folkets Lyst!

Til Rigets Held vor Kongestamme

Fremblomstre evig Skjøn, den samme,

Til Kloden segner i sit Gruus!

Dens Dyder — nu vort Held — de jire

Hver ny af den oprunden Spire!

Held os, Held Kongen og hans Huus!

Chor.

Held os og Kongen, og hans Huus!

Nytårs-Sang

i det harmoniske Selskab 1793.

Et Aar af vor, af Jordens, Alder
 I Fortids Svælg sank atter ned;
 Det synkende et nyt fremkalder
 Fra skjulte Fremtid i dets Fied;
 Held hver, der glad kan see tilbage
 Paa det henfarnes rundne Dage,
 Og ønske det, som forestaaer,
 At vorde ligt det endte Aar!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Vort Samfunds Maal er Edles Glæde
 I Hvilen efter gavnrig Slid;
 For den at nyde, at udbrede,
 Med Ret til Fryd vi iled' hid;

Med gladen Hu i talrigt Møde
 Her tidt i Fjor vi samlede nede,
 Hvad munter Blidhed, Kunst og Smag
 Kan yde Edles valgte Lag.

Chor.

O bliv os du, som forestaar,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Men større, høie Borgerglæder

Gav os det nu fuldbendte Aar;

Thi Fædrelandets Held og Hæder,

O Venner, er den og ej vor?

Mens andre Rigers Borger fluer

Sin Første, Land og Folk — og gruer,

Vi Orden, Eenighed og Fred

See værne vor Lyksalighed.

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,

Bliv ligt det nu hencundne Aar!

Paa Dannerigets Himmel stiger

Dplysnings hulde, skjønne Dag;

Hver Rest af fordums Taage viger,

Og ikke under Tordners Brag.

See Førsten med sin Eenevælde

Run Uret, Vold og Svig at fælde!

See! kun mod dem han ypper Krig,

Men, sande Frihed, hævder dig!

Chor.

O bliv os du, som forestaaer,

Bliv ligt det nu hencundne Aar!

Med Velbehag den Evighøie

Til Danneriget flued' ned,

Og frejgort Bondes glade Møie

Belønnet' han med Frugtbarhed;
 Og Virksomhed til Gavn og Hæder,
 Og Wiisdoms Lys, og Kunstens Glæder,
 Han bød blandt os ej blot bestaae,
 Men trives, fremmes, agtes paa.

Chor.

D bliv os du, som forestaaer,
 Bliv ligt det nu henrundne Aar!

Saa gaae du frem, vort Dannerige!

I Held og Lys og blide Aar!

Og dine Edles Glæder stige,

Som hidtil, herligt Aar fra Aar!

Held følge hver, som Held fortjener!

Held alle Dyds og Sandheds Venner!

Og Danske Glette, Norske Fjeld,

Og dette Selskab evigt Held! —

Chor.

D vorde du, som forestaaer,

Et glæderigt lykfsaligt Aar!

S a n g

for

det harmoniske Selskab

den 20de November 1793.

Dig, Himmels blide Datter,
 Og Jordens bedste Fryd,
 O du, som indbefatter
 Al Skjønhed, Ynde, Dyb,
 Dig, uden hvilken Jorden
 Var uden Skik og Orden
 Dig helliges, o Harmonie,
 Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Chor.

Dig helliges, o Harmonie,
 Dig — dette Sted, vort Samfund, vi.

Naar himmelsk du forskjønner
 I Edles valgte Lag,
 Den Fryd, som altid lønner
 Hver ædel anvendt Dag,
 Da først du værdig hyldest,
 Da først vort Maal opfyldes.
 O dette Maal opfyldte vi!
 Din Lov vi hylde, Harmonie!

Chor.

Bort skjønne Maal opfylde vil
Din Lov vi hylde, Harmonie!

Naar ædel Mand og Kvinde
Fryd værdig hid tye hen,
Dg søge Fryd — de finde
I Edles Samfund den.
Dg Kunst, og Smag, og Ynde,
Dg ædel Fryd forkynde,
At her dit Tempel er — at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Chor.

Her vidne alting om, at vi
Tilbede dig, o Harmonie.

Dg sand og værdig være
Enhver vor Samfunds Fryd,
Dg stedsse Præg den bære
Af ædel Borgers Dyd;
I glade Toner lyde
Det Folkeheld, vi nyde;
Ehi see vort hele Folk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie!

Chor.

Det hele Dannerfolk, som vi,
Lovsynger dig, o Harmonie.

Vort Selskabs Skytsgubinde,

Som Dannerigets er,

Du evig, evig finde,

Som nu dit Tempel her!

Hav evig her dit Sæde!

Gyd evig her din Glæde!

Her lyde evig, sand og fri,

Reen, ædel Glædes Harmonie.

Chor.

Her lyde evig, sand og fri,

Reen, ædel Glædes Harmonie.

Tidt vore Sale bæve

Af glade Lovsangs Lyd;

Forædlende omsvæve

Du stedse her vor Fryd!

Men festlig høit du stige,

Naar glade Tvillingrige

Som nu sin Glæde blander i

De glade Sanges Harmonie.

Chor.

Bryd frem, stig høit, jublende Naab,

Himlen har blid opfyldt vort Haab,

Glædet igjen

Rigernes Ven,

Faderlig Fryd

Lønner hans Dyd!

Leve vor Fredrik, Maria og Carolina

I jublende Chor

Deeltager og nyder

Erkjendtlige Nord

Hvert Hæd, som dem fryder.

Bryd frem, sig høit, jublende Raab.

Leve vor Fredrik!

Leve Maria!

Leve Carolina!

Leve, leve Dannemænds Haab.

S a n g

i et Selskab

ved Slutningen af Vinteren 1793.

Vor Vinter nu snart er forbi,
 Snart hulde Vaar fremtræder,
 Og snart fra Vintrens kaldes vi
 Til Vaars og Sommers Glæder.
 Farvel o Vinter, som randt hen,
 Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Farvel o Vinter, som randt hen,
 Du komme, glad som nu, igjen.

See Vaaren kommer, Mark og Skov
 I festlig Pragt sig klæde;
 Alt synger høit til Vaarens Lov,
 Alt byder Glæde! Glæde!

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Med Lil bortrinder muntre Vaar,
 Og vel saa skjøn fremkommer,
 Som den med Roser i sit Haar

Den rigdomsvangre Sommer;
 Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Er Vaar og Sommer skabt til Lyst,
 Paa hulde Glæder rige;
 De dog for ønske gyldne Høst
 I Glædens Rigdom vige;
 Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Men og vor Vinter glad randt hen,
 Den komme, glad som nu, igjen.

Velkommen da, o blide Vaar!

Velkommen, hulde Sommer!

Betryg os et velsignet Aar,

Hil dig, o Høst, som kommer!

Dg glad, som du os nu randt hen,

O Vinter! komme du igjen.

Chor.

Dg glad, som du os nu randt hen,
 O Vinter! komme du igjen.

Som naar vi her i muntre Lag

Til Glæden samled ere,

Saa glad, som du os nu randt hen

O Winter! komme du igjen.

Hver Aarets Tid og hver dets Dag

Saa glad os alle være,

Chor.

Saa glad, som du os nu randt hen,

O Winter! komme du igjen.

Men hver vor Glæde reen og Fjøn

Og saadan worde, Venner!

At selv vi føle, det er Lon

For Daad, som Fryd fortjener;

O glad, som du os nu randt hen,

O Winter! komme du igjen,

Chor.

O glad, som du os nu randt hen,

O Winter! komme du igjen.

Som hidtil her vi mangen Gang

I Glædflabs muntre Møde

Bed ædel Kunst og Dands og Sang

Os Livets Fryd forsøbe,

O glad, som du os nu randt hen,

O Winter! komme du igjen.

Chor.

D glad, som du os nu randt hen,
D Winter! komme du igjen.

Dg da i Glædens Harmonie

Vor Tak vi fælles yde

Til hver, som ædel stod os bi,

At frydes og at fryde.

Farvel, o Winter! som randt hen,

Du komme, glad som nu, igjen.

Chor.

Tak hver vor Fryds, vort Samfunds Ven,
Som gav os Fryd og deelte den.

Cantate

i det harmoniske Selskab.

Tutti.

Hvad var' alle Jordens Glæder
 Uden dig, o Harmonie?
 Held enhver, som dig tilbeder!
 Held os, dog tilbede vi!

Solo.

Kloitens Sølvlyd, yndigst rørte Strænge
 Alt til Samlyd — til hinanden trænge —
 Frydløs trætter monotonisk Klang
 Harmonie! du bød i ordnet Bland
 Reene Toner verle med hinanden,
 Da først blev Musik og ædel Sang.

Tutti.

Hvad var alle Kunstens Glæder
 Uden dig, o Harmonie?
 Held enhver, som dig tilbeder,
 Held os, dig tilbede vi!

Solo.

Som i Sang, saa er i alt paa Jorden,
 Harmonie, din Birkning, Lov og Orden,
 Fryd og Vnde følge dine Fjed.
 D men enten hviler alt i Slummer

Eller Raadhed buldrer, Mismod brummer,
Hvor dit Bepter ej udbredte Fred.

Tutti.

Hvad var Jordens Held og Hæder
Uden dig, o Harmonie?
Held hvert Folk, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Kun, hvor du anfører og foreener
Alle Huldgubinder og Samener,
Jkkun der de fæste varigt Hjem.
Ja — hvor dine Rosenbaand omslynge
Alle alle Dyders favre Klynge,
Jkkun der de trivsom blomstre frem.

Tutti.

Hvad var' selve Dydens Glæder
Uden dig, o Harmonie?
Held enhver, som dig tilbeder!
Held os! dig tilbede vi!

Solo.

Selv Naturen dine Love hylder
Prægtig Samlyd, kjæk Afverling fylder
Alttings evig ædle, stolte Gang.
Skovens Dvad, — men ogsaa Storm og Torden
Alt er Skjønhed, Nyhed — Held og Orden
Alt melodisk og harmonisk Sang.

Tutti.

Hvad var' selv Naturens Glæder

Uden dig, o Harmonie!

Held enhver, som dig tilbeder

Held os, dig tilbede vi.

Solo.

Dødelige! hører, føler, fatter:

Harmonie, Algodheds bedste Datter

Ordned' alt til Samlyd paa vor Jord.

Fryd og Møie, Tordner og Favoner,

Alt, o alt er væsentlige Toner

I det fælles store Jubelchor.

Tutti.

Hvad er alle Livets Glæder

Uden dig, o Harmonie?

Held hver den, som dig tilbeder!

Held os — dig tilbede vi!

Solo.

Held, o Held hver den, hvis Sjæl fornemmer

Fyllden af hint Chors fordeelte Stemmer

Selv forøgende dets Samqvads Lyd.

Vee den døve Uelsing, som forvilber,

Som ved daarlig Mislyds Skinger spiller

Dets foreente Virkning, Held og Fryd.

Tutissimi.

Moder til al Jordens Glæder

Evig blide Harmonie

Held enhver, som dig tilbeber!

Held os — dig tilbede vi.

C a n t a t e

til

Kronprindsens Fødselsdag

i Rønne 1808.

Chor af Qvinder og Børn.

Rædsomt! rædsomt! hvor den ruller,

Tordnens døve hule Bulber,

Rundt omkring, og see, o see!

Lynet blinker, hvisler, flammer,

Slag i Slag slaaer ned, og rammer,

Udsaaer Drab, og Angst, og Jammer!

Bee! Bee!

En af en Gravhøi fremsvævende Mand.

Alt længe hundred', meest med fjerne Dron,

En Lyd, som Lyd af Hildurs djerpe Lege;

Men rundt om her den overdøves

Af Bondens Plovsang, og hans Ungdøms Fryd

I lystig Dands blandt Høstens gyldne Dyrger.

Sødt slumred' derved i den trygge Gravhøi

De Hedenfarne, som i fordums Old

Tilfjæmped' Norden kraftfuld Ro og Hæder.
 Nys eengang vækked' os en vældig Dyst;
 Skjönt mødte Danmark lumste Fjenders Vold,
 Og vandt sig hædret Ro — til nu, med eet
 Det atter bundrer, og med høie Dron.
 Af Høien figer vaagnet Kjemper frem,
 Men hører ej den vante Frydesang
 Af Nordens Mænd, naar de gaae Hædersgangen
 Til Kamp for Fædreland. Kun Klager lyde.

Qvinder og Børn.

Hør hvor den ruller,
 Krigstordnens Bulder,

Rundtom — o see —

Lynstraalen flammer,

Hvisler og rammer,

Udspreder Sammer!

See — See!

Anden af Gravhøien.

Ha! Mismod! — jeg gaaer ind igjen i Høien.
 Dog Qvinder kun og Børn! — Alfader Priis,
 End hørde jeg ej danske Mand mismodig!
 Jeg maa dog vide, hvad det er for Feide.
 De Mænd er' borte; altsaa dog i Kampen.
 Der komme de.

Qvinder og Børn.

Nu tie al Klage!

Velkommen tilbage

Til angstfulde Barm — — —

Men af! I modtage

Vor Velkomst med Taushed og Harm!

Dplyser os!

Mændene.

Til Kampen vi droge,

Som Fædrene sloge

Mod drabelig Fjende,

Saa vilde vi flaae,

Og Død eller Seier at vinde,

Det var vor Attraa.

Qvinderne.

Og Seieren maa

Paa Land og paa Bølge

Den Dannemand følge,

Som med den Attraa

I Leding monn' gaae.

Velkommen tilbage

Til ængstede Barm — — —

Men af! I modtage

Vor Velkomst med Harm.

En af Mændene.

Af! uden Seir, ja uden Kamp endog,

Vi komme hjem med uforretet Sag.

I hørde ræddelige Baabenbrag;

I saae de røde Luer — af ej Kampens;

Ehi ingen Krigsmand — ikke een — der kom.

En Flok af feige Ransmænd kun det var,
 Som havde ikke Mandom nok engang
 Til aabenbare Røverdaad, men løi
 Sig nederdrægtig' Hædersnavnet til
 Af vore Venner. — Tagne mod som Venner
 De stjal sig ind paa Kongestaden, da den,
 Ved Venskab tryk uvæbnet var — og da —
 Manden.

Seg kjenner dette Folk igjen.

Qvinderne.

Bliv ved.

En af Mændene, siden de Alle.

Over alle Jordens Riger,

Til vor Klodes sidste Alder,

Gjelde Navnet Vikings Kriger

Som et Navn, hvis Skjændighed

Stimænd selv skal blues ved.

Og til Vikingsriget falder,

Være dette Navn at nævne

Nok, at tænde Mod og Harm

I hver ædel Krigers Barm,

Til den Skjændselbaad at hævne.

Fortælleren.

For feige til at prøve Ledingsfærd

Mod Mænd, de ængstelig forskandste, kasted'

Med meer end Djævelskøgt udsundne Vaaben —

Useete før — mod Hundredtusinde,

Som selv de kaldte Benner — Børn og Qvinder —
 I frebelige Bolig knuste dem —
 Dem brændte inden deres faldne Mure —
 Skreg Dævlejubel, naar et Tempel sank
 I Luerne — og derpaa — derpaa stjal —
 Stjal — uhort Skjændsel! — Dannerigets Flaade.

Mænd, Qvinder, Børn og Mander.

Over alle Jordens Riger,
 Til vor Klodes sidste Alder,
 Gjelde Navnet Vikings Kriger
 Som et Navn, hvis Skjændighed
 Stimænd selv skal blues ved.

Indtil Vikingsriget falder,
 Være dette Navn at nævne
 Noget at tænde Mod og Harm,
 Til den Skjændselsdaad at hævne,
 I hver ædel Krigers Barm.

En af Qvinderne.

Men I forlobe dem uhævnede!

Manden.

Som de, der kom som feige Tyve,
 Ej og som Riddinge sig stjale bort
 Med stjaalne Skat, den de kun hjerged' halv.
 Nu prøve de, ifald de kan, at myrde
 Ved Gult det Folk, de stjale Baaben fra
 Og Alt, saavidt de kunde; — nu de prøve

At fræmme ogsaa, om de kan, vor Nabo
Til at deeltage med i deres Daad.

Qvinder og Børn.

Hør, hvor den ruller,
Krigstordnens Bulder!
Bee! o Bee!

Mændene.

Men tie al Klage!
Vi vende tilbage
Med gløbende Barm
Og seenefuld Arm.

Qvinder og Børn.

Lynstraalen flammer,
Hvisler og rammer.

Mændene.

Fjenden den rammer;
Over ham Jammer!
Bee ham! Bee!

Alle.

Bee Fjenden! Bee!

En af Gravhøiens Aander.

Saa ret! saa ret! og fra mosdækte Gravhøi
See Eders Fædres Aander glade frem
Til Eders Færb. — Ved deres Daad blev forðum
Troløse Bretlands Folk for Udaad revset,
Saa i Aarhundreder det mindtes det.

Men først betænker sammeligen dem,

Der bleve første Maal for Fjenders Grumhed,
 Som lide Sult og Tørst paa blodigt Leie.
 Med Guldet og med Sølv et frem; og deler
 Den Armes Nød! — Men ogsaa sætter ham
 Den ædle Skjoldung — som er Eders Tillid
 Saa storlig værd — i Stand, saa vidt I kan.
 Til at besørge Alt! — Nød er ej nok;
 Skat Leding lyffes, fordres fremfor alt,
 At Alle, Alle, lære at deeltage —
 At lide — at opoffre — at undvære.
 Og saa til Kampen, ædle Dannemænd!

Alle.

Som Dannemænd pleier,
 Og Dannemænd bør,
 Vi drage, som Fædrene før,
 Mod Fjenden til Kamp og til Seier!

Seltenes Mander.

Som Daner i Hedenolds Dage,
 I Guld og Klenodier fremdrage,
 Og fro for den Skjoldung I lægge det ned!
 Feide, som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Mænd, Kvinder og Børn.

Som Daner i Hedenolds Dage,
 Bort Guld og Klenod vi fremdrage,
 Og fro for den Skjoldung vi lægge det ned,
 Som styrer vor Feide til Seier og Fred.

Alle.

Ham Hærenes algode Styrrer velsigne!
 Ham, Ham al hans Tid og hans Raad!
 At Brittebetvingeren Knud han maa ligne
 I Hæder og Vælde og Daad!
 Naar Krigen da rulder
 Sin tordnende Bulder,
 Alstyreren blid fluer ned,
 Og slukker dens Flammer,
 Og ender dens Sammer,
 Med Sei'r og velsignende Fred.

S a n g

for

Festen den 11te December 1811.

til

at høitideligholde Oprettelsen

af

en Høiskole i Norrig.

Chor.

Vær velkommen over Nordens Riger
 Nye skjønne Dag, som stiger
 Mellem Norrigs Fjeld'.
 Med forenet Jubel møde

Nordens Folk dit Morgenrøde,
Dine fælles Held.

Solo Stemmer.

Fælles Held for Nordens Sønner,
Fælles Held for hvo, som skønner
Lysets, Sandheds, Wiisdoms Værd,
Hvo det end er.

Chor.

Wiisdoms skjønne Dag skal rinde
Op fra nye Tempels Tinde
Mellem Norrigs Fjeld!
Høie Velkomstraab dig hylde,
Gry af Dag, som skal opfylde
Gamle Savn og blideft Haab om Held!

Recitativ.

I Mørkets Dld, hint lange skumle Tidsløb,
Da ingensteds paa Jorden, gennem Secler,
Din Helligdom, Athene Pallas, meer
Stod uomstyrtet — ingensteds dit Alter
Phoebus Apollo — intet Helicon
Dg ingen Castalider kjendtes meer;
Da himliff Wiisdom under ingen Form
Den undertrykte Menneffelighed
Gav Værn mod Rovbegjærs og Overmod's
Dg Tankeløsheds Rasen andensteds;
Da dyrkedes dog end i gamle Norden
I høien Mythus, Dyd og Vid og Kunst

Dg Mimer var, og Braga, Frey og Balder
 Ej mindre hellige for vore Fædre
 End Kampens Guder selv. Dg Skjaldens Qvab
 Besjæled' Heltene til Mod i Kampen
 For Konge, Fædreland, og Ret og Frihed,
 Men og til alle Fredens milde Dyder.

Dg trofast Uerlighed, og fri Mands Troffelab
 Mod Konge, Fædreland, og Mø, og Ven
 Blev gammel Nordboviisdoms skjønne Præg
 I Nordbohjerte, der indpræntet saa,
 At end Aarhundreder det ej udslatted'.

Aria.

Ehi Fædres And bod varigt Minde
 Af Fædres Daad og Værd og Dyd
 Ved Sangens høie rene Lyd
 Fra Slægt til Slægt i ædel Barm oprinde.

O! ogsaa fremad, stedse, Led fra Led,
 Det Præg, den Arv, nedarvet vare ved!

Recitativ.

Det skal. — Aarhundreder formaaede ej,
 Ej Overtroens Rænker, at bortfogle
 Den And — den Ugt for Viisdom, Lys og Sandhed,
 For Ret, og Dyd, og Fædres høie Mønstre, —
 Som hellig Mythus, helligt Skjaldeqvab,
 Dg hellig Bautasteen, og hædret Saga
 Indgjød hver ej vanslægtet Nordbo-Barm.

Dg i den Mørkets Tid, da hykkelfe Iver
 Foreent med helligt Banvid andensteds
 Opspandt Legendetant og Breviarer,
 Dg folgte det for Wiisdom, — see da sab
 Paa Norrigs Kongestoel den ædle Sverrir,
 Dg helliged' sin sjeldne Hvilestund
 Den høie kongelige Tid, at granske
 Paa Menneſke og Kongepligt. — Den Wiisdom,
 Han søgte, aabenbarede sig for ham
 Personlig*). Han nedskrev Gudindens Tale:

Uria.

"D Held dig, du, som mig fremkalder,
 "Thi see! fremkalbt jeg hos dig er.
 "Jeg, som fra Tidens første Alder
 "Stod den Alhoies Throne nær.
 "Kun paa mit Raad, hvad til er vorden,
 "Hans Vælde dannet har,
 "Dg saa, at Godhed, Skjønhed, Lys og Orden
 "I alt, i alt, er aabenbar.
 "Hans Faderhu gjør kun ved mig
 "Hans Verden lykkelig.
 "Ved mig kun lærer Menneſket, at fatte

*) Kongespeilet, pag. 626. ff. At dette, si unquam factum
 ingenii humani eternitatem mereantur (*dissert. Joh. Fi.*
næi in proœmio Spec. reg. p. 12.) evigen mærkværdig
 Skript har Kong Sverrir selv til Forfatter, er i de
 mindste meget sandsynligt. Indledn. til Kongespeilet
 Pag. 66.

"Hvor rig hans Godhed er ;

"Ved mig kun Bruget af Naturens Skatte

"Og disse Skattes Værd ;

"Thi ikkun underviist af mig,

"O Stovets Søn, Naturen dig

"Er skjon og rig.

"Kan Viisdoms Haand, kun mig det er, som leder

"Til ægte Værd — til Dyd,

"Til sand, til uforsalfket Hæder,

"Til sand, til uforsalfket Hæder,

"Til sand, til uforsalfket Fryd."

Recitativ.

Saa løb, og dybt i ædle Konges Sjæl

Løb gennem Vaabengry, i Seclets Skumring

Den Huldes blide Tilraab. Sverrir gjentog

Det blidelig, for Samtid og for Fremtid.

Og dets betydningsrige Toner svæved'

Melodisk gennem Seclets Storme hen,

Men af! — som Volskarpens Harmonier —

Tidt overdøvede af hule Vindstød,

Dog aldrig qualte. — Norrigs bedste Sønner

Fornumme tidt dets Lyd, og spurgde sig:

"Hvi har den himliske, skjendt os saa huld,

"Skjendt og af os saa værdeligen dyrket,

"Som end af noget andet Klobens Folk,

"Dog ingensteds blandt os — o ingensteds

"I vore Dales skjønne Ly — et Tempel

"Gubinden værdigt? — Mellem Norrigs Fjelde
 "Hvi spreder, o Gubinde, hellig Flamme
 "Sin Straaleglands, sit blide Himmellys,
 "End ej — end ej — fra dig indviet Alter?
 Duo.

"Skal vore Dale ingensinde
 "Belyses af dit Tempels Glands?
 "D skal de aldrig hellig Krands
 "Dig viet Alter der omvinde?
 "Dg kan du, uforsonlig vred,
 "Dem have dømt til Nat og Mørke?
 "Kan Viisdom nægte os at dyrke
 "Sin Guddoms Herlighed?

Chor.

"D nægt os, nægt os ej at dyrke
 "Din Guddoms Herlighed!

Recitativ.

Saa hørdes længe Dalefolkets Sukke;
 Dg mellem dem lød end i hellig Gjenklang
 Viisdomsgubindens Raab, som før til Sverrir. —
 De naaede begge lydelige hen
 Til Sverrirs Eftermand paa Norrigs Throne
 Dg Broderlandets — Sam, som begge Folk
 Erkjende — og skal om Aarhundreder
 Endnu erkjende — for den ædle Sverrir,
 Dg alle Fædrelandets sande Fædres,
 Fuldværde Lige — Dannerkongen Frederik.

Men Han — ej hørde blot Wiisdommens Tale,
 Men indgik Forbund med Gudinden — og,
 Forenede med kraftfuld' vaagnet Folk,
 De længe søgte Tempels Grundvold lagde.

Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!
 Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Wiisdomsvennen leve!

Høien Jese Templet snart skal hæve,
 Straale Liv og Fryd og Held
 Over Dal og Fjeld!

Solostemmer.

Wiisdom der paa sine Altre tænde
 Himmellystet! klart og reent det brænde!

Blideligst omlyсне Norden!

Lysne med for hele Jorden;

Strømme der fra Lysets Væld

Dyd og Hæder, Kraft og Held;

Chor.

I bets Straaler Alt, o Alt, see trives,

Mark og Skov og Bjerg oplives,

Sang og Kunst og Vid,

Hver Hædersiid. —

Sinal-Chor.

Held dig, Held dig! Gamle Norrig Held!

Danneriget Held!

Lagt er Grunden — Heldt hvo Grunden lagde!
 Heldt, hvo virksom Haanden rakte
 Til at lægge den!

Heldt vor Konge, som det Værk fuldbragte!

Blidest Heldt fra Himmelen

Kongen, Wiisdoms hulde Ven!

Fuldført blomstre, trives, stande

Ewig inden Norrigs Strande

Templet dig, o Wiisdom bygt,

Gavnrigt, hædret, skjønt og trygt.

Web

Hendes Kongelige Høiheds
 Kronprindsessens Lovisa Augustas

Bortreise den 11te Mai 1791.

Ederes Modstand er spildt, Vinde! som trodsige
 Nægte foieligt Bør, nægte at hjælpe til
 At berøve os Hende,
 Bringe Danmarks Augusta bort.

D var Skilsmisfen lang; vidste vi ej, at Hun
 Kun til stakket Besøg fædrene Ryst forloø,
 Wiiste fremmede Egne
 Danmarks Hæder, og iiled' hjem;

O da raabte vi, høit raabte hver skjøn som Dansk:

"Hæv dig, Modvind, til Storm! stands vor Augustas
stas Fart!

"Knus hver Bolge, som vover

"At befordre Augustas Flugt!"

Thi erkjende ej vi — hele det danske Folk —

Hvad Augusta os er, elsket som ynderig,

Danneqvindernes Mønster,

Kjønnetts Hæder, og Rigets Fryd?

Wise Mødrene ej Døttre, som dannes skal,

Til i alting at see, hvordan Augusta er,

Hvordan Datter, og Søster,

Hustru, Alting Augusta er,

Hvor den ædelste Sjæl maler sig kjendelig

I ethvert hendes Blik; hvordan Forstand og Smag

Overstraalet af Godhed,

Præger alle Augustas Træk;

Hvor Hun, blid mod enhver, viser, Hun føler det,

Kongedatteren selv Brødre og Søstre har

I enhver af det Folk, som

Hendes Fader er Fader for!

Dig Augusta, o Dig vise de frem i Alt,

Skjønheds Mønstret er Du, Yndigheds Mønstret Du;

Selv i Smaating Augusta
 Danske Piger til Mønstre er.

Hvordan pyntet og klædt sigst man den Hulde saar,
 Spørge Døttrene om, for at betrygge sig,
 Ved at ligne Augusta,
 Sikkerst Vnde og rigtigst Smag.

Indtil hvordan Hun gaar, hvordan Hun hilser Folk,
 Hvad hun meest synes om, Tønen, hun taler med,
 Er Hun Mønstret, som alle
 Stræbe til, men, som ingen naaer.

O var Skilsmisfen lang; vidste vi ej, at Hun
 Kun til stakket Besøg fædrene Ryst forlod,
 Viste fremmede Egne
 Danmarks Hæder, og iled' hjem!

Men, Hun kommer, og snart, styrket og karstet;
 Al! thi qvægende Bad mellem sudetisk Fiold
 Fordred' vaklende Helbred —
 Dog snart styrket Hun kommer hjem

Hele Danrigets Folks ivrige Raab til Gud
 Om hans blideste Held, og om ethvert Slags Gødt,
 Over Danmarks Augusta,
 Ubønhørt ej offres Skal.

Karst og glad Hun igjen nu skal de Egne see,
 Som ej skulde i Fjor sluppet saa kjær en Gjest
 Uden Løvtet, dem atter
 Dog at fryde endnu engang.

Wende, Saxer, Sarmat, Quader, Hermunburer
 Atter undrende skal Danmarks Augusta see,
 Atter lære at hædre,
 Elske Landet, hvor Hun blev født.

Yndig smiler hver Egn rundt om Augustas Bøi,
 Selv forskjønner hun hver. Danmark misundende
 Alle hylde i Hende
 Eljshed, Ynde og Dyb, som vi.

Dog Hun kommer igjen, snart, intet fremmed Land
 Kjært som fædrene Land vores Augustas er;
 Og, kjændt hylde af alle,
 Ingen dog Hun er kjær som os.

Haand og Hjerte hun gav Musernes Elskede,
 Deres Forsvar og Ven mellem det danske Folk,
 Sam de vinke tilbage,
 Sam med Hende; de tøve ej.

Vinde! standse kun ej vores Augustas Fart;
 Vender blideste Bør; vugger kun Snækken frem!

Lader lybige Bølger
Dandse glade om Hendes Stavn;

Dg fra Fædrelands Kyst vifter en elsket Lyd
Af dets hilsende Raab: "reis, og vær lykkelig!
"Glad og snart kom tilbage!
"Glæder følge ethvert dine Tjed!"

Kander Sundhed og Fryd mod Hende, hvor Hun er,
Vinde! standse kun ej Danmarks Venindes Fart;
Snart I glade os Hende
Kærte og fro vifte hjem igjen!

Kronprindsens Datters
Prindsesse Marie Lovises Død
i Hendes Alfers ellefte Maaned
den 12 October 1793.

Endnu lyksalig, og med Livets Sorger
Fuldkommen ukjendt, laae sødtsmilende
I stille Blund vor Frederiks Lovise.
Men ukjendt var hun ej med Livets Fryd;
Skjøndt uden Tvne til at sammensigne
Hvad det mod andre Jordens Glæder var,
Hun havde nydt, og nydt i al sin Tylde,

Reen og ublandet den Lyksalighed,
 At glæde Frederik og hans Maria,
 Og see, at hun var den, som glæbed' dem;
 Thi hidindtil bestod den Spædes Liv
 Allene i at være Gjenstand for
 Den ædleste, meest skyldfri, Lidenſkab,
 Som kan opflamme Dødeliges Barm,
 Og som forædler selv de bedste Hjerter:
 En Faders og en Moders Kjærlighed.

De fleste Gange, hun endnu i Livet
 For Dagen havde aabnet sine Vine,
 De havde mødt den Moders Diekaſt,
 Hvori der er ſaa umiſtkjendelig,
 Saa megen Moder = Huſtru = Kvinde = Omhed,
 Og Godheds Adel — eller havde mødt
 Den Faders Diekaſt, hvori der er
 Saa meget Faderhuld og Godt og Trofaſt;
 Og ſet dem begge To lykſalige
 Ved hende, deres fælleds Omheds Pant
 Og ved hinanden, og i deres Hjerter.
 Den første Skygge af Begreb, ſom danned'
 Sig uformærkt i hendes ſpæde Barm,
 Nødvendig maatte være det om Godhed,
 Om Undigheden af den Godes Fryd,
 Og om den Himmelsødhed, at opvække,
 Og nyde den; thi dette var endnu
 Det eenefte, hun havde ſet paa Jorden.

I denne første Skygge af Begreb,
 Følt, nydt, men ej uddannet, slumred' nu
 Den kjære Spæde, Ufskylds hulde Smil
 Paa rolig, blide Ansigt. Intet Blik
 Henud i Livet, hvor saa meget møder,
 Der kan fordunkle Glæden, havde end
 Forstyrret dette unge Hjertes Fred.

Dg over hendes Leie svæved' nu
 Usynlig hendes Engel, selv lyksalig
 Ved den Lyksalighed, den Himmelblidhed,
 Som fra de glædede Forældres Sjæle
 Udstrømmet' over hans og deres Yndling.
 Med idel Fryd han hidtil havde fulgt
 Sit Kald, ej noget Dieblisk at vige
 Fra hendes Side, tro at vaage over
 Den spæde Sjæl, at samle til Begreb
 Hvert Træk af Faders og Moders Sjæle,
 Dg smaalig danne dem i spæde Barm
 Til en Character, de Forældre værd.

Med kjærlig Omhu svæved' Engelen
 Omkring den Slumrende. Han hidindtil
 Kun sjelden — dog alt stundom — havde seet
 Af barnlig Graad de spæde Kinder vædte,
 Som ellers rolig Blidhed stedse pryded',
 Nu første Gang i hine kjære Træk
 Han om og ængstet skimted' Spor af Smerte.

Med Æthervingens Duft forsøger han
 Omhyggelig at vifte Smerten bort;
 Men nei! forgjæves! Snart bespænder den
 Med iilsom Vælde de uvante Nerver;
 Og smertefuld som hun, og dobbelt, meer,
 Udstonner hendes Engel ængstligt Raab
 Til den, som han, af Herren sendte Aand
 Der havde tilladt Smerten at forstyrre
 Den kjære Spædes Ro: "See Grumme, see
 "Min Elstes Dval; o stands den, Engel, stands den!
 "Skaan denne Engles Yndling, iil, og skaan
 "Vor Sredriks og Marias elste Spæde,
 "Hvi tøver du? o snart, o giv dit Vink,
 "Og byd hver Spor af Smerten at forsvinde."

Bevæget, men alvorlig, Smertens Engel
 Bortvender Diet fra den syge Spæde,
 Og svarer: "Troer da, Engel, ogsaa du,
 "At han, som bød mig styre Smertens Braad,
 "Har Fryd i Ufsylds Lidelser, og glædes
 "Ved Piinsler? Ved da heller ikke du,
 "At Veien gennem Livet, denne Wei,
 "Som er beplantet med saa sande Glæder,
 "Med Smerter og maa være strøet, hvis Glæden
 "Skal flattes eller soles? Seer du ej,
 "At den, som tidlig, neppe sig bevidst,
 "Maa føle gavnlig viise Smerters Braad,

"Bli'et tidlig stærkere at lide dem,
 "Afstyreren bød uadskillelig
 "Med Dødeligheds endog bedste Kaar
 "Forenede at være? — overalt
 "At Lidelser som Glæder eene gives
 "Paa hans algode, hans alvise Bink?"

Erhødigen ydmyget veeg din Engel,
 Lovise! fra Dit Smertes Leie hen.
 Afstides stod han grædende, og saae
 Med Englekummer paa, hvordan Du leed.

Og hurtig samlede om dette Leie
 De mange flette Aander, som i Dig
 Et elsket Haab, en Yndling saae i Fare,
 De Dyders Genier, som havde udseet
 Dig — Datteren af Sredrik og Maria,
 Til at bitræde det Fortroligheds
 Og noie Venstabs Bund, hvori de staae
 Med hine begge. Alle trængte sig
 Om Smertens Aand, og trygled' ham om Elkaansel.

Og Dannerigets Genius nu selv
 Kom ilende, og saae med mandig Beemod
 Sin dyrebare Sredriks spæde Datter,
 Hans Dages Fryd, at lide. Dennes Blik
 Udspurgde Smertens Aand, hvi han var sendt?
 Han forevilsde ham den Gøies Bud,
 Som alle Aander bævende adlyde.

Og Dannerigets Genius stod taus;

En Taare saaes i hvert hans Nie tindre.
 Bedrøvet, men hengiven, stod han der,
 Snart flimtende hen til Lovises Leie,
 Snart vendende de blanke Dine op
 Mod Himlen. Ei med trodsig Lidenſkab,
 Men med andægtig Veemod, som henſunken
 I ſtille Bon, udbrod han: "Har da han,
 "Hvis byrebare spæde Datter martres,
 "Ei fuldelig fortjent den Fryd, hun gav,
 "Den, hendes Fremtid loved? Hvilken Fryd,
 "Saa reen, ſaa ædel, ſkal, iblandt de Sorger
 "For Dannerfolkene, ſaa ſødt formilde
 "Hans Sjæl i Hvilens Stunde, rydde bort,
 "Hvad Tungſinds Præg de ellers alt for let
 "Maafkee kan efterlade i hans Barm?
 "Og hans Maria — hvormed har da hun
 "Forbrudt den ædle ſøde Moderfryd?
 "Og hvormed jeg det Haab, i deres Datter
 "At frydes ved den Yndling, jeg beſtemte
 "Til engang at erkjendes for den førſte,
 "Den ypperſte blandt Dannerigets Døttre?"

End stod han i veemodig Andagt ſaa,
 Da end en Engels Komme ham afbrød.
 Det var — ſelv Dødens Engel. Ikke kom han
 I Skikkelse, ſom ſyndig Miſmod ofte
 Sig foreſtiller ham. Wetheriſt Glæds,
 Langt mere ſkjon, end Sandſelighed ſig

Kan bilde den, omgav ham. Intet Barst
 Dg intet Vengstligt fulgde ham. Et Smil,
 End sødere end det, hvormed en Moder
 Modtager første Gang sin Spædes Gien-smil
 Gav denne Engels Afsyn himmelsk Blidhed.
 Det saaes i hvert hans Træk, at han er ikke
 Den dræbende, den Livs Tilintetgjører,
 Som han ansees for; men et Sendebud,
 Som ikkun leder Himlens Vndlinge
 Fra jordisk Halvliv ind i sande Livs
 Dg Glædes lyse Egne. — Denne Engel
 Fremstod nu, skinnende i al sin Blidhed,
 Dg Dannerigets Genius han fatted'
 Ved høire Haand. "Ven, sagde han, hvi tindre
 "De Taarer i dit Blik? vær viis og rolig;
 "See! alt fra spædest Alder har din Vndling
 "Erfaret det, at Lidelse og Graad
 "Er her paa Jorden uadskillelig
 "Fra Dødeliges Kaar, indtil Alherren
 "Tilsteder mig at fikke dem for Sorger,
 "Dg til en bedre Verden lede dem.
 "Betænk det, jeg udsendes kun til dem,
 "Han finder modne til sin Herlighed,
 "Ej efter Menneskers Beregninger,
 "Men efter hvad han selv, Alseeren,
 "I deres Sjæle skuer. See, han har
 "Alt fundet denne elskelige Spæde

"At være moden til sin Herlighed,
 "Hans Godhed bød mig bringe denne Sjæl
 "Fra Provølsens den ufuldkomne Tilstand,
 "Hvor Glæden altid blandet er med Sorg
 "Til Sig, ublandet, uafbrudt at nyde
 "Den evig der, hvor Taarer er' ej mere.
 "Din Frederik — den Sorg, som venter ham,
 "Fordi af Dødeliges Stør omgiven
 "Han strax maaskee ej fatter himmelsk Trøst,
 "Selv denne Sorg skal kun forædle ham
 "Skal lære ham at kjende selv sin Kraft
 "Mod hvert Slags Livets Kummer. Endnu mere
 "End hidindtil, om muligt, skal han føle,
 "At al hans Nøie, al hans sømme Omhu
 "For Dannerigets Folk, for Ret og Skjel
 "Dg Dyd, og Lys, og Held, og Godt at fremme,
 "Har for hans ædle Hjerter i sig selv
 "En Løn saa mægtig stor, saa himmelsk frydfuld,
 "At selv hans Bryst kan ingen større fatte.
 "Hans elskede Maria — (Her en Taare
 "Endog paa denne Engels Kind nedrulled')
 "Hans elskede Maria — skal din Vens,
 "Selv Fred'riks Omhed være mægtig nok
 "At give Trøst; thi deres fælles Taarer
 "Skal lindre Smerten: deres fælles Omhed
 "Udslette den — fornye afbrudt Fryd."

Dg venlig trykket' Dødens blide Engel

End Dannerigets Genius i Haanden,
 Og til Lovises Leie vendte sig.

Alt stod ved den, den sorgopsyldte Faber,
 Den ædle Fred'rik selv, og tifold leed han
 Hvert Sting af Smertens Pii, som atter anfaldt
 Hans inderligen elskede Lovise.

De hæderfulde Fadertaarer runde
 Ej sparsomt af hans Dine. Ej han saae
 De Himlens Aander, som omgave ham,
 Men klarligen fornam, og fattede
 Hans Hjerte hvert et Ord, som Dødens Engel
 Nys havde talt. — Et Blik paa hans Lovise
 Forstyrred' deres Indtryk; men forstandig
 Han fatted' det, gjentog sig det, paa ny.

For sin Maria havde han forbulgt
 Hvad foregik, og grunded' paa at gyde
 I hendes Barm den Trøst, han troede selv,
 Kun halv at føle, førend han erfoer,
 Hvor inderligen hun behøved' den.

Og Dødens blide Engel nærmed' sig
 Endnu med syvfold Blidhed i sit Smil
 Den kjære, skjønne, spæde Syges Seng,
 Omfavned' hendes Engel først, som stedse
 I Taarer badet end affides stod,
 Med Dine hefted' paa den omme Faber,
 Bod ham i Fredriks og Marias Barm
 Redsmile Gjenskin af den Himmelsfyd,

I hvilken deres Datter snart skal svæve.
 Og nu han bøjede sig over Sengen,
 Bortstødte Smertens Engel, trykkede
 Et Himmelskys — o Fred'rik og Maria —
 Paa Eders elskede Lovises Læber —
 Og — det var Dødens, Dødens Engels Kys —
 Og hendes Sjæl forlod sin spæde Bolig.
 End eengang den omsvæved' Dig, o Fred'rik,
 Belsigned' Dig, og iiled' hen at see
 Eengang endnu den elskede Maria,
 Den omme ædle Moder — dvælede,
 Som tvivlsom ved, endog for Himlens Glæder,
 At bytte Nydelsen af hendes Omhed,
 Endnu ved hendes moderlige Hjerte,
 Men med forklaret Blik mod hine Egne
 Belsigned' hende — og i Engles Følge
 Gæder op til evig Glædes lyse Hjem.

End stod ved hendes Liig den omme Fader,
 Nedsænkt i Sorg, og Dannerigets Aand,
 Og hine Engle, hver i dybe Taushed.
 Den afbrød Dannerigets Genius,
 Og, efter først et Suk, med mandig Røst
 Han sagde: Herren gav, og Herren tog,
 Han være lovet i al Evighed.

Den nu forklarede Lovises Engel
 Omklæbrede hans Barm, og gjentog for ham,
 Hvad Dødens Engel havde talt, og han

Begrundet' det, og fandt det sandt, og søgte
Sin Trøst deri, og deelte denne Trøst
Med hans Maria.

Begge signe Gud,
Dg sukke: Herren gav og Herren tog;
Hvilket være han i Evighed.

Prologer og Epiloger

Prolog

paa den Kong. danske Skueplads ved Høitideligholtdansen af
Kongens og Kronprindsens Fødselsfest 1795.

Freden.

Hvad meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
I Dannerkongens Land er Held og Fryd;
Ej slavisk Bildskab, tvungen Jubelhy,
Men blid Tilfredshed, selv i Ringheds Hytte,
Glad almeere Stræben frem til almeen Nytte,
Erkjendelig Nyden af beskyttet Held
Men ædel Stoltheds Kraft i fri Mands Sjæl.

O Held dig, Dannerfolk, at disse Glæder
Er' dine, din den sande Folkehæder!
Eh! er den ikke din? — o Fjøn derpaa,
Ynk dem, hvis Vankelmod ej sandt det saa.

Hvad, meer end almeent Held og Folkets Glæder,
Er værdig Kongefryd og Kongehæder?
O Dannerkonge! den tilhører dig,
Den Fryd, den Hæder; Du den vandt ved mig.
Skue din Belønning! See, dit Folk benytter
Det Held, min trygge Dliegreen beskytter,
Paaafjønner, nyder det med frydfuld Hu,
Og takker dig, og elsker mig, som du.

Forladt, fortrængt, forbreven allevegne,
 I hine Sydens, Vestens, Østens Egne
 Til lykkelige Skandinavien,
 Som til et elsket Hjem, tyer Freden hen.
 Og medens hist mig Folkene forlade,
 For, paa Bellonas Vink, i Blod at bade
 Saa mangen Egn, som skulde, tryk ved mig,
 Fremblomstret elysæisk lykkelig,
 Da her ej blot jeg favnes som Veninde,
 Men Skandinavers Konger sig forbinde
 I ny og ædel Pagt, til drabelig
 At værne Fredens Altre, hævde mig.

Og begges Folk, hinandens Venstreb værde,
 Hinanden sværge — ved de dragne Sværde,
 Som paa mit Alters Fod de lægge ned —
 En hellig Broderskabs og Venstreb Tied.
 Vee nu, hvo fælles Ret og Held anfalder!

Til sidste, sidste Dag af Jordens Alder,
 O Skandinaver! en saa hellig Pagt
 Staae hædret, elsket, tryk som nu ved Magt!

Den Pagt, og det, at Held, o Konge! siger,
 Og Lys og Hæder over disse Riger,
 De takfuld skyldte Dig, og Ham, din Søn,
 Der seer, som du, i dette Værk sin Løn,
 Sit Hjertes høie Fryd — o nyder, nyder
 Den stolte Løn, at Eders Folk sig fryder
 Ved Eders Daad!

Til dette ædle Folk

Udsendt af Eder, Freden, som dets Dolk,
 For Eder her staaer frem. Af hvad hvert Die,
 Som ej er blindet, uden Kunst og Noie
 Langt mere klart og grant betragte kan
 I hver en Egn af Dannerkongens Land —
 Thi overalt han Templer mig lod bygge —
 Jeg her fremstiller kun en dunkel Skygge.
 Som her, jeg raaber overalt: Sku, nyd,
 O Folk, o Konge, Eders fælles Fryd!

Det Andre af Skuepladsen aabnes. Den forestiller Fredens Tem-
 pel. I dets Midte sees dens Altar; længer tilbage dens
 Trone. Begge de skandinaviske Rigers Genier nærme sig
 Altaret. Muserne gjøre en Halvkreds om Altaret og dem.

Begge Genier.

Blide Fred!

Kun i dine Altres Skygge
 Vore, trives, blomstre trygge
 Hæder og Lyksalighed.

O bliv ved,

Over hver vor Egn at sprede
 Din Belsignelse, din Glæde,

Blide Fred!

I det de begge komme Altaret nærmere, og paa dets Fod have
 nedlagt deres Sværde, berører Freden dem med sin Ca-
 duce; de give hinanden Haand over Altaret.

Venskab, Huldskab, Eenighed,

Til at værne, at omhegne

I hver Braa af fælles Egne,

Bore Børns Lyksalighed,

Og dens Bærge, dig, o Fred!

Freden kroner dem begge med Krands af hendes Åster, og omfavner dem. Hun stiger op paa sin Trone. Genierne omfavne hinanden.

Muserne.

Indtil Nordens Fjelde

Smuldre hen,

Blomstre tryk ved Fredens Bælde

Skandinavien!

Begge Genierne.

Fro sin Belyst nyde

Fredens Ven,

See dens rige Frugter pryde

Skandinavien!

Muserne.

Fred! til dine Lundes Skygger

Blisdoms Døtre glade tye;

Han, som her dig Templer bygger,

Dg saa os vil give Ly.

Yde den Fortjente Hæder,

Hylde, vække, lønne Dyd,

Skabe, adle Godes Glæder

Er vor Tid, vor Daad, vor Fryd.

Begge Genier, siden Alle.

Længe Du Din Løn, Din Belyst nyde,

Vor, og Fredens, Blisdoms, Gudheds Ven,

Længe see dens rige Frugter pryde

Skandinavien!

P r o l o g.

ved

Hs. Majestæts Kongen af Sverrigs
Nærværelse ved det danske Skuespil

den 1te November 1787.

Saa vidt man troer de græske Fabler sande,
Saa troer, og veed man, at af høie Pande,
Lod engang Zeus ved Hjælp af Konstens Gud
I fulde Rustning Pallas springe ud;
Og at han bød den mægtige Gudinde,
At være Wiisdoms troe Beskytterinde.
Saa troede viise græske Folk; end troer
Al Verdens viise Folk fra Syd til Nord,
At der er Visdom skjult i Fablens Ord.

Et Folk, fortæller den end ydermere,
Som tidlig sølte Lyst og Drivt at være
Sin Alders Lyst og Hæder, bygged' sig
Et Tempel, som det viis indvied' Dig
Athene Pallas! sikker paa at vinde
Det ønskede, søgte Held ved dig, Gudinde!

Med Bisald Zeus ned fra sin Throne saae
Til dette Folk, dets Værk, og dets Attraa.

Nu Templet færdigt var, og Altret reede,
Og Folket samlet, Pallas at tilbede,
Da høit af Sky i gylben Herlighed

Zeus lod sin Pallas's Billed falde ned
 Paa virakrygend' Alter, sin Ugide
 I høire Haand, sit Spyd ved pandsret Side,
 Og hjelmbedækt; men af hver Mine Fred,
 Og Bliidhed, Hulb og Unde straaled' ned.
 Og høit af Skyen taled' Zeus mod Jorden,
 Men majestætisk mild, med halvgvaalt Torden:
 "Devar, o Folk! den Skat, jeg sender dig!
 "Dyrk evigtro Gudinden, sendt ved mig!
 "Hun vældig, blid, dig evig skal beskytte.
 "Saa længe min Athenes gyldne Støtte
 "Staaer hædret i din Stad, da hor, og mærk
 "Navnkundig, hædret, lykkelig, og stærk,
 "Du blomstre skal, og blomstrende foreges,
 "Af fierne Landes Helte hædret søges
 "Med Fred og Venfæb, Stad, hvor Pallas boer!
 "Omringet der af Phæbus og hans Thor,
 "Og Guldgudinderne, hun Held udbreder,
 "Og Wiisdoms reene Fryd og sande Hæder.
 "Men vee dig, naar hun ringeagtes skal,
 "Hiin Støttes Savn, o Stad, den er dit Fald."

Saa talte Zeus; og stolte, kjække, glade
 I varigt Held Dardanste Folk tilbade
 Athene troe ved hiint Palladium
 Sgiennem lange Seclers viide Rum.

Bidt Pallas's Dyrkelse, og Troyas Hæder
 Til Land og Folk sig fiern og nær udbreder;

Dg hiint Palladium blev trofast Baand
Imellem mangel Helts og Førstes Haand.

"Velkommen, Ven fra fremmed Land, Velkommen!"

Løb idelig med Fryd i Helligdommen;

"Velkommen, Ven, i hvo du er; thi den,

"Som er Athenes, er og Troyas Ven."

Dg siger Fablen, Troya usformøret

Stod end i Glands, var Pallas bleven dyrket

I sande Værd, saa ej vanhellig Magt

Hiint Billed havde bort af Altret bragt.

Med Pallas Fablen hine ni Gudinder,

Med dem de trende Gratier forbinder;

Den sønderbrudt Palladium anseer,

Om samlede de ikke findes meer,

Men ogsaa her, skjøndt under færre Navne,

De samtlig' Tempel har. Kan Pallas savne

Tilbedelse i Musers Helligdom?

Athene-Pallas, o Gudinde, kom!

Dg Pierider, og Chariter! alle

I dyrkes her, og eder vi paakalde.

Vort Tempel har for eder alle Rum;

Udgjører samtlig' vort Palladium!

Dg Pallas! er det ej Dig selv, som leder

Hid fremmed Selt, hvis ædle Barm tilbeder

Din kjendte Guddom? Er det ikke Dig,

Som binder, Haand i Haand, venstabelig,

Adskilte Folk med Venstabs Blomsterkjæde?

Hvo uden Du kan byde Helten Glæde?
 Hvo uden Du, med Phæbi Chor ved Haand
 Dmslyngede af Gratiernes Baand.

Her eders Tempel er; men uberedet
 Til festlig Fryd er Festens Dag fremtrædet.
 Velan! Siin fremmed Selt ej søger her
 Gudindens Dyrkelse i festlig Færd.
 Sam her at see, erkjende vi, allene
 At fylde dine Chor', og dig Athene!
 Med Fryd, skjönt uberedet Templet er,
 Du ham modtager — Helten overbær —

Os Dagen festlig er; selv fjerne Dage
 Skal kalde den med festlig Hu tilbage,
 Den Dag, da Sverrigs Fremtids Gaab blev fød
 Den helliger i Vennefolkets Skjød,
 Ved Christians Barm, i Pallas's Helligdomme
 Den ædle Gustav — Blide Dag! du komme
 Hver gang saa lykkelige Varslers Løst,
 Saa glad for Nordens Konger, Nordens Følk.

Kun at Hans Hjerte noksom maa fornemme,
 Bort Velkomstraab er Vennefolkets Stemme:
 Velkommen, høie fremmed Selt; thi den,
 Som er Athenes, og vor Christians Ven,
 Er alle danske Mænds velkomne Ven!

P r o l o g

ved

Skuepladsens Aabning i Christianssand
1805.

Et Freuentimmer i en selsom Diddidsdragt; og en af Skuespil-
lets Directeurer.

Directeuren.

Men gaae, jeg beder, Kjære! gaae sin Vej;
Hun seer dog vel, at her hun passer ej.

(Ind i Couliſen.)

Ned, ned med Dækket! (for sig selv) Er det ej en Jammer?

(Til Publicum.)

Jeg beder mine Herrer, mine Damer
Tilgive vor Forvirring. Denne her,
Som ingen kjender, ingen veed, hvem er,
Er — ej at gribe — ej at faae af Huset,
Dg har gjort alle Hov'der her saa krused!
At vi kan ej engang faae Dækket ned
At skjule denne vor Forlegenhed.

En af Tilskuerne i Parterret.

Hun seer pudseerlig ud. Det kunde more
Maaskee, hvem veed, ifald hun kom til Orde.
Dael, Fremmede! fortæl os, hvem du er;
Hvor kommer du vel fra? hvad vil du her?

Den Ukjendte.

Der altsaa dog er een, som laaner Dre

Til, hvad jeg her er kommen at fremsføre.
 Men du vil, jeg skal more, hører jeg;
 Nei tugte vil jeg.

Tilskueren.

Saa saa gaa din vei.

Den Ukjendte.

Først vil jeg høres. I Aarhundred' rolig
 Jeg dvæled i min ubesøgte Bolig
 Ved Byklesfeldets Rod, hvorfra iblandt
 Jeg stiger op, og overseer hver Kandt
 Af gamle Norrigs mig saa kjære Egne.
 Naar jeg saaee Fred og Held og Fryd omhegne
 De kjære Dale, deres Folk at tegne,
 Til Fred og Held og Fryd at være værd,
 Da gik jeg — glad, som før i Seiersfærd —
 Af min chrystalne Hvælving frem, og signed
 Det Land og Folk, som skjönt og ædelt ligned
 Endnu sig selv fra ædle Sverriks Tid. —
 Saa fandt jeg Norrig nu, gik frem, som hid.
 Men, som jeg vandrer over Fjeld og Dale,
 Jeg hører overalt en selsom Tale,
 Om, at man ogsaa her indretter sig
 Til Fjas og Leeg, som ikke hører mig.
 Man er, forført af fristende Exempel,
 I Færd med, hører jeg, at bygge Tempel
 For en Thalia — hvem den Dame er —
 Og dette Tempel skal nok være her.

Det man skal gjøre her — om ret jeg fatter —
 Skal være bare Loier, Tjas og Latter.
 Det vil man øde Tid og Grubling paa;
 Og, Landsmænd! det bør ikke være saa.

Directeuren.

Og hvorfor ikke det? De kjære Fædre
 I gammel Tid, de gjorde det vel bedre?

Den Ukjendte.

Lael med Verbødighed om Fædrene.
 Vær stolt, o Land, om du har Folk, som de,
 Som de, der vare hine Tiders Hæder.

Directeuren.

Hvori, tillad! bestod da deres Glæder?

Den Ukjendte.

I Daad til Fædrelandets Held og Gavn,
 I Stræben for og Haab om evigt Navn.

Directeuren.

Det gjelber dog endnu.

Den Ukjendte.

De sanktes, quade

Om Fædres Daad, og derved, stolte, glade,
 I deres Ungdoms Bryst de trylled frem
 Den Aand, hvormed den siden ligned' dem.

Directeuren.

Ret gjort, det vil vi og. Men — iblandt andet
 Fortæller man, det før var Skik i Landet
 At drikke dygtig Mød af fulde Horn,

At brydes, og det stundom lillekorn
 For plumpt.

Den Ukjendte.

Om saa var, efterligner ikke
 Det ej roesværdige af Oldtids Skikke.
 Men bygge Tempel for det bare Spas
 Det, vil jeg, I erkjende skal for Fjas.

Thalia kommer ledsaget af Gratierne.

Den Ukjendte.

Men hvo er hun, som med de muntre Miner,
 Og Speil i Haand, skalkagtig her fremtriner,
 Er det Thalia? Hendes Nafns Præg
 Er ikke Bildskab blot, og Spøg og Leeg.

Thalia.

Ej blot maaskee. Dog helst jeg mig befatter
 Med hvad der giver Moro, føder Latter.
 Om jeg har flebet ret mit hule Speil,
 Saa skal det gjøre loierlig hver Feil
 I det, som deri speiler sig. — Veninde,
 See selv deri — pudseerlig vil du finde
 Din heel alvorlige Figur — og see,
 Dig selv den strænge Iver at belee,
 Hvormed Du ærlig har forsøgt at drage
 Dem, som vil more sig, fra mig tilbage.

Den Ukjendte.

Veninde, siger du, og kjender mig,
 Leer, og forvirrer mig —

Thalia.

Jeg kjender dig,
 Og elsker dig og leer. — See hvor alvorlig
 Hun dommer den for flygtig, vild og daarlig,
 Der stræber for, og vil af Hjertens Grund,
 Det samme just i eet og alt, som hun.

(Et Publicum)

Høistærende! — Thalia, som adlyder
 Med Glæde, da man hende hid indbyder,
 Medbringer — derved, som jeg sikkert troer
 Desmeer velkommen — mine Søstres Chor,
 Chariterne. Jeg saare nødig vilde,
 Man nogensinde skulde os adskille,
 Men næst os selv jeg forestiller her
 Som Eders Hylдинг, vel saameget værd
 Som nogen af os andre — min Veninde,
 Det stolte Fjeldlands ædle Skytsgubinde.
 Hun kræver dybeste Erbødighed
 For Oldtids Vand og Skif i Kamp og Fred,
 For gammel Trofasthed, for alle Dyder,
 For alt, hvad Fædrelandet gavner, pryder —
 Det gjør og jeg — men jeg — ad alt jeg leer,
 Nytt eller gammelt, som i Speilet seer
 Pudseerligt ud.

Skytsgubinden.

Du kalder mig Veninde

Vor jeg ej frygte, du endda vil finde
 Mig selv en Gjenstand for at lee.

Thalia.

Saamen!

Men vær saa god, og lee ad mig igjen,
 Kun hvad hos os — hos Samtid eller Fædre —
 Er skjönt og ædelt, vil vi begge hædre.
 Vi komme da vel efter, at man var
 I Fordumstid maaskee lidt vel Barbar,
 Som man i vor, maaskee, der er saa fleben,
 Seer Slibningen iblandt lidt skjæv og kneben.
 Men Haand i Haand vi ville hjælpes ad,
 At gøre hver vor Ven og Dyrker glad,
 Og værd at nyde skjen og ædel Glæde.

Skytsgudinden.

Vel, værdig Nordboes Barm var altid Sæde
 For ædel Munterhed, Vee den, der gab
 Ej gierne see den hele Verden glad!

Thalia.

Og den, der ej gab lee ad, hvad der er
 Ej bitter Græmmelse men Latter værd.

Skytsgudinden.

Men kun ad det — ej Letsinde kaabe Latter.

Thalia.

Jeg har en Søster, Mnemosynes Datter
 Som jeg; alvorlig — som jeg munter er —
 Iblandt maaskee vel og med Tiden her

Melpomene høitidelig fremtræder.

Men o! til ædle Fyldsfrie Fjonne Glæder

Til Sorgers Modgiot, bliden Munterhed

Vi samtlig' her indvie dette Sted.

Thalia, siden Chor.

Her, Søstre Chariter, indvier med mig —

Et Tempel og Hjem

For os, og, Nordens Gudinde! for dig

Hid kaldtes vi frem

Her fra sig udbrede

I tryllende Lyd

Forædlende Glæde,

Belønnende Fryd.

E p i l o g
for Madame Heger
efter hendes Benefice Forestilling
den 12te Marts 1803.

"Efter du min Kunst?" adspurgte mig
Lidt Thalia — Skjøndt den blænder sig
Med en Drøm, der troer, at Kunsten ikke
Har, som alting, mange Dieblikke,
Som — — ej fryde, o saa var endda
Paa hiint Spørgsmaal et sandfærdigt Ja
Stedse Svaret. — Held mig! Ja mit Hjerte
Føler Kunstens hele Værd; det lærte
Dg erfoer, at den er sand og skøn,
Over Guld og Bisaldstøi, vor Løn.
Vor, hvis skjønne Kald det er, at pryde,
Gjøre blidere, forskjønne, fryde
Æbles Dage. — Hvo kan prise sig
Som den Kunstens Dyrker lykkelig,
Der sig selv tør sige: "Jeg opfyldte
"Trolig, som jeg kunde, hvad jeg skulde
"Dette skjønne Kald"!

Dg jeg, som her
Af saa mange ædle Menneſker
Saae mig yndet, og mit Hjertes Stemme
Lader mig blidthviſſende fornemme:

"Jeg har gjort, hvad i min Evne er,
 "For at vorde denne Undest værd!"
 D nu vise sig Gudinden atter,
 Nu igjen hun spørge blid sin Datter
 "Elsker du min Kunst?" "Taknemmelig," 25
 Er mit Svar, "jeg elsker den og dig,
 "Og mit Hjerte skjønner paa sin Lykke!"
 Hvis med Ord sig denne lod udtrykke,
 Blev det Ord kun: Tak! — o Tak til hver,
 Som har Deel i det, jeg føler her; 30
 Hver min Ven paa Banen! hver, som skjønnet'
 Paa min Flid, og bidrog til dens Værd;
 Hver, som venlig letted' dens Besvær;
 Hver, som saa nu blid min Stræben lønnet!

E p i l o g

fremsagt af Hr. Heinsvig efter Forestillingen af Skuespi-
 let Egtefælsespølen til hans Benefice.

I Eenighedens Lund jeg staaer, og hvor
 Mit Blik henvender sig, det frydes ved
 At flue Venner — Kunstens Venner — deres,
 Som vennefulde hid mig fulgte — derfor
 So ogsaa mine. — Ogsaa her Thalia
 Et Tempel reiste sig. — Jeg ty'de hid

Og Held mig; ogsaa hid ledsages jeg
 Af hendes ældste, første Dyrekere,
 Som eenige mig rakte Vennehaand.

Hvad Under, at, af denne Krebs omringet,
 Jeg her saa svart betynget staaer — o glad,
 Skiondt svart betynget — af den Golelse,
 Af Tak, af Hjertens Tak, jeg har at yde!

Tillader, Samtlige! at først mit Hjerte
 Sig letter, ved sin Tak at yde Eder,
 Hvis vennehulde Bistand skaffer mig
 Den Hæder og den Fryd, at skylde Tak
 Til dem, der samtlig' gjør' mig denne Aften
 Saa skjøn, saa hæderfuld! Thi ikkun da,
 Naar jeg erkjender ædle Benners Værd,
 Hvor meget Dem, hvor lidt mig selv, jeg skylder,
 Jeg føler mig i mit Departement.

Og nu, modtager, Samtlige! med Huldskab
 Et svagt, men sandt og dybtfølt Udtryk af
 Erkjendtligst Tak for ogsaa denne Aften!
 Thi, troer mig, dyb Taknemmelighed hører
 I Sandhed ret til mit Departement.

S e r e n a d e n

eller

De sorte Næser

Syngestykke i tre Optoge.

Personerne.

Anders, en formuende Selveierbonde.

Trine, hans Datter.

Morten, forhen Smed, nu Eier af en Avlsgaard.

Anton, hans Søn.

Jorgen, Bondekarl, Søn af Anders.

Hans Smed.

Degnen.

Jens

Lars

Mads

Peer

} Bondekarte.

Bonderpiger.

Skuepladsen er strax uden for Anders Bondegaard.

Første Opg.

Første Optrin.

Anton. Jørgen.

Jørgen.

Hvad kan det dog være for en Pige? Fortæl mig om hende; hvordan ser hun ud?

Anton.

O saa Fjøn, saa god en Pige
Jorden ingen anden har.

Jørgen.

Hun har dog kun lidt at sige
Imod min; den Sag er klar.

Anton.

Kunstner, du, som vil studere
Skønheds sande Ideal,
Kom, min Pige tro afmal!
Du behøver intet mere.

Jørgen.

O han skal nok lade være,
Bilder jeg mig stadig ind,
Det tilgavns at male min,
Det vil ingen Kunst ham lære.

Anton.

Det! tilgavns at male min,
Er, hvad Kunsten ei kan lære

Thi hvad maler man vel med
 Al den Godhed, Fromhed, Fred,
 Alt det søde, blide, høie
 I de Træk, det Smil, det Nie!

Jørgen.

Jeg forstaaer ei, fuldt saa fin
 At fortælle dig om min;
 Men dog synes mig at kjende,
 Det er ingen uden hende.

Anton.

Glaa dig, kjære Ven til No!

Jørgen.

Nei, som min der er ei To,
 Og dog synes mig at kjende —

Anton.

Frygt kun ej, det er ei hende.

Jørgen og sirar ogsaa **Anton.**

Min er lille, buttet, rund;
 O du skulde see den Mund,
 Hage, Smilehuller, Panden — —
 O min Piges heele Krop,
 Pigen heel fra Taa til Top
 Er saa smuk — som ingen anden.

Jørgen.

Du gjør mig heed om Hovedet; med et Ord er
 det Hans Dilsens Kirsten? det var dog — hurtigt ud
 med det — det var dog ikke hende, du talte om?

Anton.

Hende har jeg aldrig seet, Jørgen! Jeg har kun
 seet een Pige her.

Jørgen.

Kun een, og det er ikke hende? Jeg er nu født her paa Stedet; og jeg har dog heller kun seet een Pige her, men det er just Kirsten og ingen anden. Men hvem er det da, du har seet dig tummelumst paa?

Anton.

Nu! Du har jo lovet mig at tie!

Jørgen.

Det har jeg, og jeg faaer vel at holde det, siden jeg nu har givet dig noget at tie med igjen.

Anton.

I Foraaret var jeg paa Markedet her henne i Kjøbsteden.

Jørgen.

Der var jeg ogsaa og Fader og Trine.

Anton.

Der saae jeg Trine. Min Fader havde fortalt mig saa meget om, hvor forstandig og god, og from og bliid, og smuk hun var. Nu saae jeg hende selv, saae al den Beskedenhed, og Godhed, der er i hver af hendes Miner, og —

Jørgen.

Paa Markedet! — det er jo over ti Uger siden. Jeg meente, du kjendte hverken hende eller os andre, før end for otte Dage siden, da du kom hid til Høstarbeid. Har I alt gjort Bekjendtskab for ti Uger [siden?

Anton.

Den Gang saae jeg hende kun; jeg havde ingen
Leilighed til at tale med hende; og havde jeg havt, jeg
havde dog ikke kunnet. Jeg kan slet nok endnu.

Jørgen.

Ja men du sagde jo, din Pige var saa uslukke-
lig kjon!

Anton.

Er hun det ikke, Jørgen?

Jørgen.

Nu ja, der er Maade med, synes mig; man kan
nu ikke regne jer forliebte Folk. Nei da skulde du see
min.

Anton.

For mig er der ingen kjønnere til. Jeg reis-
te hjem; hvor jeg var, og gik, og stod, saae jeg hende.
Hvor mange Nætter har jeg siden henvaaet med at
drømme om hende! hvor tydelig stod hun ikke for mig,
hver Gang mine Dine lukkede sig!

Jeg drømte, jeg pløiede vildene Hav,

Og skrækkelig Stormene brølte;

Jeg saae mellem fraadende Bølger min Grav,

Og Døden jeg isnende føelte.

En Planké var brusten, ei Redning var meer,

Jeg sukked: Al længe jeg hist dig ei seer,

Min elskede elskede Pige!

Men snart sig en Havfru af Dybet sig opstød,

Strax Bølgerne hviin havde Ende!

En englelig Stemme dem Taushed paabød,

Den venlige Havfru var hendes;

Hun selv tog mig halvød i kvægende Gavn,
Jeg vaagned', og bitterlig græd ved dit Savn,

Min elskede elskede Pige!

En anden Gang drømte jeg, Konge jeg var,

Jeg veed ej, til hvor mange Pande;

Omringet af prægtige Hoffolk jeg bar

En Krone paa kneisende Pande;

Jeg fandt det ret brav, men nu bragde man mig

Til Brud en Prindsesse, som ikke var dig,

Min elskede elskede Pige.

Strax fæl blev min Hoffal, og Spøgelsler liig

De glimrende Hoffinders Klare;

Og Kronen — den brændte — bort listed' jeg mig,

Bort, bort som fra dræbende Fare:

Hid løb jeg — man fulgte; Nei, raabte jeg, nei,

Ti tusinde Throner erstatte mig ej

Min elskede elskede Pige.

En anden Gang — — —

Jørgen.

Holdt lidt. De Drømme kan have været moer-
somme nok for dig, men jeg drømmer ikke om min Kir-
sten, gjør ikke jeg! og nu er det vel heller ikke blevet
ved at drømme om Trine, siden du er hos hende..

Anton.

J bisse otte Dage har jeg endnu ikke talt med
hende. Jeg tør ikke.

Jørgen.

Tør ikke! — nu, men du maa dog skynde dig lidt;
ellers, maaskee, kommer der en, som tør.

Anton.

Jeg betroede dig, hvad der laae mig paa Hjertet; beels fordi jeg troede dig godt, beels for at faae at vide af dig, om hun ikke alt har givet sit Hjerte bort.

Jørgen.

Det troer jeg ikke, hun har. Hun spørger kun med alle de Forslag, der bliver gjort hende om Givtermaal. Hun troer, de frie, bare fordi de veed, at Fader staaer sig godt, og kan give brav Medgift. Men siden du spørger med mig, saa vil jeg dog sige dig, det vil holde haardt at faae Faders Samtykke. Fader vil vist nok have en riig Svigersøn. Han vil, jeg skal have Fogdens Birtche, derfor tør jeg ikke tale synderlig om Kirsten, som ingen Grunker har.

Anton.

Var intet andet i Veien, saa —

Jørgen.

Du har tidsnok. Er du saadan en Kns, som Mogens Pedersens Ole, eller Lars Madsens Poul, der har, jeg veed ikke hvor mange Sneise Daler? ikke at tale om Præstens Søn, som ogsaa kan blive Præst, og Forvalteren ovre i —

Anton.

Alt dette kunde finde sig; for min Fader er en riig Mand; og blot en Udarv jeg har, er ganske betydelig. Jeg har ikke taget Tieneste af Trang, men blot for at see Trine, og leve under Tag med hende.

Jørgen.

Heida! nu skal vi see, du er en fornem Junker, som vil være Bonde, bare for at faae en Bondepige.

Anton.

Ingen Junker, min kjære Jørgen, slet ingen fornemme Person; Søn af en Kjøbstædsmand, som eier Formue, og derfor har villet, at jeg ikke skulde være Bonde, som jeg selv havde ønsket; han vil derfor ogsaa, at jeg, ved at gifte mig med en vis riig Forpagterdatter, skulde forøge de Midler, der engang tilfaldt mig selv.

Jørgen.

Hvem er da den Fader, som endelig vil have dig saaledes i Veiret?

Anton.

Siden jeg har sagt dig det ene, saa kan jeg ligesaa gjerne sige dig det andet med. Du kender ham vist. Han har været Smed inde i Byen. Der tilfaldt ham en anseelig Arv. Han kjøbte den Parcel der henne paa Hovmarken, to Mile herfra.

Jørgen.

Morten Snosstrup! Faders gamle gode Ven! han som har det meget Doctorie i Hovedet, og er saadan en loierlig Prygl! — Ved du hvad? du faaer aldrig Trine; han vil selv have hende.

Anton.

Min Fader! — o men hvem vil da ikke det? er det muligt andet?

Jørgen.

Sa men det er sandt, du vil nok ikke, han skal træffe dig her. For en Times Tid siden saae jeg ham kjørendes hid, at besøge Fader. Nu ere de to gamle ude sammen at see paa Hveden.

Anton.

Han selv er her! — saa maa jeg gjøre mig et Vrende bort.

Jørgen.

Det maa du da strax. Der komme de. —

Andet Optrin.

Anders. Morten.

Anders.

Men skal din Søn da endelig have den gamle tørre Forpagterdatter, fordi hun skal arve Faderens mange Penge? men han er jo dog ikke trængende; og endda — —

Morten.

Godt nok; men det var dog en skjønne Ting, om han fik de gode Grunker. Desuden, hvorfor ikke hende? jeg tilstaaer, meget vakker er hun ikke; men han studerer; fik han for kjon en Kone, saa kunde det forpurre hans Studering.

Unders.

Men du har jo sagt mig, at han, Studerinsgerne uagtet, vil være Haandværksmand, som du har været, eller Bonde, som jeg er.

Morten.

Jeg har været Smed; men jeg er det ikke mere. Jeg er nu Videnskabsmand, jeg forstaaer min Medicin, og min Pharmaceuticam, og det trods nogen Licenciat, ja mangen Doctor. Hvad vilde der vel blevet af mig, dersom jeg i en yngre Alder havde kundet studere saaledes, som nu, efter at jeg paa mine gamle Dage fik Formue dertil? nu er vor Stand forandret; han maa nu giftes efter sin.

Unders.

Nu, Forpagterdatterens Stand stikker da vel fornemmelig i Forpagterens Penge. Jeg anseer min Drine for saa fornem som nogen. Jeg er ikke saa riig som du, skjendt jeg sidder varm. Men min Datter er god og smuk, og saa vel opdragen som nogen Frøken. Du veed, hun har hele Aar været oppe hos den gamle Grevinde, der holder saa meget af hende, og lært det samme, som hendes egne Døttre. Hun er dog Bondes pige; der frier til hende Folk af alle Slags, og for mig maa hun gifte sig, med hvem hun vil, naar den, hun vælger, er hende værd; ligemeget riig eller fattig, Præst, Forpagter eller Bonde. Jeg synes, du ogsaa skulde lade din Søn sin Frihed i det Stykke.

Morten.

Godt nok! men jeg har udfundet, at i det mindste een Regel bør gielde; det er: Folk af eens Alder bør aldrig giftes sammen; stedse en ung og en gammel.

Kjerlighed er en Feber,
Feber i alt sit Væsen;
Om ej just tidt den dræber,
Gjør den dog bleg om Næsen,
Knuger og ryfter en
Lige til Marv og Been.

Nu kommer Heden, Fjære!
Kan der i Verden være,
Noget, som Kjerlighed
Bedre kan ligned ved?

Dinene matte, vilde,
Stivt stirre frem af Panden;
Pulsen staaer høit, kun ilde
Staaer det sig med Forstanden;
Ganske forfærdelig
Snakker man over sig.

Saadan dog, Notabene,
Heden ei raser ene,
Uden i Ungdoms Bld.

Man i den satte Alder
Derimod har lidt Kulde,
Heden med denne falder
Netop til det, den skalde,
Stikker ei Ild i Varmen,
Blier kun en yndig Varmen,
Ds er den sund og god.

Seer du, naar to unge brusende Febricitanter skalde
bygge Rede sammen, saa blev det en reent forfækket:

lig Hede. Den blev for dem i høieste Maade farlig; det blev ikke ved et simpelt delirium, som vi lærde kalde det; det blev reen Daarekistegalskab. En Ungderimod med noget for stærk Hede, og en Gammel med lidt for svag Varme, de kan temperere hinanden.

Anders.

Jeg mærker, hvorhen du sigter, Kammerat. Det er ikke blot din Søns Giftermaal, du taler for — —

Morten.

Jeg har for flaaet paa den Stræng; du forstaaer mig.

Anders.

Jeg har ogsaa sagt dig, at det ikke skulde være mig imod, som du nok kan vide; men jeg tvinger ingenlunde min Trine.

Morten.

Det duer heller ikke, har ogsaa desuden sin Bannskelighed. Kun, mener du ikke, hun alt skulde have faaet lille Feber-Anstød, forstaae mig, af Elskovsfeberen, som jeg talte om?

Anders.

Det maatte da uden Tvivl være af Kulden, saavidt jeg har mærket. Ellers forekommer hun mig i saa Henseende at befinde sig overmaade, jeg havde nærsagt, alt for frisk.

Morten.

Desbedre, desbedre! Jeg er ikke saa gammel

endnu, at jo Heden vil nok ikke gandske skaane mig selv engang; Vi passe altsaa endda for hinanden.

Anders.

Lad mig føle din Puls, Broder Morten. Skaar den ikke for stærk?

Morten.

Det forstaaer du dig ikke paa. Det maa du overlade os, som har studeret Tingen. Vi skal nok vide at holde Feberen smukt i Tøilen.

Anders.

Der, hører jeg, hun kommer hjem med de andre Piger; de har været ude at malke. Tael nu selv med hende; men, som sagt, jeg tvinger hende ikke.

Morten.

De komme i fuld Sang; den maae vi ikke forstyrre dem. Kom lad os sætte os her, at høre paa dem, saa de ikke blive os vaer, og bryde af. —

Tredie Optrin.

Trine med sin Maltespand paa Hovedet. Flere Mal-

kepiger. De Forrige.

Trine og Chor.

Endnu har vi Sommer

Saa varm og saa blid;

Der kommer, der kommer

En koldere Tid.

Vel skal vi os fliske

Endogsaa i den;

Men den bli'er dog ikke —

A! nei! — hvad Somren var, som randt hen.

Bort Liv er, o Piger

Et eneste Aar;

Bor Sommer bortviger,

Bor Vinter fremstaaer.

Er' Sommerens Dage

Først engang forbi,

A! faae dem tilbage —

A! nei! — der er ingen Mulighed i.

Ei Som'ren vi lade

Gaae ubrugt sin Gang,

Men nyde den glade

Med Dands og med Sang

Naar Vintren saa kommer

Med Storm og med Sne;

Paa henrundne Sommer

O ja! — med Fryd vi tilbage kan see.

Morten.

Hun er kjon, Anders! hun er elskværdig.

Anders.

Ja ja, jeg veed det nok. Forsøg nu din Lykke.

Morten.

Kunde jeg kun. — God Aften lille smukke Trine!

Trine.

God Aften, Hr. Morten! Velkommen!

Morten.

Er jeg dig velkommen, lille Trine? Nei sandt,

er jeg dig velkommen? Det var dig, jeg helst vilde være velkommen. Jeg længtes ret efter at tale med dig, min lille smukke Trine!

Trine.

Min Faders gamle gode Ven maa sagte være mig velkommen. Og siden De ønsker at tale med mig; nu, saasnart jeg har bragt min Melkespand ind, og faaet fiet min Mælk, og besørget Aftensmaden.

Anders.

Det kan du jo nok for i Aften lade Dorthé, og de andre Piger sørge for.

Trine.

Som min Fader vil. Vær saa god at tage min Melkespand med, lille Dorthé! jeg kommer strax efter. Dit de andre Piger. Farvel Piger! Tak for i Aften! God Nat! i Aften dandser jeg ikke med mere! Vi har faaet Fremmede.

En af de andre.

I Morgen Aften da! god Nat.

Pigerne.

Ei Somren vi lade

Gaae ubrugt sin Gang o. s. v.

Fjerde Optrin.

Morten. Anders Trine.

Anders.

Dit Saltmandsfab har du i Stand, og godt Thordmaanedes Dill, og et godt Glas Miod. Jeg vil

sende Sorgen hen, at bede et Par af vore Naboer spise med os, og gjøre vor Fremmede Selskab.

Trine.

Men det kunde jeg jo gaae at sige ham, gode Fader!

Anders.

Nei kan du ikke, Pige! Du skal holde min Ven Morten med Selskab, og snakke med ham.

Femte Optrin.

Morten.

Trine.

Trine.

Jeg er bange, jeg vil blive lidet fornøieligt Selskab for Dem, Hr. Morten. Det er jo selsomt, at min Fader troer, jeg skal kunne more Dem allene, og gaaer sin Vej.

Morten.

Er det selsomt? det er smukt og fornuftigt af ham, og velbetænkt, og viser, han har Vennskab for mig; for jeg er vis paa, du vil blive mig et meget, ret meget fornøieligt Selskab.

Trine.

Desværre! er jeg næsten vis paa det modsatte. Hvad skulde jeg kunde tale med Dem om, som De gad hørt paa?

Morten.

Hvad skulde du vel tale om, som jeg ikke gad

hørt? Kunde jeg kun sige noget, som du gad hørte paa.

Trine.

Naar jeg kun forstod det, Hr. Morten. Det var Gange, De har besøgt min Fader, har jeg med Forundring hørt Dem tale saa meget om Medicin og Sygdommens, saa lærde, at jeg ikke begreb det mindste deraf.

Morten.

Denne Gang vil jeg ogsaa tale med dig om Medicin, om Sygdom og Lægedom; og jeg skal nok gjøre mig forstaaelig, smukke Trine!

Trine.

Det tvivler jeg paa.

Morten.

Vil du give mig din Haand, og lade mig føle din Puls?

Trine.

Jeg er ikke syg; jeg besinder mig prægtig.

Morten.

Virkelig? skulde du ikke have en lille Smule Fieber, eller dog let kunde faae den?

Trine.

Jeg veed ikke, hvad jeg kan faae; men jeg har den vist ikke.

Morten.

Jeg vilde, du havde den.

Trine.

Sy, Hr. Morten! jeg vilde, hele Verden befandt sig vel.

Morten.

Det vilde jeg ogsaa. Det er heller ikke enten Koldfeber eller Meldefeber, eller Flekfeber, eller Tertianfeber, eller Quartanfeber, eller deslige, jeg vilde, du havde.

Trine.

Hvordan en da?

Morten.

Saa det er ikke saa let at beskrive dig. Du skulde, naar jeg tog dig saadan i Haanden, have en lille Smule Rysten, og saa skulde Blodet stige dig til Hovedet, og gjøre dine smukke Kinder dobbelt røde, og saa skulde du ikke vide saa rigtig, hvad du selv vilde sige, og saa — Du har den, du har den lille Trine.

Trine.

Mener De? Det var da en pudseerlig Sygdom; Og hvad skulde da den kaldes?

Morten.

Hvad den skulde kaldes? Føler du noget saabant, lille Trine?

Trine.

Nu! sommetider maaſkee; naar De for Exempel saadan trykker mig i Haanden, og seer mig saa stift i Dinene.

Morten.

Ja, ja, og saa pikker det lille Hjerte dobbelt saa stærk som ellers.

Trine.

Det vel ogsaa. Og det skulde da være Tegn til?—

Morten.

Til — et lille Anstod af Kjerligheds Feberen, for bedste Pige!

Trine.

Ah ha!

Uf Kjerlighed

Seg ikkun veed,

Hvad jeg om den har hørt at sige;

Men er det sandt,

Seg hidtil sandt

Hos mig slet intet ligt opstige.

Man siger, den

Skal bringe en,

Til tidt at gaae som hen i Taaget;

Og, aldrig glad,

Man veed ej, hvad

Man fattes, men dog fattes noget;

Uf alting fjed,

Man Gensomhed,

Som for at undflye alt, skal søge,

Og gnaven man

Er kun i Stand

At græde, medens andre spøge.

Men saadan er det ej med mig,

Seg er saa glad, saa lykkelig,

Seg seer saa gjerne andres Glæde;

Seg ta'er saa gjerne Deel deri,

Seg Hver, saavidt jeg kan, at græde;
Min hele Sjel er fro og fri.

Morten.

Du er en allerkjæreste Pige.

Trine.

Og De kunde ønske mig noget, som kunde for-
styrre den Lykke, jeg nu nyder?

Morten.

Ingenlunde, ingenlunde. Kjerligheds-Feberen
viser sig ikke altid med saa flemme Symptomater.
Kort sagt, med rene Ord: Skulde du — Jeg holder
saa meget af dig, søde Trine — behøver jeg vel at
sige dig mere? —

Trine.

Det er ikke Deres Alvor; saa vilde vist Kjer-
ligheden blive saadan, som man har sagt mig det.
Men nu maa jeg ind at besørge Aftensmaaltidet. De
hørte, min Fader vil give Dem Selskab. Vi vil fort-
sætte Samtalen over Borde. Farvel saa længe.

Sjette Optrin.

Morten.

Du har mere af Feberen, gamle Dreng, end hun.

Syvende Optrin.

Anders.

Morten

Anders.

Nu hvordan løb det af?

Morten.

Vi Medici gaae ikke saadan til Verks, som en Smed. Denne lægger sit Jern i Ilden, lader det blive rødt, og inden det er sort igjen, er det for det meste i Stand. Dog maa ogsaa han meget ofte have det mere end een Gang i Esfen. En Medicus derimod maa ikke fortryde paa, at hans hele Recipe slet ikke slaaer an, men at han maa forstærke eller reent ud forandre sin Medicin, inden han seer den mindste Virkning deraf.

Anders.

Du seer da nok ikke meget Virkning paa Urine af dit første Forsøg, kan jeg slutte. —

Morten.

Jeg er bange, jeg ikke rigtig har sonderet Patientens Natur. Skulde hun ikke allerede være derhenne — i Elfskovsfeberen — forlovet, mener jeg?

Anders.

Friere har hun havt i Mængde, den ene leierligere end den anden.

Vor Degn, som nys blev Enkemand,
Med Salvelse, i hellig Tone,
Forsøger, om det kan gaae an,
At gjøre Urine til sin tredje Kone
Han tremulerer Sangen ud
Saa sødt, naar hun kun er i Kirke,
Og prøver alting, for at lirke
Sig hende til Brud.

Morten.

Han stikker mig dog ikke ud?
 Han knap vil udvirke,
 Hun bliver hans Brud!

Anders.

Men Præstens Søn, hans ældste Pøbe,
 Som blev i Fjor Student;
 Du skalde høre, hvilken Ode
 Den Fyr har gjort, og sat paa Prent;
 Hvordan han der lovsynger Trine,
 Hvor han er kjaalen, vild, og gal,
 Og hvor han dreier Biser uden Tal,
 Nu om en Morpheus, nu en vis Aline,
 Hen paa sin Trine,
 Og paa sit Hjertes Pine!
 Dog han kun lidt i Bejen staaer;
 Han be'er kun om — en Lok af hendes Haar.

Morten.

Den Stakkel knap i Bejen staaer;
 O! lad ham faae det, han attraaer.

Anders.

Men skalde jeg dig regne op
 Min Trines hele Friertrop,
 Fortællingen, jeg frygter, vilde
 Gj blive endt før meget vilde.

Begge, først Anders, siden ogsaa Morten.

Blir det saaledes ved, jeg troer,

Du } snart maa søge om, min Bro'er
 Vi }

At faae i hele dette Herred
 Hver Knøs og Enkemand indspærret.

Anders.

Der er nu desuden Præstens yngre Søn, Tæn-

driken, og Grevindens Forvalter, og Fogden, og jeg veed ikke, alle de.

Morten.

Af alle disse finder jeg ingen farlig.

Anders.

Der er dog ogsaa fornuftige Folk blandt hendes Friere.

Morten.

Er der dog? Jeg takker.

Anders.

Intet at takke for.

Morten.

Men Spørgsmaalet er, om hun skulde have Die paa nogen af dem.

Anders.

Hun siger nei, og jeg troer hende. Smidlertid er der paa nogle Dage kommet en selsom Frier, som ingen veed, hvem er. Jeg kalder ham Frier, skjøndt endnu har han ikke friet saa egentlig.

Morten.

Nu da!

Anders.

Forleden Nat, som jeg laae, og ikke kunde sove, saa stod jeg op!

Morten.

Og saa, og saa —

Anders.

Saa gik jeg op i Trines Kammer, for at staae en Snak af med hende.

Morten.

Det gab jeg ogsaa saadan —

Anders.

Men hvad sker? jeg træffer hende ogsaa oppe, staaendes derhenne udenfor hendes Vindue, som hun havde paa Alem.

Morten.

Pokker i Bølb! det tænkte jeg nok.

Anders.

Hvad tænkte du nok? Tag du dig vare, du ikke tænker noget fornærmeligt om min Trine.

Morten.

Jeg fornærmeligt! — Nu; men jeg er utaalmodig.

Anders.

Saa stod hun der, og lyttede; og saa var der mellem Bøffene, derhenne, en, som spillede paa Fløite — oh saadan som jeg aldrig har hørt Fløitespil før; og saa sang han siden en Aria.

Morten.

Jeg veed ikke, hvem det er? det er jo reent, det er den Præsteson, du taler om.

Anders.

Pyt! det Slags Folk snakker bare paa Riim om at synge og elske; det bli'er ikke til videre.

Morten.

Og Trine sagde, hun vidste ikke hvem det var!

Unders.

Jeg troer virkelig ikke, hun vidste det. Hun fortalte, han havde saadan spillet og sjunget der et par Nætter; hun havde ikke kunnet bare sig for at lytte paa ham. Han kom igjen sidste Nat. Hun kaldte paa mig igjen; jeg gik, og hørte igjen paa ham.

Morten.

Gik du da ikke ud, og talte med ham?

Unders.

Hvad kunde det hjelpe? Han havde gaaet sin Vej, og jeg havde faaet en lang Næse.

Morten.

Og du har ikke Mistanke paa nogen?

Unders.

Ikke saa lige. Kun troer jeg, det maa være en af mine egne Karle. Jeg har her i Høsten faaet et Par fremmede; især er her en, der hedder Poul; han seer ud til en huul Krabat, og hans Dine kan jeg see det paa, at det gaaer ham ikke bedre end jer andre. Hvad han kan, veed jeg ikke; men her i Byen er ellers ingen, som saadan kan spille og synge. Trine er ligesaa nysgjerrig, som jeg, men hun tør ikke gaae ud, og give sig i Snak med ham.

Morten.

Det duer heller ikke. Den Tyr, som spiller

og synger saa rart, kunde maaskee og snakke saa godt — —

Anders.

Men hvordan kommer vi under Veir med, hvem det er? jeg gad forbistret gjerne vidst det.

Morten.

Det var sagtens Umagen værd. Jeg tænker paa noget — Det gaaer an, det vil give tusinde Loier.

Anders.

Hvad speculerer du paa?

Morten.

Seer du! foruden, at jeg studerer min Medicin, er jeg ikke saa daarlig en Tussler endda tillige i min Pharmaceuticam.

Anders.

Hvad vil det sige?

Morten.

Det vil sige Apothekerkunsten. Jeg laborerer, maa du vide, og gjør Experimentumer. Ved dette Arbeid frembringer man sommetider noget, som man ikke var betænkt paa. Jeg vilde forleden experimenteren en vis essentia miraculosa — det forstaaer du nu ikke; — men i det Sted fik jeg en Sværte frem, som sieder saa bandsat, hvor den kommer, at den ikke gaaer af, førend Skindet gaaer med.

Anders.

Hvad kommer det denne Sag ved?

Morten.

Allerbings, min Bro'er! Kommer Tyren' igjen i Nat, mener du?

Anders.

Formodentlig. Han pleier at komme hver Nat.

Morten.

Godt. Saa faaer Trine min lille Flaske. Jeg har den just med mig, for jeg var inde i Byen, at konsulere en af mine Venner desangaaende. Og saa gaaer hun hen, lader, som hun vil snakke med den Forlihte; han kommer da nok frem; men det er mørkt, saa hun vel neppe vil kjende ham; men hun nærmer sig, og — giver ham en lille Smøre om Næsen. Den sidder der, og i Morgen, enten han saa er af Husets Folk, eller nogen anden i Byen, saa er han mærket; for han kan ikke faae det af.

Anders.

Prægtig, prægtig. Det gaaer an.

Morten.

Men for en Sikkerheds Skyld vil vi ikke sige Trine noget derom, førend med det samme, det skal sættes i Værk; man kan aldrig vide.

Anders.

Ogsaa det.

Ha, ha ha ha!

Hvad det vil blive Løier!

Morten.

Kun slipper han for let berfra
Til En for hans Dptsier.

Anders.

Ha ha ha ha!
Det dog vil blive Løier!

Begge.

Ha ha ha ha!
Hvad det vil blive Løier!

Anders.

Hun nærmer sig;
Ej seen han hende møder,
Og kaster sig
Plat hen for hendes Føder.
Glad han nu troer,
At hun hans Suk vil høre;
Men hun, min Broer,
Vil kun hans Næse smøre.
Ha ha ha ha!

Morten.

Kun slipper han for let berfra,
For saadanne Dptsier.

Anders.

Men det vil blive Løier!

Begge.

O det vil blive Løier!

Ottende Optrin.

Tørgen.

De Forrige.

Tørgen.

Eyftig, lystig, ha ha ha!
Man leer og, hvor jeg kom fra;

Folk i Byen sig indbilde,
 At her bliver Festegilde,
 Alle fandt de det saa galt,
 At de loe fast overalt.

Morten.

Hvad var det for Festegilde,
 Som de fandt saa lystig da?

Jørgen.

Ha ha ha!
 Jo man troer Hr. Morten vilde
 Lille Trine til sig hilde;
 Det var det, man fandt saa galt!

Anders. Morten.

At man loe fast overalt?

Jørgen.

At man loe fast overalt.
 Somme loe dog ei saa meget,
 Som de fandt det noget eget;
 Mange andre ærgred' sig.

Morten.

See og ærgres over mig!

Anders.

Hvem har fundet Folk indbilde,
 At her just er Festegilde?

Jørgen.

Det har sagte Frygten gjort,
 At see Trine revet bort.

Morten og Anders.

Dg man finder det saa ilde,
 Om her nu blev Festegilde!
 Dg man leer og ærgrer sig,
 Over mig!

Jørgen.

Fa'er; men hele Byens Datter
 Gifter jo dog ej din Datter
 Med den Mand, du ej gi'er Ja.
 Naar du ej har solgt din Trine,
 Lad Folk lee og gjøre Mine!
 Selv lee med, ha ha ha ha!

Unders.

Jeg et Maal for Byens Datter!
 Net, som om jeg tvang min Datter,
 Frit er hendes Nei og Ja.
 Solgte jeg min stakkels Trine,
 At belees med haanlig Mine,
 Var, hvad jeg fortiente da.

Morten.

Jeg et Maal for Byens Datter!
 Jeg nok søgte mig din Datter,
 Om hun gav mig selv sit Ja;
 Hvis jeg vilde købe Trine,
 At belees med haanlig Mine,
 Var, hvad jeg fortiente da.

Niende Optrin.

Trine. De Forrige.

Trine.

Hvad er her i Gjære?
 Maa jeg ikke være
 Deelagtig i Tingen,
 Saa jeg kan lee med?

Jørgen.

Jo Pyt! nu leer ingen;
 Nei nu er man vred.

Trine.

Hvad Snak med din Brede!
 Nys latter og Glæde;
 D lad mig lee med!

Morten sagte til Anders.

Hvor veber! hvor vakker!
 Høt Bro'er! hvis hun vilde,
 Hvad kunde det stille,
 Om Narrene lee!

Anders sagte til Morten.

Med mig du kun snakker!
 Søg hende at vinde.
 Erhverv hendes Minde;
 Mit har du alt jo.

Trine.

Den Læshed! den Mine!
 Ja ja, stakkels Trine
 Maa ikke lee med.

Jørgen.

Nu vel da, min Pige
 Saa vil jeg dig sige — —

Anders til Jørgen.

Lie stille, til Morten. aften.

Morten.

Elskværdige Trine!
 D dersom du vilde — —
 I Aften — et Silde — —
 En kjerlig Forening — —
 Du fatter min Mening.

Jørgen.

Vist taler han reent.

Trine.

Tilgavns jeg dog fatter
Knap, hvad De har meent.

Morten.

O hvor hun er vakker!

Trine.

Jeg takker, jeg takker.

Morten.

Jeg stammer, og snakker,

Saa selv jeg for Latter

Mig neppe kan bare,

Hvad kan hun vel svare,

Til Oligt? Ha ha ha!

Unders, Trine og Jørgen.

Han stammer, og snakker,

Saa selv han for Latter

Sig ikke kan bare,

Hvad skal $\left\{ \begin{array}{l} \text{Jeg} \\ \text{Hun} \end{array} \right\}$ vel svare?

Til Oligt? Ha ha ha!

Tiende Optrin.

Smeden.

De Forrige.

Smeden.

Saa lystig! Hurra!

Ja det kan jeg lide.

Al Sortig og Dvide

Maa sættes tilside.

Til Lykke, til Lykke!

Jeg glæder mig med.

Alle.

Velkommen, velkommen,
Min kjære Hans Smed!

Smeden.

Det bliver da Dommen:
Du giver din Datter,
Trods somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Lykke,
I Aften — — —

Unders.

I Aften?

Morten bedende.

I Aften!

Trine.

Seg giftes i Aften
Min Fa'er! — og med hvem?

Smeden.

Hr. Doctor, med Dem.

Morten.

O bliver det Dommen?

Trine.

Min Fa'er! er det Dommen?

Alle.

Skal det være Dommen,
Trods somme Folks Brommen,
Og andre Folks Latter,
Mod alle Folks Lykke
At give sin Datter! — —
Hvem ønsker til Lykke

Med saadan en Dom?

Morten.

Affig du nu Dommen!

O giv mig din Datter!
 Slaae til, gjør min Lykke!

Anders.

Nei! Nei!

Imod hendes Samtykke

Givtes hun ej.

Trine.

Min Fa'er vil min Lykke

Og uden mit Samtykke,

Givtes jeg ej.

Alle.

Han vil hendes Lykke

Imod hendes Samtykke

Givtes hun ej.

Elleve Optrin.

Degnen. **De Forrige.**

Degnen.

Næst at fremkomme med

Dybest Erkjendtlighed,

For at jeg med blev Gæst

Bed denne Fæst;

Skyldigst jeg stammer frem

Lykønsning over Dem,

Belagte Brudepar,

Og Brudens Fa'er,

Anders.

Tak! Tak! men du spilder

Din Tale, min Ven!

Degnen.

Seg fattige Synder!

Man reent mig forvilder!

Hvorledes begynder

Jeg Taler igjen?

Han mumler gevint det forrige.

Næst at fremkomme med

Dybest Erkjendtlighed &c.

Dydable Jomfrue Brud!

Den lille Elskers Gud,

Der — som du selv nok veed —

Nys var mig breed,

Om fligt min Bøn formaaer,

Din Bei, hvert Skridt, du gaaer,

Med frugtbart Glædes Trø

Han skal bestroe.

Jørgen.

Du spilber, du spilber

Din ziirlige Tale,

Høistarede Ven!

Degnen.

Men er de da gale?

Jeg fattige Synder!

Hvorledes begynder

Jeg Taler igjen?

Alle.

Du spilber, du spilber

Din ziirlige Tale,

Høistarede Ven.

I Aften her ingen

Bli'er givt; det er Tingen

Der blev intet af,

Der blev intet af.

Degnen.

Og al min Studering

Paa den Gratulering!

Der bli'er intet af!

Men fattige Taabe!

Du selv da tør haabe —

O brav, det er brav!

Degnen og firax ogsaa Morten.

Elfskærdige Trine!

O dersom du vilde,

Endnu her blev Gilde,

Og jeg fik dit Ja.

Belan, men dog siden;

Det fleer nok med Tiden;

Haab har jeg endda.

Alle.

Saa lystig Hurra!

Al Corrig og Dvide

Maa sættes tilside!

Thi aldrig til Lykke

Man uden frit Samtykke

Kan give Ja.

Andet Optog.

Første Optrin.

Sorgen.

Kirsten.

Kirsten.

Hvor er' dog de at ynke,

Som stedse, stedse klynke,

Og sige intet andet,

End Kummer og Besvær!

Er Livets Fryd end blandet
Bestandig med lidt Møie,
Og denne la'er sig bøie,

Naar kun man hiin er værd.

For os af Livets Dage
De bedste staae tilbage,
Og dog — den Dag vi endte,

Hvad Klage vi paa den?

Hvor vi er' lykkelige,

Om efter idel flige

Vi stedse kunne vente

En mere Fjøn igjen!

Jørgen

Du er en sød Pige, Kirsten!

Kirsten.

Du er en god Dreng, Jørgen

Jørgen.

Oh, men naar nu ogsaa min Fader giver os Lov
til at gifte os med hinanden, saa — nei Kirsten! jeg
troer ikke, jeg tør.

Kirsten.

Jørgen!

Jørgen.

Ja for tænk mig engang; naar jeg fik dig til
Kone, saa maatte jo dog alle Mennesker, som bare
har Wine og en lille bitte Smule Begreb, see, at
eig har faaet den kjønneste, og den takkeligste, og den
bedste, og den rareste Kone i hele Byen, ja i hele
Verden.

Kirsten.

Hvor du dog kan snakke hen i Taaget!

Jørgen.

Du troer nok, jeg er forliebt. Nei, albrig en Smule. Der gaaer saa mange gamle og unge Narre, og ere, som de vare tosfede, over hver anden af Pigerne her. De ere forliebte, for de ere blinde og gale, og finde kjønt og prægtigt, hvad der ikke er det. Jeg kan nok see, hvad der er kjønt og hæsligt, kan jeg, og hvordan Folk ere, naar de ikke ere vel forvarede. Men naar jeg holder af dig, Kirsten! saa er det, fordi jeg begriber, og seer, saa klart som Dagen, at jeg maatte være forrykt, naar jeg ikke holdt saaledes af dig.

Kirsten.

Snakker du da nu ikke ogsaa over dig, ligesom alle de andre?

Jørgen

Det vilde jeg selv fatte Tvivl om, naar jeg bare havde seet paa, hvordan du seer ud! men naar jeg ligesaameget har seet paa, hvordan du pleier dine gamle Forældre, og holder Huus for dem, og omgaaes med dem og med alle Menneſker, og — —

Kirsten.

O jeg gad ikke hørt paa al den Snak! kan man da gjøre det anderledes?

Jørgen.

Nei — jeg vil ikke have dig, troer jeg.

Kirsten.

Det er en smuk Beslutning.

Jørgen.

Alle Menneſker vilde og maatte jo misunde mig og misundte de mig ikke, ſaa burde de have Prygl, for ſaa vare de Fæe; og misundte de mig, og prøvede baade for dig og mig, om, hvad ſandt er, at jeg ikke fortjente dig, ſaa blev jeg ulykkelig.

Kirsten.

Al det kunde ſtaa mig for Hovedet; men naar jeg da ſaae, du holdt af mig ligefuldt, ſaa var jeg alligevel den lykkeligſte Kone paa Jorden.

Jørgen.

Nu! ſaa vil jeg kanſkee dog vove det da.

Kirsten.

Vil du dog? og ingen Mammeluk være?

Jørgen.

Nei, for ſaa blev jeg endda viſſere ulykkelig. — Men mon dog den Raadſlaaen derinde ikke ſnart ſaaer Ende?

Kirsten

Hvad for en Raadſlaaen?

Jørgen.

Jeg glemmer alting, naar jeg ſeer dig. Jeg ſagde dig, at den gamle Smedde-Doctor, ſom er her

at frie til Trine, gav sig til Taals, endssjønt der, i det mindste denne Gang, intet blev af, og sidder nu med Fader og Degnen og Hans Smed inde, og gotter sig ved Kruset. Siden nu Fa'er havde faaet i Hovedet, at her skulde være Festsagilbe, og baade han og de andre vare i godt Lune, saa kaldte jeg ham ud for lidt siden, og bad ham, give sit Minde til, at jeg maatte faae dig; og reent Afslag gav han mig ikke, men vilde gaae ind, sagde han, for at overlægge det med sine gode Venner, sagde han; og saa gik jeg hen, og hentede dig.

Kirsten

Altsaa nu raadslaæ de om det?

Jørgen.

Men hvad de beslutte eller ikke, saa er du dog min Kirsten!

Kirsten.

Der kommer nogen.

Andet Optrin.

Anton.

De Forrige.

Anton.

God Aften, Jørgen.

Jørgen.

Er det dig Kammerat? God Aften! Til Trine. Vi tale om forliebte Folk; der er en, som er det tilgavns. Spørg ham engang om min Søster Trine,

saa skal du høre, man skalde troe, det var dig, han meente.

Kirsten.

Har han da Uret i at elske ret inderlig den bedste og kjønneste Pige, der er til?

Anton.

Det er altsaa din Kirsten, gode Sorgen. Jeg ønsker dig til Lykke. — Men har du ikke fundet Veilige hed til at tale med Trine? Skalde jeg — — —

Sorgen.

Endnu ikke. Hun har saa meget at gjøre med sine Fremmede. Naar de ere borte. —

Anton.

O var de alt borte! Det er silde. Hun horer gjerne min Fløite. Jeg har taget den med.

Sorgen.

Nu gaar de Fremmede. Bort saakænge. — Maatte Beraadslagningen være falben vel ud!

Tredie Optrin.

Anders. Morten. Smeden. Degnen.

Trine. Sorgen.

Smeden.

Jeg bliver ved min Mening: giør dem med hinanden, som holde af hinanden, jo før jo heller; og det er mit Raad.

Jørgen for sig selv.

Du taler, som en brav Mand, Hans Smed,

Degnen.

Jeg er af samme ringe Tanker; for, som jeg
før har bemærket, Kjerlighed er næsten Hovedstykket
udi Ægteskabet, og der staaer skrevet — — —

Morten.

Jeg veed nok, hvad der staaer skrevet, ligesaa godt
som han, Hr. Degn; og jeg veed ogsaa, hvad der
burde staae skrevet, om det endogsaa ikke staaer der:
Kjerlighed er en Feber. Unge Mennesker have den
for heftig til, at man kan lade to saadanne Febrici-
tanter være saa nær sammen. En Aldrende og en
Ung; det er, og bliver min Stemme.

Degnen.

Fuldkommen rigtig! fuldkommen rigtig! jeg er
af samme ganske ringe Tanker.

Unders.

Mig synes, han paa den Maade har to Menin-
ger, min gode Hr. Degn!

Degnen.

To! bevare mig vel, min kjære Unders! jeg er
af Mening med alle Mennesker: at sige med alle for-
nuftige Mennesker. Om de kan have mere end een
Mening, see det er ikke min Skyld, men jeg vil ingen
Splid forvolde.

Anders.

Men saa hjælper jeres Raad mig til ingen Ting. Men siden vi nu har raadslaaet saalænge, med saa megen Fornuft, besangaaende, og vi nu er saa nær færdige at skilles ad, uden at komme tilgavns ud af det, saa —

Jørgen.

Derksom Stemmerne skal tælles, saa maa jeg dog give min Stemme med?

Anders

Du i din egen Sag! gaae du ind, og tag os Møden og Bægerne; et Glas endnu for Stød og Fald.

Jørgen gaaer at hente Møden og Glasene.

Degnen.

Det var ikke ueffent, thi Møden er god. Men Sagen anlangende, saa er jeg, hvad Trine angaaer, af sine Harsager ganske af Mening med Hr. Morten; derimod, hvad Jørgen betræffer, saa kunde der siges meget for begge Meninger. Kirsten er en god og en forstandig Pige.

Anders.

Er da ikke Trine det samme?

Degnen.

Bevare mig vel, jeg siger kun —

Anders.

For at gjøre Ende herpaa, saa — oh havde vi nu Birkedommeren her, at han kunde affatte det til

en ordentlig Dom; det burde det dog være; vi har jo voteret, som andre Stokkemænd. Jeg er imidlertid ikke selv saa ukyndig i Formaliteten, saa jeg jo nok kunde i Nødsfald være Procurator, end sige Birkedommer. Altsaa kjendes for Ret: Saa som Degnen har anført, at Kirsten er en fornuftig Pige, men det ikke er sagt om Tørgen, saa skal han i det mindste vie saalænge, til det bliver oplyst, at han ogsaa er det; og bortfalder saaledes indtil videre hans Paastand og Trettesættelse.

Tørgen,

som imidlertid er kommen tilbage med, hvad han skulde hente.

Kun indtil videre altsaa! til jeg beviser, at jeg er fornuftig — om jeg nu beviser det i Morgen — eller strax?

Anders.

Strax gaae vi til No. Du er saa ung og vild endnu. Giv Tid, Kammerat!

Tørgen.

Jeg skal skynde mig, og blive sat og gammel nok.

Anders.

Som sagt, derom en anden Gang. Nu paa en god rolig Nat. Ved I hvad, godt Folk! uagtet denne Dag har ikke været nogen af os saa udmærket lykkelig fremfor alle andre Dage; ja endog somme af os ikke har faaet det frem, som vi helst vilde, saa har vi dog efter en glad og fornøiet Arbejdsdag havt

en glad og fornøiet Aften. Altsaa vor gamle Afskeds-
sang ved Enden af godt Lag.

Alle.

Mangen Dag vi saae henrinde

Glad som den, der nu randt hen,

O men gib, o gib vi finde

Mangen Dag saa glad igjen!

Gib hver Mand paa Jordens Klobe,

Saa oprigtig, vel til Mode,

Nu sin Naboes Haand tog fat,

Dg ham bød, god rolig Nat!

God rolig Nat!

Fjerde Optrin.

Anders.

Morten.

Trine.

Anton.

Søren.

Kirsten.

ubemærkede af sine

bag paa Skuepladsen.

Anders.

Nu skulde vi andre ogsaa til No. Det er langt
ud paa Aftenen. Stakkels Trine faaer nu nok efter
Sædvane ingen No for det fortrædelige Menneske,
som gaaer her, og spiller paa Fløite for hende om
Natten.

Morten.

Saa det er sandt. Men tilpas for hende, for jeg
hvidskede hende for lidt siden noget om det Middel,
jeg havde udtænkt, for at skaffe hende at vide, hvem
det er; men — —

Trine.

Nu, just da man ikke veed, hvem det er. Kjen-
der jeg ham, naar jeg taler med ham, saa behøves jo
den Sværten ikke; og kjender jeg ham ikke, saa kunde
det jo være en af dem, man læser om i Kronikerne,
som gaaer for at passe en stakkels Pige op, og at han
vips soer afsted med mig

Anders.

Saa men saa var' vi jo lige ved Haanden.

Morten.

Og vi skalde dog vel være i Stand til at skaffe
dig løs igjen. Smidlertid gav du ham en lille Smøre
om Næsen af denne Glaske, saa kjendte man ham i
Morgen.

Trine tager Glasken.

Jeg er rigtignok selv meget nysgjerrig efter at
vide hvem det er. Ved denne Glaske kunde jeg da — —

Morten.

Ah! Proppen er løs. Nu har du vist faaet noget
paa Tingrene. Men det skader intet. Jeg har her
en anden Spiritus, som strax tager den af.

Han sætter imidlertid den første Glaske hen ved Bænken uden-
for Huset.

Anders.

Han vil selv neppe mærke det, førend i Mor-
gen: og saa hjælper man ham til at vaske det af igjen;
det er alt.

Trine.

Min Fader vil det ogsaa. Det kunde være artig nok. — Men om det nu er en, som spiller her bare for at fornøie sig og os med!

Morten.

Hvad skader det ham da ogsaa videre?

Trine.

Ja men det var jo dog at gjøre Nar af ham! en Smule Bedrageri!

Morten sagte til Anders.

Mærker du? — høit. Ja i sig selv har hun ret. Det duer heller ikke; det synes kun at være et ufskyldigt Pudseri; men — sagte til Anders. De er Forskællelse mellem dem. Men jeg har et andet Raad.

Anders sagte til Morten.

Oh Snak! hvad er da det?

Morten sagte til Anders.

Lad mig raade. Gaae hende kun til at synge, saa han bliver trofskyldig, og kommer frem. høit. Det varer længe, inden han kommer i Aften. Jeg gad dog gjerne høre ham engang.

Anders.

Jeg ogsaa. Trine ogsaa?

Trine.

Jeg hører ham gjerne.

Anders.

Vi maae flukke Lysene der henne indenfor Vinduerne; ellers mærker han, vi er' ikke til Sengs.

Morten.

Nat! sagte til Anders. Naar hun saa har affjundet, saa bring hende ind; men ikke i denne Stue.

Trine.

Fader og Hr. Morten har at tale med hinanden, troer jeg. Skal jeg gaae?

Morten.

Vist ikke; jeg siger kun, jeg begynder at blive søvnig. Jeg troer, jeg maa lade den Fornøielse fare, at høre paa Fløitespilleren i Aften.

Anders.

Ja saa, god Nat, min Broder! jeg vil saamen høre paa ham, vil jeg.

Morten.

God Nat da, lille Trine! god Nat, Broer Anders! sagte til Anders. Lad hende synge for at faae ham frem; jeg skal nok passe paa. Jeg har en Flaske Sværte endnu. Høit God Nat, god Nat.

Femte Optrin.

Anders. Trine. Bag paa Skuepladsen, Anton.

Sorgen. Kirsten.

Anders.

Nu, siden du ikke vil, saa faaer han være, hvem han er. Men jeg kan dog ikke bare mig for at vie, og høre paa ham. Du maae synge lidt, saa han hører, du er her.

Trine.

Seg sagde ikke saa reent nei; jeg er selv meget nysgjerrig.

Anders.

Nu, det finder sig nok. Lad os sætte os her ganske stille, og lytte lidt, Lysene ere jo slukte oppe i Windverne.

Jørgen bag paa Skuepladsen.

Nu er det stille. Jeg hører ingen mere; noget er her paa Færde, hvad det saa er.

Anton.

O, men Trine hører gjerne paa min Fløite, jeg spiller alligevel.

Anders.

Seg hører noget, synes mig! Kommer han maaskee i Aften uden at spille?

Trine.

Det kan jeg ikke troe.

Jørgen.

Jeg hører, synes mig, min Faders Stemme.
Tilfide altsaa.

Anders.

Nu, syng nu; saa spiller han nok.

Trine.

Sa hvad vil min Fader helst, jeg skal synge?

Anders.

Syng den, du lærte af den unge Grevinde oppe
paa Gaarden forleden.

Trine.

Saa godt, jeg kan. Kunde jeg kun erindre den.
Der troer jeg alt, han lader sig høre uden min Sang.

Anders.

Syng du alligevel; saa bli'er han ved.

Trine.

Var det Slag af Rattergalen?

Hvad? eller var det ham?

Endnu et Slag — det er dem begge.

Hør! Rattergalen lytter paa hans Fløite,
Som for af ham at lære nye Toner;
Og selv den sagte Vind i hine Buske
Harmonisk sødt sin stille Hvislen blander
I begges Trylleslag.

De tie — o tør Lyden af min Stemme
Med hines Qvad sig blande!

Fra Skov og Mark, i blide Toner,
Mod høien Sky, sig Millioner
Af glade, glade Stemmer hæve.
Ved Morgentrødens første Smil.

Hvis ingen ubeirsky forbunkler
 Den glade sangindviiede Himmel,
 Og intet Lyn den gjennemfunkler,
 End Alt er glade Sanges Brimmel;
 De fylde Alt, de hvirvle, bæve

Endnu i stille Aftens Smil;

Ehi Glæde var det, Sangens Toner
 Bestemtes af Naturen til.

Kun Mismod er det, som opdager,
 At Nattergalens Qvab er Klager,

Og Duens Kurren, Sorgens Lyb;

Hver Stemmes Sang, selv Bakkens Rislen,
 Og sagte Vinbes stille Hvislen,

Og alt, hvad toner, toner Fryd.

Anders.

Da Morten er kommen ud, og ubemærkt af Trine, har listet sig
 til at give Anders et Bink; Halv sagte til Trine.

Godt min Pige! tak for din Sang; nu kan vi
 vel ogsaa lade Fløitespilleren være i Ro for i Aften,
 og gaae op. Skulde han blive ved, kan vi høre paa
 ham oppe i det Vindue — høit Tak for i Aften, du
 kjære ubekjendte Fløitespiller, som har moeret os.

Sjette Optrin.

De Forrige. Morten.

Trine gaaer foran ind. Naar Faderen siden efter er gaaen, ser
 man dem begge, kort efter, oppe i Vinduet i Kvisten

Morten i det Trine er gaaet ind.

Pst!

Anders.

Nu, hvordan vil du nu bære dig ad?

Morten.

Seer Trine ovenpaa i Kvistkammeret, saa hun ikke forstyrret os.

Unders.

Dg hvad skal da fødes?

Morten,

lukker Stuevinduet op, hvor man seer en udklædt Figur med noget af Trines Lei paa.

Seer du her? Det er mørkt, han kan ikke kjende saa grant, hvad det er. Jeg lukker Vinduet paa Alem. — Gaae, hun lytter paa os. Resten falder af sig selv.

Morten,

for sig selv i det underste Vindue, hvor Figuren er.

Kunde nu min Stemme pines
Til at efterligne Trines,
Jeg ei blot ham mærke skalde,
Men jeg kunde da tilfulde
Forsøge ud, om Hyren ej
Alt har forekommet mig.

Trine,

i Vinduet ovenpaa, sagte til Unders.
Der mig synes noget brommer;

Unders hos Trine.

St! det bare saadan lod.

Morten endnu sagte.

Men hvorfor mon han ej kommer?
Jeg maa give Hyren Mod.

efteraber Trines Stemme

Ville søde Gløtespiller?

Vil han bare der flaae Driller?
Hvorfor stedsse saa i Skjul?

Trine sagte til Anders.

Men hvad er det, man har fore?

Anders.

Morten sig kun lidt vil more,
Ha ha ha, den Karl er huul.

Anton,

som med Jørgen er kommen frem, bag paa Skuepladsen. Jørgen
har været lidt længer fremme, at undersøge, hvem
det er, der taler.

Hvad er dette dog!

Jørgen.

Tilside!

Seg dig det skal lade vide,
Naar det er betids for dig.

Morten ligesom før.

Men min kjæle Fløitespiller,
Hvor du dog din Pige driller!
Hvor hun længes inderlig!

Jørgen med forvendt Stemme.

Min tilbedelige Smukke!
At endnu med mine Sukke
Du saa grusom spotte kan!

Morten.

Spotte! jeg!

Jørgen.

At som du pleier.
Spot ej meer, men frygt min Seier!
Du ej meer skal holde Stand.

Morten for sig selv.

Altsaa for hun ham afviste!

Anders.

O jeg leer, saa jeg maa briste.

Trine og Anton.

Jeg gad vidst, hvor det bær hen.

Morten som oven.

Gjør dog Ende paa din Klage!

Jeg dig viser ej tilbage

Fra min Barm, min skjelske Ben!

Jørgen.

Nu! her er jeg; — men jeg fører

Dig med Seier bort herfra.

tager ham fat, som for at føre ham bort.

Morten.

Bogt dig, du ej Næsen smører,

Søde Hyrde! smører ham om Næsen ha ha ha!

Alle.

Lystig lystig! arme Veiler,

Hvor han dog sit Maal forfeiler!

Den forelskede Arabat!

Hvor han ej var vis i Sagen,

Dg blev dog ved Næsen tagen,

Arme Fyr! Jo jo — god Nat!

Syvende Optrin.

Trine. Anton. Jørgen. Kirsten.

Jørgen.

Trine!

Trine.

Hvem er der? dig Jørgen!

Jørgen.

Dg Kirsten, og endnu een. Kom ud, jeg har
laa meget at sige dig.

Anton.

Men hvor blev' de af med det samme?

Jørgen.

Jeg begriber det ikke selv. Som jeg stod i Bes-
greb med at føre ham bort, som han ikke lod saa wils-
sig til, saa ragede han mig med den ene Haand om Næ-
sen, og saa gav han sig til at lee. Forklar os lidt,
Trine, hvordan det har sig med denne Hurlumhei.

Trine.

Det maa du selv bedst vide; det var jo, synes
mig, dig, som, istedenfor den Ubekjendte, var frem-
me at bortføre Hr. Morten.

Jørgen.

Jeg mærkede, han vilde have Spøg, og da jeg
var ved Haanden, og jeg just ikke syntes om, han skul-
de træffe sin Søn her —

Trine.

Sin Søn? den Anton, som han har talt saa
meget om?

Jørgen.

Her har du ham; det er ham, som har været her
at spille for dig.

Anton.

Elfskærdigste Pige! —

Jørgen.

At lade ham nu komme til Orde, det nytter intet, for han behøvede vel et halvt Mars Tid til at fremstamme dig noget om sin Forlibelse, som dog ingen blev klog af. Jeg vil sige dig det med saa Ord. Han har seet dig, og er bleven forrykt i Hovedet. Du har saa hørt, det er en løierlig Tyr: Faderen lod ham opdrage til at være en fornem og siin Herre, men saa er han alligevel selv af frit Valg gaaet hen, og vil være Smed, som Faderen var. Efterat han har seet dig, har han ingen Ro, førend han faaer dig. Han kommer her, og der hænger dog endnu saa meget af den forrige Siinhed ved ham, at han ikke tør ligefrem byde sig til, men bær sig ad, som om det var i et Eventyr. Han har gaaet her en Tid lang, og dog ikke aabenbaret sig for mig engang førend i Aften. Jeg maatte love ham, at føre Ordet for ham, uagtet jeg sagde ham, det hialp ikke.

Trine.

Du kunde have spart dig Umagen, min Broder! Det er ikke smukt, at bringe sin Søster saadan i en Sammenkomst om Natten med en ubekiendt forvildet een.

Kirsten.

Du kunde dog nok tale med ham, gode Trine!

Trine.

Du ogsaa Kirsten!

Jørgen.

Jeg siger dig, at jeg forestilte ham, det nyttede intet; for, sagde jeg ham, uagtet du ikke var bestemt bort, og nok ikke tog nogen af de mange, der gaae her og scie til dig, saa havde jeg dog mærket, at du havde saadan fæstet Die paa den ene af de nye Karle, vi havde faaet her i denne Tid, den Poul, som, jeg har mærket, du bliver saa rød ved at see paa.

Trine.

Hvad er nu det for en Snak?

Kirsten.

Nu for os behøver du ikke at skjule det, at du synes godt om Poul, og at du selv sagde mig det forleden, da vi snakkede om dem, der friede til dig.

Trine.

Men blandt dem er jo ikke engang han; om man nu ogsaa, uden at tænke paa det, kunde have ladet et Ord falde — — Det synes en skikkelig Karl!

Kirsten.

Og en god Karl.

Trine.

Nu ja.

Jørgen.

Og en kion Karl, og saa besæden.

Anton.

Sødeste Trine!

Trine.

Min Herre! De er en Søn af min Faders gamle Ven; De stoler maaskee paa, at min Fader, naar Deres tilløb det, vilde ikke blot give Deres Dnske sit Samtykke, men maaskee endogsaa bruge sin Myndighed for at afvinge mig mit; men jeg siger Dem, jeg synes saa lidt om dette, at jeg tusinde Gange heller selv erklærer mig for den beskedne Bondeskarl, som han taler om.

Anton.

Du vil aldrig kunne tilgive mig, at jeg ikke kunde see dig, uden at elske dig?

Trine.

Tilgive! Det vil formodentligen være Dem ligegyldigt; men elske Dem igjen, vil jeg aldrig kunne. For ganske at afvise Dem, tilstaaer jeg Dem reent ud, jeg finder denne Poul meget elskværdig, og saa tænkelig, at jeg aldrig vil kunne lide Dem.

Jørgen.

Brav, Brav! gode Trine. Det er just ham selv, det er ham selv.

Kirsten.

Til Lykke; til Lykke, min Trine!

Trine.

Ham! Det er et oplagt Raab. De har sammensvoret sig, for at drille mig.

Anton.

Tag ikke dit Ord tilbage, bedste Pige! D troe ikke om mig, at jeg kunde være i Stand til at formaae din Fader eller min, til, uden dit frie Minde, at give mig din Haand. Tilgiv mig!

Trine.

Det er Rænker; lad mig gaae.

Jørgen.

Holdt lidt; først maae du sige mig, hvad det var for noget, som Morten og din Fader her havde for? hvorfor blev de med eet saa lystige?

Trine.

Du fortiente ikke, at jeg sagde dig det. Min Fader vilde gierne vide, hvem den Hr. Floittespiller var. Han sagde det til Morten. Morten havde nogen Sværte i en Flaske, som ikke gaaer af, hvor den kommer paa Hudens; den vilde han tage, og naar Eventyrers-Personen kom, smøre ham paa Næsen dermed, saa man i Morgen kunde kjende ham. Nu gik du i Herrens Sted. Det er saa mørkt, saa man ikke ret kan see; men — jo det er rigtig nok.

Kirsten.

Hvad vilde du ogsaa der? Jørgen!

Jørgen.

Ligesom du derfor leed mig mindre. Nu gaaer jeg altsaa her med en sort Næse. Hvordan bli'er jeg

af med det igjen? Naar jeg i Morgen kommer, og seer saadan ud, saa bli'er der et Spektakel.

Anton.

Dg! saa troer de maaske min Trine til, at hun har været med at bedrage dem. Jeg vil sværte mig med. Saa treffer i det mindste Sværten alligevel den rette.

Jørgen.

Dg hvad kunde det hjælpe? Der falder mig noget ind. Kunde vi saa faae fat paa hans Sværte?

Trine,

Jeg troer, her staaer endnu en Flaske med noget i.

Jørgen tager den.

Godt! D det vil blive tusinde Loier. God Nat, Børn! Kom Kirsten! lad de Elskende allene, saa skal jeg desuden fortælle dig noget. Gaaer alligevel ikke bort! Vi er her strax igjen.

Ottende Scene.

Trine.

Anton.

Anton.

Du kunde lide Poul, sagde du!

Trine.

Det sagde jeg, for at ærgre Dem.

Anton.

Hvorfor det stygge De til mig?

Trine.

Forbi De er ikke Bondekarlen Poul, men en stys fornem Herre, med fornem Udsærd, ligesom i Kronikerne de, der vil besnære ufskyldige Piger.

Anton.

Det vil jeg ikke. Hvad kan jeg til, at min Fader har Penge, og havde sat sig for, at jeg ikke skulde blive en agtværdig simpel Mand, Haandværksmand eller Bonde, men givte mig betydelig Formue til? Det vilde jeg allerede ikke, førend jeg saa dig; jeg fik dig at see, og nu er jeg kun, hvad du vil have mig til.

Trine.

De har brugt List.

Anton.

Ingenlunde. Jeg saa dig, og elskede dig. Jeg havde ingen Ro, førend jeg lærte at kiende dig. Nu er jeg Bondekarl. Jeg har seet dig i det daglige Liv, og elsker dig mere end nogensinde. Jeg fik lidt omhyggeligere Opdragelse end de fleste Bondekarle. Det har ogsaa din Fader og Grevinden her oppe skaffet dig. Du vilde gjøre enhver Stand Vre. Jeg er fra dette Dieblik, hvad du ønsker, helst Bonde eller Haandværker, kun at jeg maa være din. O du kunde lide mig, som Poul. Du kan vist ikke have sagt, for at ærgre mig, hvad du ikke meente. Det kunde jeg ikke under nogen Betragtning.

Trine.

Det kan jeg ikke heller; men jeg sagde ogsaa, at jeg nu ikke kunde lide Deres Udfærd.

Anton.

Jeg er ingen De; Bondefarlen Poul er jeg. Du forestil dig, at det stedsse er mit Navn; jeg vil gjerne beholde det. Jeg vil beholde alle de Egenffaber, du yndede hos ham, kun ikke stedsse aldeles den Frygtsomhed, som gjorde, at han aldrig vovede at tale til dig.

Trine.

Jeg forestiller mig intet faadant; den, jeg skal vælgge, skal være virkelig, hvad han giver sig ud for.

Anton.

Er jeg andet? jeg giver mig ud for intet uden en, som elsker dig, bedste Trine. Den har jeg været fra det første, jeg saae dig; den skal jeg blive til mit sidste Kandedræt.

Trine.

Men jeg kjender Dem jo ikke engang.

Anton.

Nu — al Forstillelse tilfide! Du kjender mig ikke; og dog — nok, for at jeg ikke er dig ligegyldig. Du sagde mig det selv. Strax tidlig i Morgen viser jeg mig for din Fader under mit rette Navn, og for min egen. Forbyder du mig det, bedste Trine?

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hjerte vinde;
Det talte nys for mig.

Trine.

Men du besnæred mig.

Den, jeg min Haand skal give,
Maa ikke kjende Svig.

Anton.

Sil Døden min du blive;
Jeg evig elsker dig.

Trine.

Men hvad betrygger mig?

Anton.

Hvad dig kan betrygge,
Min Elskte, for mig?
Dit Hjerte, min Pige,
Spørg det, det vil sige:
Dig tro, som din Skygge,
Jeg aldrig kan bryde,
Som aldrig fortryde,
Min Trostak mod dig.

Trine.

Mit Hjerte — det hilder,
Forvirrer, forvilder
Din tryllende Smiger.
Bængstet det flaaer.

Anton.

Mistyd ej for Smiger
Hvad Elskov dig siger!
O Held jeg mig spaaer!

Trine.

Men!

Anton.

Intet Men!

Trine.

I Blinde!

Anton.

O lad dit Hierte vinde!
Det taler dog for mig.

Trine.

Al du besnærer mig.

Niende Optrin.

De Forrige. Tørgen. Kirsten.

Tørgen.

Saa! nu er jeg færdig med mit. Er I andre
to ikke ogsaa færdige?

Trine.

Hvornæd?

Tørgen.

Jeg havde bragt det saadan i Gang for min gode
Soster, saa jeg kunde troe, der behøves ikke mere, end
at Anton skulde sige: Vil du have mig? for at hun
kunde svare: jeg takker, og modtager min beskedne El-
fers Haand. Sa man veed nok, der skal fladdres lidt

mere; men i sig selv betyder det dog ikke andet end det samme. Ikke sandt, lille Trine!

Trine.

O du er en fortrædelig Sladderhank.

Jørgen.

Sagde jeg det ikke? De Ord, som de Elskende sige ved sig Leilighed, skal man nu aldrig bryde sig om; Tonen kun. Til Lykke, min Pige!

Kirsten.

Til Lykke, ret meget til Lykke, Anton!

Anton.

Der jeg modtage saa kjær en Lykensfening? Kjæreste Trine!

Jørgen.

Er det nu at spørge om? det skulde I have afgjort, medens Kirsten og jeg var henne — Ja der skulde I vide, hvad Mirakler vi har gjort.

Trine.

Nu!

Kirsten.

Jeg holdt kun Lygten uden for, medens — —

Jørgen.

Medens — det maae vi ikke fortælle dem. Det er tidsnok i Morgen. Det er nok, at de veed, vi har gjort Anstalt for, at alle Menneſker i Morgen ſkal lee og være lyſtige.

Trine.

Hvad er saa det igjen for Pudsensmagerier, og hvad bliver deraf?

Jørgen

Hvad der bliver af? — De lee, og naar Folk lee, kan man faae det med dem, som man vil. De skal desuden see, at jeg ikke er saa eenfoldig, som de sagde.

Trine.

Men!

Anton.

Endnu Men!

Jørgen.

O! hvad Men! hvad vilde du ellers mentionere, som Birkedommeren siger?

Trine.

Jeg vilde kun sige: den leer best, som leer sidst.
— I Morgen!

Jørgen.

Ret, I Morgen, om du vil — men du vil nok ikke? — bli'er du af med alle dine andre Friere, og faaer din Anton; og jeg faaer min Faders Samtykke til, at min Kirsten maa blive min. Lad os nu kappes om, hvem der kan lee sidst og glædest, i det vi nu gaar hen, og lægge os, og strax i Morgen begynde igjen, og saaledes blive ved. — O! Kirsten og jeg have gjort den Aftale med hinanden, at vi vil lee, og lade være Spøg og Munterhed alt, det vi kan, af vores hele Liv, og

ikke see suurt ad nogen Ting, uden vi høilig blive nødte
dertil. Vi skulde vel ogsaa ængste os? See, om vi
gør'!

Jørgen og Kirsten, siden alle Sire.

Bort med Griller! lad os forsøge,

Om vi kan, at lee og spøge

Taaabelig Mismod's Luner hen,

Mørknes end skundom enkelte Dage,

Daare, som derfor vil forsage!

Haab har man altid, altid tilbage;

Enstig! det snart vil klares igjen.

Tredie Optog.

(M o r g e n.)

Første Optrin.

Anders. Morten.

Anders.

God Morgen, Morten! Allerede saa tidlig paa
Benene?

Morten.

Sa, men du selv! Du har heller ikke sovet over
dig. Vi maae nok begge to være nysgierrige efter at
faae see, hvem de Elsker er, som vi har mærket i
Aftes.

Anders.

Du er en Pokkers Tyr. Det var dog alt for lei-

erligt, den Gang, han kom, og vilde ordentlig føre dig bort.

Morten.

Ja, seer du, saaledes er det, at have studeret; saa kan man baade opfinde og udføre.

Anders.

Saa er det, paa at gjøre Pubserier, I studere, I, som lægge Hovedet i Bogen! Men jeg, som nu ikke er saa lærd, jeg har ligget i Nat, og spekuleret paa dette her.

Morten.

Dg hvad har du da udfundet?

Anders.

For det første, at Trine sikkert ikke vil have dig.

Morten.

Det er slemt, om saa er; for, hvor gjerne jeg rigtig nok gad have hende, saa vilde jeg dog ikke, hun skulde tvinges.

Anders.

Dg jeg vil, som du veed, ikke tvinge hende. Efter alt, hvad jeg kan mærke, saa, om hun ikke just staaer i nogen afgjort Forstaaelse med Floitespilleren, har dog hans Floiten, eller det, som mere er, den galante og fine Maade, som han melder sig paa, staaet hende saaledes an, at hun ikke ugjerne saae, han blev Manden.

Morten.

Og naar saa er, saa skulde du strax være reede, til at give din Datter til ham, hvem han for Resten maatte være?

Unders.

Ikke det just; men naar jeg fandt, at han stob hende an, og der for Resten var intet, at udsætte paa ham. For alt om alt, saa er det jo dog hende, der skal have ham. Jeg er selv kjed af den evige Frie. Var du tjent med en Kone, som heller vilde have en anden, og kunde falde paa, at ønske, du vilde skynde dig lidt med at gjøre den Reise i den sorte Portechaise, for at give en anden Plads? Nu, Trine vilde blive en god Kone, hvem hun fik, men dog nok bedre, naar hun fik een, som hun leed.

Morten.

Du er en læg Mand, men du taler dog ikke saa taabelig.

Unders.

Jeg har en Gaard til hende, foruden den, min Søn skal tiltræde. Hun holder af mig. Om muligt vilde hun det endnu mere, naar jeg viiste mig saa følelig mod hende, som muligt. Ogsaa dig vilde hun holde meget af, naar du nu ogsaa, af Godhed for hende, frivillig afstod den Frierads, som der dog intet kommer ud af; hun vilde da elske dig, som sin anden Fader;

du vilde i hendes Huus være saa kjærkommen, og kunde passiare med hende, og see dig mæt paa hende, saa meget, du lystede; og du er dog nu, saavelsom jeg, et godt Stykke over de tre Sneise Aar.

Morten.

Jo mere jeg tænker paa det, jo mere finder jeg, du har Ret. Kjærlighed er en Feber. Jeg vil ingen Febricitant være. Lad hende faae ham, lad hende faae ham! Maatte det være een, som fortjente hende!

Unders.

Udentvivl er det dog ingen anden, end een af de to fremmede Karle her. Det er, saavidt jeg har kun- det fornemme, begge to meget flikkelige og flinke Knose, duelige og brave i deres Dont; især er den ene saadan alvorlig Patron! ham kan jeg grumme godt lide. Den anden ogsaa, Skjøndt han er en Galning.

Morten.

Slaae til, Slaae til! maatte vi snart komme efter, hvem Personen var! Dho! der er den sorte Næse.

Unders.

Det er Jens, det er, som jeg tænkte, den een af vore fremmede Karle; dog ikke den alvorlige Patron.

Andet Optrin.

De Forrige. Jens.

Morten.

Ha ha ha! God Morgen, Kammerat! Tak for i Aftes!

Jens.

God Morgen igjen! intet at takke for. Jeg er for Resten ikke Feberen, Hr. Doctor! Jeg formoder, siden De kalder mig Kammerat, og bliver saa glad ved at see mig, at De i Aftes har villet drive en Feber ud af en af Deres Patienter, og glæder Dem nu, ved at troe, at finde den uddreven.

Morten til Anders.

Han vil holde Miner, han er nok ikke bleven vaer, at jeg mærkede ham, sidst vi taltes ved.

Anders.

Det er saa tidlig paa Morgenstunden, at du kan-
ske ikke endnu har faaet Tid at see dig i Speilet?

Jens.

Hosbond tager nok Feil af mig! jeg er hverken Trine eller Birte, jeg er Jens, og jeg gjør min Pynt for det meste uden Speil, undtagen naar jeg skal tage mit Skjæg af.

Anders.

Nu, min gode Jens; dersom du havde seet dig i Speilet.....

Jens.

Troer saa Husbond, ligesom, det lader. Pigerne troe om dem selv, at jeg da var bleven kjønnere?

Morten.

Nei! men saa havde du mærket, at det nyttede ikke at følge, at det var dig, som vi snakkede med her i Aftes, efterat det var bleven mørkt.

Jens.

Med mig! i Aftes — ? jeg er ingen Barulv.

Anders.

Hvor har du gjort af din Fløite? vil du ikke spille os et lille Stykke endnu i Dag?

Jens.

Paa Fløite? Nei, det forstaaer jeg ikke; lidt kan jeg spille paa Mundharpe, og paa Redekam ikke saa ilde endda.

Anders.

Rom! kun du med Fløiten; spil os lidt af det fra i Aftes!

Jens.

Jeg vil synge den Vise, jeg sang i Aftes, mens de andre dandsede henne paa Skovbakkens.

Naar somme grine ilde,

Hu hu!

Forbi, saa galt de vilde,

Oj alting gaaer endnu;

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Dg er jeg fuldt saa viis som de.

Naar andre Tøsser græde,

Au! Au!

Og troe al Verdens Glæde

Mod den, de savne, flau;

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Og er ej fuldt saa gal, som de.

Naar andre gaar af Skindet,

Fy fy!

For hun, som dem forblindet,

Anstiller sig lidt sty!

Saa er jeg glad, at jeg kan lee,

Og er ej saadan Nar, som de.

Men naar Folk, vel tilmode,

Hurra!

Froe nyde Livets Gode,

Og lee ad alt, o da —

Da er jeg glad, jeg med kan lee,

Og andre glade om mig see.

Morten.

Du kan godt forvende din Stemme, Kammerat!

Anders.

Og det behøver du dog ikke. Veed du vel, jeg kan ret godt lide dig?

Jens.

Tak, Fader Anders! Jeg kan ogsaa ret godt lide jer.

Anders.

Og for, at din Pige ikke skal anstille sig sty, som du sang, tænker jeg, du selv har sørget?

Jens.

Det har jeg; i det mindste har hun ikke givet mig nogen Årsag til at gaae af Skindet.

Anders.

Vil hun have dig, saa har jeg intet derimod.

Jens.

Seg takker mangfoldig. Om hun vil have mig, det er der nok for Resten ingen Tvivl om.

Morten.

Men hvorfor lod hun da i Aftes, som hun ikke vidste af dig at sige.

Jens.

I Aftes — Nu om hun just ikke saa lige gav sig tilkjende for alle Folks Dine.

Anders.

Nu; jeg fortænker hende i sig selv vel ikke saa meget; imidlertid — Dog lad nu den Fugl flyve. Det skal ikke derfor skorte i Medgiften.

Morten.

Ha ha ha! saa kan du gaae hen, og vaske din Næse reen igjen, min kjære Jens. See der har du en lille Glaske Spiritus, som tager det Sorte af i en Snup.

Jens.

Vaske min Næse!

Anders.

Erine! Kom herud, Kjæresten venter. Tag det lille Speil med dig.

Jens.

Trines Kærester! Vasse min Næse! — I Aftes!
jeg skal spille paa Fløite! Hvordan Pokker hænger det
sammen!

Fredie Optrin.

De Forrige. Trine med et Speil?

Anders.

Nu, der seer du, vi fik mærket ham dig foruden.
Du vilde ikke ud mod, at du kjendte ham! Du lod os
løbe lidt med Liimstagen. Ligegodt! naar man er for-
elsket, og frygter, er det vel ikke anderledes. Det er en
lystlig Knøs, og en slink Karl. Du maa have ham.

Trine.

Hvem, min Fader?

Anders.

Hvem? seer du ham ikke?

Jens.

Skal jeg have Trine?

Anders.

Spørger du endnu? Har du glemt, hvad du til-
stod i Diebliffet?

Jens.

Jeg er nok ikke opstaaet endnu! jeg ligger uden
Tvivl i min Seng, og drømmer? — Skal jeg virkelig
have jeres Trine der til Kone, Fader Anders?

Anders.

Jeg tvinger dig hende ikke paa, men mit Ord
gav jeg dig. — Jeg troer, Glæden har forvirret ham
Hovedet. Husker du ikke i Aftes?

Jens.

Jo, jeg synes.

Anders.

Nu, saa see dig der i Speilet. Men see der,
endnu en sort Næse! Hvad Pokker vil det sige?

Fjerde Optrin.

De Forrige. Peer.

Morten og Anders.

Pubseerligt, der er en endnu!

Ha ha ha ha! Hvad siger du?

Alle efter hinanden.

Pubseerligt!

Peer.

Hvorfor mon man leer?

Hvad lystigt mon paa mig man seer?

Alle.

Pubseerligt!

Jens seer bestandig i Speilet.

Altsaa er min Nylle,

Skald jeg vil, saa godt som giort!

Men hvem har havt den sare Nylle,

At gjøre mig min Næse sort?

Peer.

So ho! det er ad ham, de grine!

Alle.

Hvor det er narriſt!

Jens.

Smukke Trine!

Du ſeer, at man har mærket mig,

Dg, ſige de, til Mand for dig —

blicher Peer vaer;

Men Peer!

Peer.

Hvad jeg?

Jens.

See, der er Speilet.

Morten og Anders.

Vor Henſigt den Gang blev forſeilet;

Men Løier gav os dog den Fjas!

Peer.

Hvad Pokker er da det for Stads?

Alle,

Pubſeerligt!

Femte Optrin.

Gaardens andre Karle efter hinanden.

De Forrige.

Morten og Anders.

Der er fleer endnu;

Ha ha! jeg Lungen leer itu!

Karlene efter hinanden.

Pubſeerligt! hvorfor mon man leer?

En af dem.

Men ſeer du Jens?

En anden.

Dg Lars?

En anden.

Dg Peer?

Alle efter hinanden.

Dg du? hvor har du dog havt Næsen?

Speilet gaaer imidlertid om blandt dem.

Men jeg — hvad er dog det for Næsen?

Alle.

O Under over Under stort!

Hver Næse her er bleven sort.

Anders.

Imidlertid, hvorledes kjende vi nu den Tyr, vi have villet udmærke?

Morten.

Lager jeg ikke meget Feil, saa vil Trine nok kunne kjende ham.

Anders.

Men her er spillet os et Puds. Trine, Trine! vreed kan jeg vel ikke blive paa dig; men alligevel, hvor har du kunnet saaledes spille Gjæk med os? Ja, hvad kan det være andet, end du var undseelig for at tilstaae, at du havde indgaaet en hemmelig Forstaaelse? Men nu kan jeg sige dig, at du til Straf strax skal ud med Sandheden, og trække Tyren frem. Saa kommer det an paa, hvad det er for en af dem, om man kan samtykke, at du faaer ham.

Lars.

Hvorledes det er gaaet til, veed jeg just ikke; men

see engang noie til, lille Trine, om det ikke skulde være mig, der har det rette Mærke.

Peer.

Jeg haaber, det bli'er mig.

De Andre.

Nei mig, nei mig! er det ganske vist.

(Alle Karlene omringe Trine, for at tilbyde sig.)

Sjette Optrin.

De Forrige. Jørgen.

Jørgen.

For at hun kan vælge mellem alle de sorte Næser, saa maa min være med.

Unders.

Du ogsaa, Krabat!

Jørgen.

Sa seer Fader! her er sket en Forvirring, som ingen uden jeg godt kan løse op. Der foretog Fader Morten sig i Aftes at sværte min Næse. Jeg vidste ikke, hvad det skulde betyde; men da man sagde mig, at det skulde være Mærke paa een, der friede til Trine, og jeg jo ikke kunde gaae frem, som Frier til min Søster, men jeg ogsaa fandt det galt, at ingen skulde blive mærket, som hendes Frier, ligesom om der ingen vilde have hende, saa tog jeg mig for, at mærke saaledes alle Karlene her; og her seer man, at jeg ikke har anbragt Mærket saa urigtigt endda.

Anders.

So, du har hjulpet os godt til Oplysning, om det vi vilde vide.

Jørgen til Karlene.

Hør nu, Kammerater! det er mig, der har mærket jer her, som Trines Friere. Meer end een af jer kan hun ikke faae. Jeg skal nu fuldføre mit Arbeide, og skaffe een valgt. Gaae I kun ind saa længe til jeres Arbeide, saa skal jeg nok komme, og lade jer Resten vide, naar Tid er.

Karlene gaae.

Syvende Optrin.

Anders. Morten. Trine. Jørgen.

Anders.

Nu da, min kloge Hr. Søn, lod os nu høre, hvad han har videre at berette.

Jørgen.

J Aftes sagde min Fader, at jeg maatte faae min Pige, naar jeg havde viist mig sindig og forstaaet dig nok. Det, haaber jeg, nu at have viist.

Anders.

Ei! hvad siger han, og hvori bestaaer da det?

Jørgen.

Deri, at, da Fader Morten med al sin Klogskab ikke tænkte paa at mærke mere end een af Trines Besø-

lere, og endda tog Feil, saa har jeg mærket en halv Snees, og skaffet Fader og Hr. Morten en god Latter oven i Riisbet. Kan der være noget klogere, end at opnaae ti Gange saa meget, som Hensigten var, og især endda at skaffe Folk en uskyldig god Latter?

Morten.

So! men hvem er da Trines rette Frier?

Jørgen.

Det skal jeg ogsaa nok skaffe for en Dag, naar Fader vil tilstaae mig den Forstand, han har forlangt, og lovet mig min Præmium.

Morten.

Giv ham sin Pige, Broer Anders; han er klog nok.

Anders.

Og en god Dreng, og Pigen er, som om jeg selv havde valgt ham hende. Nu — du maa faae din Kirsten.

Jørgen.

Hurra, jeg har min Faders Samtykke!

Hurra, hvad mangler der nu i min Lykke?

Min Kirsten, min Kirsten, o du er min Brud!

Dig skulder jeg Livet — o! men hvad er Livet?

O Fader! mod det, som du nu mig har givet,

Dets Held og Belsignelse, Kirsten til Brud?

Det lønne dig Gud, det lønne dig Gud!

Jørgen.

Tak, min Fader! evindeligt Tak! D jeg maa hen
at hente min Kirsten, og sige hende vor Lykke.

Anders.

Godt nok! men først den Oplysning, du skulde
give os om Trines Frier.

Jørgen.

Det er sandt. Men hvor har jeg nu Tid til at
tænke paa det? hvorfor gaaer du ikke selv at hente ham,
Trine! du seer jo dog, vor Fader er ikke findet til at
ville andet, end vor Glæde og Lykke. — (Raaber ind.)
Anton, Anton! og Kirsten, min Kirsten!

Morten.

Anton! skulde min Søn!.....

Ottende Optrin.

De Forrige. Anton. Kirsten.

Anton.

Min Fader!

Anders.

Det er Poul! min alvorlige fremmede Høstkarl.

Morten.

Min Hr. Søn! du her?

Anton.

Seg saae Trine. Er det muligt at see hende

uden at elske hende? jeg saa hende, og kunde ikke leve lykkelig, uden jeg i det mindste lærde noiere at kjende hende, og —

Jørgen.

Med to Ord: Gyren blev forliebt; han drømte om intet, uden om hende, og piintes af Forliebelse; han klædte sig i disse Klæder, gik ud, og tog Tjeneste her, og blev mere forliebt, og gjorde hende forliebt og saa. I Aftes, da Fader Morten havde smurt mig om Næsen, fik de første Gang Leilighed til at tale med hinanden, og dermed var Sagen klar.

Anton.

Bedste Husbond, kæreste Fader!

Trine.

Men, min Fader —

Morten.

Og det saa hemmelig og saa hurtig!

Jørgen.

O, men hvad er nu det at tale saa meget om! Trine er en prægtig Pige, hele Verden vil have Trine. At Anton er en brav Fyr, det veed min Fader ret vel, deels af det, han har lært at kjende til ham, som Poul, og deels af Hr. Mortens egen Mund. Der kan jo ingen Tvivl være om baade min Faders og Hr. Mortens

Samtykke til et saadant Givtermaal, da dog Hr. Morten nu selv har staaet de Griller.....

Morten.

Hvad siger du, Broer?

Unders.

Jeg har overladt Trine sin Frihed, naar hun valgte fornuftig.

Morten.

Kan jeg da have noget derimod?

Anton.

Bedste Fader! og jeg maa ogsaa kalde Trines min Fader? og Trine, som har Frihed til at vælge! hvad er nu hendes Valg?

Trine.

Min Broder! du er meget fremsfusende —

Jørgen.

D bort med de Kredenser og den Sniksnak. Har jeg da Stunder til at gjøre megen pertentelig Stads for jer, nu, da min Fader har givet mig Kisten, og vi har ikke engang faaet Tid at takke ham?

Anton.

Jeg læser i min Trines Brev, at hun tillader mig at takke, af mit Hjertes Inderside at takke hendes Fader og min, for deres Minde til, at jeg maa blive den lykkeligste Mand.

Trine.

Skulde jeg — kan jeg ønske, at den Godhed Anton, som Poul, viiste for mig, inden han endnu havde givet sig tilkjende; den Opførsel, hvorfor min Fader allerede ukjendt elskede ham, tilligemed alt det, jeg havde hørt om Anton af hans Fader, har gjort Indtryk paa mig? I det Haab, at han vil blive lige saa god en Mand, som min Fader er Fader —

Jørgen.

Oh vist vil han. Kan gode Folk være anderledes? O vor Fader, selv saa lykkelig, saa god en Mand, vil, at vi andre skal ogsaa være og blive lykkelige, og muntre og glade. Kom Kirsten, lad os ret takke denne Fader. O! I to med!

Anton til Anders.

Fader! til Morten. Ogsaa De, min Fader!

Morten.

Tak du kun ham! Det tilkommer ham i det ringeste først.

Anton. Trine. Jørgen. Kirsten.

Vor Tak du modtage!

Med dig at behage,

Din Alder at fryde,

Din Godhed paaskjønne,

Dit Bink at adlyde,

Dig pleie, dig lønne,

Fæld os! vore Dage

Skal dermed henflyde,
Saa blide, saa froe.

Med huuslige Glæder,
Med Rettskafnes Hæder,
Med Børn, som dig ligne,
Skal Himlen velsigne
Vor nœisomme Bo.

Unders.

Til Lykke, Børn, ret af Hjertet til Lykke!

Morten.

Det ønsker jeg jer ogsaa! Bliv den Pige en god
Mand, min Søn! og forsøg at fortjene hende!

Jørgen.

O vi veed det, vi veed, hvor meget godt de ønske
os, og at det paaligger os, at gjøre hinanden lykkelige,
og være gode. Det vil vi ogsaa. — Men hele Verden
maa vide, at vi ere lykkelige, og de arme Syndere,
som gaar der, og vente med deres sorte Næser, de maae
ledes ud af Drømmen, og de maae herfrem, og lyk-
ønske os! Heida! Jens og Hans og Peter og Mads!
— O! men der er' de alt, og Pigerne ogsaa, i Færde
med nu at gaar ud i Marken.

Tiende Optrin.

De Forrige. Pigerne. Karlene.

Jens.

Maatte vi nu ikke faae at vide, hvem af os der havde faaet det rigtige Mærke paa Næsen?

Jørgen.

Det skal jeg sige jer: det var mig. — Men er ikke der ogsaa vor Degn og Hans Smed!

Tiende Optrin.

Degnen. Smeden. De Forrige.

Smeden.

Rygtet.....

Degnen.

— — som stedsse tidligen er paa Færde, og haa-
ber jeg, nu efter Sædvane lyver —

Smeden.

— havde alt fortalt Degnen noget om, at alle
Næser var her i Nat bleven sorte.....

Degnen.

— som Smedens pleier at være, ligesom hans
Fingre.

Smeden.

Da jeg dog ingen har taget ved Næsen, saa er jeg
bleven nysgjerrig, ligesom Degnen.

Jens.

Vi er' dog taget ved Næsen allesammen. Degnen selv er ikke gaaen fri.

Degnen.

Jeg med! Skulde jeg virkelig —

Anders.

Jørgen selv endog, som de seer, uagtet det var ham, som sværte de andre. Imidlertid var det dog fornemmelig vider Anton denne her. De have begge faaet deres Løn: Kirsten er nu Jørgens Brud; og denne løber af med Trine.

Jørgen.

De andre har vasket deres Næser af, og maa smøre sig om Munden med Taalmodighed. Vil De ikke ligesaa, Hr. Degn?

Degnen yderst bestyrtset.

Denne Fremmede? Ja'er Anders! Trine! —
Er det Alvor?

Jørgen.

Sandhed er det; jeg er endnu saadan Wen af Spøg og Lystighed; saa jeg ikke godt engang kan lide det Ord „Alvor.“ Kan jeg, saa vil jeg spøge mit hele Liv igjennem. Jeg vil holde af min Pige, og af min Fader, og af alle gode Menneſker, og af alt, hvad der er Ret og Godt, bare for at have Ret og Lov til at være lystig, og glad, og spøge. Jeg har desuden mærket, at der aldrig er noget saa fornøieligt, som det

der er godt og ret; og at Misfornøielse er en underlig
 Ting, som holder sig altid til den, der gloer ilde ad
 den; men løber sin Vej, naar man leer den i Dinene.
 Alle.

Til Lykke! til Lykke!

Chor.

Leve Munterhed, Latter og Løier!

Leve alt, hvad den Gode fornøier!

Leve hver Glædens den værdige Ven,
 Munter at nyde og meddele den!

Frokosten i Bellevue.

C o m e d i e.

Personerne.

Agent Detri.

Hans Frue.

Capitain Rinke.

Julie, hans Broderdatter.

Sophie.

Karl, Detris Associe.

En Mand, der viser Vorbilledet.

En Opvarter.

Skuepladsen forestiller Haven ved Bellevue.

Første Optrin.

Agent Detri. Fru Detri. Julie. Sophie.
En Betient.

De første Gire komme, Klædte som til en Lysttour om
Sommeren.

Agenten

til Betienten, som følger dem ind.

Frokost, Thee, Chocolade, Liqueurer! hurtig! —
Mere i Beredskab; vi blive siden flere.

hvissker desuden til Vertinden, som derpaa gaaer.

Sruen. Nu er' vi her. Saae vi nu ikke at vi
de, hvorfor vi saa bestemt skulde herud til Bellevue i
Dag, og det saa tidlig?

Sophie. Tænk! være i Vognen allerede Kl. 5;
uden at spørge, om vi ogsaa kunde blive færdige med
vor Pynt!

Agenten. Jeg er en Mand af saa Ord, er jeg.
Jeg betænker, og overveier, og overlægger, førend jeg
taler, gjør jeg. Og deraf kommer, at jeg taler kun
lidt, og ikke førend i den rette Tid, og ikke uden om
det, der er at tale om. Ellers blev det kun Prat, og
uden Betydning og Vigtighed — —

Sruen. Men skøndt du i Aftes ikke vilde sige

os, hvorfor du gav Ordre til, at vi saa bestemt skulde være her Kl. 7 i Dag, saa lovede du dog, naar vi kom, at sige os det.

Julie. Og nu er' vi her.

Sophie. Og er færdige at briste af Nysgjerrighed. Lille gode Agent, spar nu brav paa Deres Ord, og siig os Hemmeligheden med to: hvorfor er' vi her nu?

Agenten. For det første, for at høre og tage til Hjerte, hvad jeg finder nu foreløbig fornødent, at lægge Jer paa Hjertet. — Man sætte sig; man være opmærksom. (Kommer sig, og gjør sig høitidelig.) Julie! De var et forladt faderløst og moderløst Barn, da Hr. Capitain Carl Rinke, en Broder af Deres salig Hr. Fader, kom til Serampour i Bengalen, for tolv Aar siden. Deres Faders Formue var tabt. Deres Fætter Capitain Rinke tog sig af Dem, blev Dem i Faders Sted, og bragte Dem herover med sig.

Julie. Jeg hører saa gjerne om min Ven og Velgjører Capitain Rinke; men det, De der behager at sige, er, hvad vi alle veed saa godt —

Agenten. Man høre endog bekjendte Ting, for at lægge Dem paa Hjerte. Jeg vil, at De skal erindres om, hvad De skylder den gode ædle Capitain Rinke. Han er nu kun 38 Aar gammel. Den Gang var han kun 26. Han blev Vebersvend, for at have Evne til at sørge for Deres Opdragelse og Vel. De

skylder ham alt, alt. — Da han nu havde været her hjemme i sex Aar —

Sophie. Saa var Julie kun tolv Aar gammel, og saa reiste han til Ostindien igjen, og er bleven der i hele sex Aar, og nu er hun atten Aar, og han remitterer Dem alt, hvad baade hun og jeg og Karl behøver; og Karl er en langt ude Beslægtet af ham, som han ogsaa har opdraget, og sat i Wei, saa han nu i sit 22de Aar er Associé i Deres Handel, og første Commis paa Deres Comptoir. De seer, jeg veed, hvad De vil sige, og kan hjælpe Dem. Men Kjære! kom nu til Maalet, og tilfredsstil vor Nysgjerrighed, ved at fortælle os det, vi ikke veed.

Agenten. I Kraft af den Auctoritet og Myn-
dighed, jeg har, og bør have, som den, der er commit-
teret til at sørge for Dem begge i Capitain Rinkes,
Deres Belgjører, Sted, befaler jeg, at man hører
mig med opmærksom Alvorlighed. — Da Capitain
Rinke nu i to Aar havde været i Ostindien, saa havde
han der gjort ogsaa Deres Bekjendtskab. De var knap
fiorten Aar gammel. Ogsaa De var faderløs, uden
Formue, Venner og Frænder; og han, den velgjør-
rende Mand, skjøndt han var Dem fremmed, tog sig
med samme Omhed ogsaa af Dem.

Sophie. Enten jeg har Lov eller ikke, saa maa
jeg hjælpe Dem, naar De er i Færd med at tale godt
om min Belgjører. Men alvorlig og stille siddende paa

ger affluttet, opgjort til Gaars Datum; den udgør — — —

Sruen. Din evige Gonto! Det gaaer mig om i Hovedet. — Den Pakke Papirer, som Du tog frem i Aftes, og som laae paa Din Pult, da jeg sildig kom ind til Dig, havde til Opffrivt: Julies Midler angaaende. Hvad er det for Midler?

Agenten. Jeg taler aldrig til Unytte eller i Utide. Nu er der ingen Nødvendighed i, længer at fortie Dig det. Jeg vil sige Dig det, men ogsaa kun Dig. Men Løusshed! Løusshed!

Sruen. Nu vel.

Agenten. Det er ikke noget om, at Julies Fader intet efterlod. Han efterlod over en Snees tusinde Rigsdaler, som Rinke bragte herover tilligemed hende. De ere i mine Hænder; og desuden var der efter ham en Eiendom, som han maatte over for at skaffe hende indtækten, og for hvis Skyld, han er bleven der den lange Tid.

Sruen. Heller vel ingen Bagatel?

Agenten. Han bringer en Ladning med for Beløbet; han har sendt mig Factura, det er Sicca Rupier 87898.

Sruen. Sicca Rupier, hvad er det?

Agenten. Efter sidste Cours paa Calcutta gjør det Pdsterl. 13025 4 Shilling 3½ Pence og dansk Courant en Tressindstyve Tusinde Fire Hundrede og Sytten.

Sruen. Og Rinke har forbuden, at sige til nogen, at hun eiede denne Formue!

Agenten. Udtryffeligg. Han vidste, at der bliver saa godt som aldrig noget af de unge Mennesker, der veed, at de har en klæffelig Capital, at stole paa, som gjør alle andre gode Egenskaber overflødige — især vidste han, at det gjelder de Pigeboern, som derved mene at kunne undvære al øvrig Elfsværdighed.

Sruen. Og Hr. Agentens Skarpsindighed fandt ikke, at han kunde have nogen anden Bevæggrund?

Agenten. Hvilken ellers?

Sruen for sig selv. Der vil blive en Forvirring; o! en heel Roman.

Agenten. Forklar Dig.

Sruen. Indseer Du virkelig ikke?

Agenten. I Sandhed; jeg synes — — —

Sruen. Saa vil jeg tyde Dig det. Julie har over 80000 Rigsdaler.

Agenten. Circa Tre og Fir — — —

Sruen. Han er hendes Formynders. Begriber Du det endnu ikke?

Agenten. Han har sørget for, at — — —

Sruen. Har Du hørt, seet, eller læst om nogen Formynders, som har en riig Myndling, der ikke gjorde alt mueligt, for at gjøre Myndlingens Midler til sine egne; og som, naar Myndlingen var en Pige, ikke betjente

sig af alle mulige Konster, for at bringe dem i Sikkerhed, ved at gifte sig med Myndlingen?

Agenten. Du mener altsaa — —

Sruen. At siden Julie har været til Confirmation, saa gifter han sig med hende, saasnart han har faaet Kongebrevet løst.

Agenten. Ikke uden Sandsynlighed; isærnaar jeg erindrer den Omhed, han viste hende i de yngre Aar, sammenholdt med visse Udtryk i hans sildigere Breve, hvor han udtrykkeligen anfører, at han er kjed af at være Pebersvend, og agter, om alting lykkes, at gifte sig, saasnart han kommer hjem. Og altid ere hans Breve fulde af hans Længsel efter begge hans Myndlinger.

Sruen. Det er soleklart.

Agenten. Klart! — ja, ja soleklart.

Sruen. Men har du da ikke mærket, at Karl og Julie elske hinanden?

Agenten. Du forfærder, Du forplumrer mig. Kone, Kone!

Sruen. Du har altsaa mærket det?

Agenten. Jeg — vist vist — jeg har mærket, for, seer Du, jeg lægger Mærke til alting; for der undgaaer ingen Ting min Opmærksomhed. Men, mener Du, der virkelig skulde være noget om? for, seer Du, i saa Fald, blev Capitain Rinke nok ikke i godt Humeur, og regnede os det nok ikke til det bedste; og

var i Stand til at rykke ud af min Handel de Capita-
ler, som han der har staaende.

Sruen. Seer Du, at Du burde have været
mere aabenhjertig mod Din Kone, og sagt hende for,
at Julie havde Formue.

Agenten. Maa — ja men saa reent er det dog
ikke. Det har endog forekommet mig, som om Rinke
nok saa meget havde Die paa den ostindiske Bildkat,
Sophie, som paa Cousinen, og det er falden mig ind,
at han selv nok kunde have ønsket, at der blev et Par
af Karl og Julie.

Sruen. Begriber Du ikke, at han ikke giver
sig med en stakkels Pige, som ingen Penge har, men
med Grunkerne! Den anden var god nok for Karl.
Det er reent, at det er hans Plan.

Agenten (efter at have grundet.) Det er reent, at
det er hans Plan. Og en god Plan; i Sandhed en
fornuftig Plan. For alting, den maae ikke forstyrres.
For, Sophie er ogsaa en god Pige, hun fortjener en
god Mand, som Karl er; og Karl havde saa ikke sæt
sine Tanker til Julie, dersom han havde vidst, at
hun havde Penge, og at han der gik Dnclen i Veien.

Sruen. Du bifalder hans Plan. Leve Gra-
mer og Søren Matthiesen! men hvad gjør man nu?

Agenten. Ja, hvad gjør man nu?

Sruen. Hindrer det? ikke?

Agenten. Hindrer det? Ja ja hindrer det, det

forstaaer sig. Jeg gaaer strax hen til Julie og til Karl. Ja det er sandt, Karl er her ikke endnu. Han kommer ridende; han havde Affairer endnu paa vort Comptoir at besørge. Men Julie, ja ja, jeg siger til Julie —

Sruen. Hvad siger Du saa til Julie? —

Agenten. Ja, ja, jeg siger — nu ja, hvad synes Du, jeg skal sige til Julie?

Sruen. Ingen Ting. Du er jo en Mand af saa Ord, og som taler kun der, hvor det behøves, og kan gjøre Nytte. Men gaa, kald paa Sophie, beed hende komme ned til mig.

Agenten. Ja, ja. Sandelig, jeg er dog lidt i Forlegenhed; for, om man stødte Capitain Rinke for Hovedet, og han saa drog sine Capitaler ud. Jeg veed nok, hvad jeg skal sige, og naar, og saa det gjør Effect, veed jeg; men Du kunde dog nok ogsaa sige mig, hvad, Du synes, jeg skal sige til Sophie.

Sruen. Intet. Kun at hun kommer herop.

Agenten (gaaer, men kommer tilbage.) Men naar saa Capitain Rinke kommer! hvad skal jeg saa sige til ham? han veed nok, jeg er en Mand af saa Ord, og som taler kun der, og saa, at det kan gjøre Effect; men — jeg er dog rigtig bange, at jeg ikke veed, hvad jeg skal sige, om han kommer i det samme.

Fredie Optrin.

Fru Detri alene.

Den arme Capitain, som gjør den lange Reise, for at faae en lang Næse og en Kurv; og en Kurv af sin egen Myndling! og den arme Julie! og den arme Karl, som skal være i den Angst, for at see al deres Lyksalighed kastet overende! og den arme Sophie, som i det mindste ikke havde gjort Karl til sine Døsters Maal! Og de arme Syndere tilsammen! — Der vil blive en Elendighed, og en Angst, og en Betuttelse, og hemmelige hjertebrækkende Breve, og en Rænkesmidde, og en Minering og Contraminering. Og med alt det — kan jeg ikke være bedrøvet, hvor gjerne jeg vilde. Det bliver en Roman, en virkelig ordentlig Roman; for, til Slutning faae dog de hinanden, som bør have hinanden. Hvor meget jeg endogsaa har ønsket det, har jeg dog aldrig oplevet at være Dienviidsne til nogen af disse rørende, og ængstende, og bedrøvelige, og fornøielige Situationer, som der kunde skrives en allerkjæreste Bog om. — Det skal jeg da, Himlen ske Tak. Jeg skal spille en Rolle med. — Ja men hvilken! — Nu ledig skal jeg ikke være. Jeg skal ikke fordærve Legen. Jeg skal have Fingrene med i Spillet; og naar alting er paa det galeste, saa skal jeg mage det saa, at de allesammen skal blive lykkelige. — Og hvorledes det da? — Hvorledes! — (grunder.)

— Nu, nu, det finder sig. Der er Sophie — Hun er ikke skicket til at være ret ulykkelig. Men hun hjælper til at gjøre de andre det, og siden at gjøre dem lykkelige igjen. D, det gaaer nok.

Fjerde Optrin.

Sophie. Frue Detri.

Sophie. Nu, Himlen skee Tak, De seer dog lidt fornøiet ud. Der kommer den gode Agent, og efter at have ladet os vide, at denne Dag skulde være os allesammen den lystige Glædes Dag, da vor kjære Capitain Rinke saa uventet kommer hjem, saa seer han ud, som om det var vor Frue Dag i Faste.

Fruen. Men Pige, det er ogsaa en meget ulykkelig, og med alt det en meget lykkelig, o ja ja, en lykkeligenulykkelig Dag.

Sophie. Lykken synes at have havt en syndelig voldsom Virkning paa Dem og Agenten.

Fruen. Den synes at have gjort os forrykte, ikke saa?

Sophie. Siden De saa vil.

Fruen. Det vil være vor Skjebne alle tilsammen, naar jeg siger Dem et Ord.

Sophie. Ti med det Ord. Jeg vil gjerne være glad, men just ikke gjerne galere af Glæde, end jeg ellers er.

Fruen. Og dog maae De vide det. — Der vil

møde Jer allesammen stor Sorg, megen Bedrøvelse, mange Taarer.

Sophie. Men jeg møder det allesammen med en Rustning af godt Lune, og god Villie, og Latter.

Sruen. Den Latter vil hurtig forgaae Dem. Saa snart Capitainen nu kommer igjen, saa skal I givtes begge to.

Sophie. Nu det er bedrøveligt; men den Sorg pleier man dog at holde ud. I det mindste kommer det ikke gjerne saa strax.

Sruen. Ja, men Julie, som ikke vidste andet, end at hun var et fattigt Barn, opdages nu at eie store Midler.

Sophie. Virkelig! — dersom det er saa — ja vist, Penge skal være nogle farlige slemme Nogen, som gjør meget ondt i Verden; men ogsaa den Ulykke holder hun dog vel ud. Jeg er saa ondskabsfuld, at jeg vil hoppe af Glæde, om det er sandt.

Sruen. Det vil De ikke, naar jeg siger Dem, at de ulyksalige Penge har gjort, at Capitain Rinke har udseet hende til Brud for sig selv; og De veed, bedre om muligt, end jeg, at hun og Karl elske hinanden, og blive meget ulykkelige, dersom de rives fra hinanden.

Sophie. Det, De der siger, Frue! — — o men nei, det er der ikke — det kan der ikke være noget om.

Sruen. Min Mand har selv en stor Deel af hendes Formue i sine Hænder. Capitainen, som af hendes Fader var sat hende til Formyndere, har selv overgivet ham den, inden han reiste, men under Vilkaar, aldrig at tale til noget Menneſke derom. Det har han heller ikke, førend jeg uforvarende er kommen over det.

Sophie. Nu vel. Jeg har selv havt nogen Anledning til at formode, hun ikke var saa bar. Men —

Sruen. Han vil give sig med hende og hendes Penge, siger jeg Dem — De kjender min Mands Tausched. Capitainen har selv ſkrevet ham det til. Men mere endnu. Han har et andet Parti for Karl, for den arme Karl, den arme Julius Karl. Dem, Sophie, har han beſtemt Karl for.

Sophie. Det er ikke ſandt. Nei nei, det er ikke ſandt. Og var det, ſaa har jeg ikke beſtemt mig for det Parti. Men nei, det har ikke Capitain Rinke, det har min ædelmodige Velgjører ikke kunnet. — Han, ſom anvendte den ſtørſte Deel af, hvad der den Gang i Verden var hans, paa at redde min Fader i Indien fra de Ulykker, ſom han der uſkyldig var bleven indviklet i; og derpaa, da min Fader ſtrax efter døde, lovede ham paa hans yderſte at være hans Datters Ven, ſom han havde været hendes Faders — han, ſom vi og alle kjende for den velgjørende Mand, der ſaa gjerne gjorde hele Verden lykſalig — nei han kan ikke ſaa

ledes ville misbruge den Magt, hans Godhed havde givet ham over mig og Karl.

Fruen. Nu; men Karl er ved hans Godhed et godt Parti, og en brav ung Mand. Vagt Dem vel, at De ikke tager for afgjørende en Beslutning. Julie faaer ham saa ikke. — Der er Julie. Jeg overlader Dem, at underrette hende. Jeg maa tale et Par Ord med min Mand, førend Rinke kommer. — Nu godt Mod! Det gaaer nok godt. For alting lad ikke Rinke strax mærke, at man sætter sig mod hans Planer. Lad see, De er fornuftig. (gaaer.)

Sophie (alene. Fornuftig! sy! Skulde jeg her være fornuftig? det er skammeligt, det er afføeligt, at være fornuftig, naar man seer saadant af dem, der skal gjelde for at have Fornuft, ja endogsaa Udelmodighed og Godhed. Jeg vil ikke være fornuftig; gal, splittergal vil jeg være.

Femte Optrin.

Julie. **Sophie.**

Sophie. Hør, Julie! Fru Detri fortalte mig noget, som endtes med, at hun bad mig være fornuftig.

Julie. Det torde behøves. Agenten — —

Sophie. Har sagt Dig, at Du eier, jeg veed ikke, hvor mange Penge —

Julie. Og har sagt det med en Alvorlighed —

Sophie. Saa Du ikke kan andet end troe det.

Jeg veed nu ikke, om det har gjort Dig mere eller mindre fornøstigt, end Du var.

Julie. Vist mindre. Jeg er saa forvirret. — Han siger, han er en Mand af saa Ord. Jeg har imidlertid ikke kunnet fattet Meningen af det meget forstyrrede Toi, som han begyndte paa.

Sophie. De have alle en Skrue løs. Jeg vil ikke være klogere. Siden Du nu er bleven riig, vil Du da ikke være saa god, at laane mig alle Dine Penge — eller give mig dem?

Julie. For den Lykke, jeg skulde vente mig af dem, heller end gjerne. Hvortil ellers?

Sophie. Jeg vil betale Capitain Rinke alt det, jeg skylder ham. — Jeg veed ikke, hvor meget det egentlig er i Penge, for hvad min salig Fader og jeg selv har kostet ham; men til at betale ham den Glæde, som den Godhed, Velgjørenhed og Fortreffelighed, jeg troede at finde hos den Mand, har givet mig, der udfordres overmaade meget.

Julie. Jeg forstaaer Dig ikke. Den Godhed, Du troede at finde hos ham?

Sophie. Nu! Agenten har altsaa ikke sagt Dig alt. Ja troede. Troe Du, gode Pige, aldrig paa saadanne Chimærer, som Godhed og Velgjørenhed.

Julie. Din Lystighed ængster mig. Hvad vil Du sige?

Sophie. Som sagt, lad mig faae dine Penge.

Jeg betaler Rinke dem, og saa er jeg ham qvit, og Du med; for, saalænge Du har dem, maa Du ikke tænke paa Din Karl.

Julie. Agenten syntes at slaae paa samme Stræng.

Sophie. Dersom det ellers ikke er Løgn, saa har han lagt Dølgemaal paa Din Formue, blot for at ingen skulde lægge an paa at stikke ham ud, siden han har bestemt dig og dine Penge for sig selv.

Julie. Det er jo lystigt. Men den Opdigtelse er ikke god. Den passer for lidt med hans Character, til at have mindste Skin af Sandhed.

Sophie. Det er heller ikke andet end Opdigtelse, Nei nei, det er tøsset, det er dumt, at bilde sig ind, at den Mand skulde — — — Imidlertid har han dog skjult, at du havde Formue.

Julie. Og nu kommer han her — vi skal møde ham. O Sophie! at jeg skulde blive bange for at gaae ham i Møde; Thi, om det nu var sandt! om —

Sophie. Om det var! — O, men for dig er det jo dog ingen Sag. Naar man er riig, saa er man aldrig undseelig. Meer behøver du ikke. Men jeg som ikke er riig, hvorledes skal jeg bære mig ad, med at sige ham, at jeg, aldrig i Evighed, kan opfylde hans narriste Plan.

Julie. Hvilken Plan skulde da du opfylde?

Sophie. Det er sandt. Du veed det ikke,

D, men jeg maa lee ad mig selv. Det maa klæde mig artig at spille Tragedie. Thi som sagt, den hele Historie er blot naragtig. Dig skal Hr. Captainen selv have, men din Karl har han den Godhed at overlade mig.

Julie. Bedre og bedre. Det er altsaa den hele Sammenhæng. Men du spøger, kjæreste Sophie! hvorledes skal jeg forstaae dig? Han kommer. D, saa inderlig vi længtes efter ham, med hvad Ansigt skal vi dog nu modtage ham?

Sophie. Med det gladeste af Verden. Vi have jo besluttet, ikke at troe et Ord af, hvad man vil indbilde os.

Julie. Og naar han saa selv bringer os ud af Drømmen?

Sophie. Saa — Men jeg vil vide, hvad jeg skal ængstes for, førend jeg ængster mig. Min Belgjører var han, det er vist; derfor skylder jeg ham ubetinget Taknemmelighed, og den vil jeg vise ved at tage mod ham uden Mistro, med uforstilt Glæde. — Og skulde han — nu, men jeg har klogelig besluttet, at jeg ikke vil speculere, slet ikke være fornuftig, som de vil, vi skal. Troe mig, Fornuften er en Døsmer. Hjertets Drift vil vi følge. Den bør efter alt, hvad vi virkelig kiende til Captain Rinke, kun være Taknemmelighed, og glad Tillid til, at han ikke kan have lagt nederdrægtige Planer.

Julie. Et Hjerte som dit, gode Sophie, er sikkerlig ogsaa en bedre Veileder, end en Fornuft, som skal gaae frem efter saadanne Underretninger.

Sjette Optrin.

Agenten. Karl. De Forrige.

Karl. Nei, nei, Hr. Agent! af hende selv vil jeg vide min Skjæbne. Julie! Julie! Er det sandt, er det muligt, at du staaer i Tvivl, at du ikke vil bestemme dig, uden først at forsøge din Formynder; som allerede skal være her, om han vil afstaae fra den Fordring, han skal gjøre paa din Haand?

Agent. Min Herre! Jeg er Kjøbmand, er jeg. Jeg taler ikke, uden hvad jeg veed, og hvad jeg bør, og naar jeg bør, og saadan, som jeg bør tale. Mit Ord er ogsaa saa godt, som rede Penge. Det veed alle gode Huse, og det er ogsaa noget, som hele Børsen veed, og tilstaaer. Derfor, seer han, er det en Fornærmelse, naar han vil tvivle om, det er sandt, hvad jeg siger. Tilmed er han vel min Associe, men han er dog ogsaa Commis paa mit Handels-Comptoir, er han. Og naar jeg nu siger, at Frøken Julie eier en Capital af Tre og Firsindstyve Tusinde Firehundrede Rigsdaler i det mindste, saa skal han troe mig; og naar jeg siger, at Julie er en fornustig Pige, som i Henseende til, hvad der kan være dem imellem, vil spørge hendes Formynder ad, og sondere hans Tænke-

maade, helst siden han, Hr. Captain Rinke nemlig, selv har gode Tanker til Julie, saa skal han ogsaa troe mig, og dermed basta.

Karl. Hun eier en Capital, siger De — og det opdager man i det Dieblig, Captain Rinke kommer!

Agent. Fordi man ikke havde Tilladelse til, for at blæse det ud, og derved sammenblæse alle de unge Herrer, som intet har, og som behøve meget.

Karl. Vel, Hr. Agent! meget vel! meget forsigtigt. — Julie! Julie! o da det er Sammenhængen, saa har du Ret, ganske Ret. At der var en Penge-sum med i Spillet, havde Hr. Agenten fortiet for mig, da han sagde mig, at du ikke vilde tale med mig, før du først havde talt med din Formynder. Tak, Julie, for den Godhed, du vilde baaret for mig, dersom ikke denne Formue havde gjort en pludselig Ende paa vor Forbindelse.

Agent. Ja, ja! en Ende paa deres Forbindelse. Ja. Det vidste jeg nok; De er en fornuftig ung Mand, er De. Naar De bare faaer lidt Tid til at fatte Dem. Ja vist, ja. Det er smukt, at De saadan selv indseer det. See, nu er alting saa ligefrem, ligesom Deres fælles Ven og Belgjører, den kjære Captain Rinke, vil have det. See nu faaer han uden videre Omstændigheder Julie, og De, De faaer Jomfrue Sophie, ligesom han selv havde betænkt

det. Kom nu kjont, og gaae med op paa Salen, for nu kommer han ret strax. Hører De, allesammen!

Julie. I dette Dieblig, Hr. Agent, er ingen af os i Stand til at lade os see —

Agent. Kan ogsaa saa være — nu ja. Jeg tør ikke bide. Jeg maa være der for at tage imod ham. Jeg skal sende, saasnart han kommer.

Syvende Optrin.

Karl. Julie. Sophie

Julie. Kjæreste Karl! du seer saa vildt ud af Dine! det, Agenten der sagde, om det ogsaa var sandt — —

Karl. Bør vel fornøje mig? Ikke! du er bleven riig; det var jo ondskabssuldt af mig, om jeg ikke blev hierteglad over Opdagelsen af din Lykke. Helst siden jeg er Kjøbmand, kan det vel ikke feile, at jeg anseer intet for Lykke, erkjender ingen anden Gud, end Penge.

Julie. Som om jeg ikke kjendte Dig. Har jeg engang yttret Tvivl om, at Du kunde have vidst noget om den Formue, der skal være i Agentens Hænder, og høre mig til, siden Du er hans Associe.

Karl. Skulde det allerede betyde en Smule Tvivl? —

Sophie. Da Agentens Godhed har omsider forberedt os paa Capitainens Tilbagekomst, ved at be-

troe os hele denne herlige Plan, saa har vi, efter mo-
dent Overlæg, besluttet, at vi vil aldrig bruge mindste
Smule Fornuft.

Karl. En god Beslutning.

Sophie. Men derfor behøver De just ikke ogsaa at være en Nar.

Karl. Og hvad siger da den Fornuft mig, som De ikke vil bruge?

Sophie. Lad see!

Karl. Siden jeg aldrig i mine Breve til min Belgjører, og vor fælles anden Fader, og heller ikke til nogen anden, før har talt om vor Forbindelse; men smigret mig med, at, naar han kom, skulde den blive hans eget Onske og Forslag, saa er nu Fornuftens lydelige Bud til mig: vær en slet Karl, og gjæld i alles Dine for en slet Karl. Den Julie, som Du saae paa med Eigegyldighed, saalænge Du ikke vidste, at hun havde noget, skynd Dig, da Du nu veed, hvad hun veier, at fange hende. Den Mand, som Du skylder alting, som fra Din første Ungdom har overvældet Dig med Belgjerninger, troede at have erhvervet sig Ret til hendes Hjerte og hendes Haand. Da han har anvendt det meste af sit eget paa Belgjørenhed mod Dig og andre, saa vilde Julies Formue derfor været ham en fortjent og billig Erstatning. Røv den og al den Glæde fra den godhjertige Daare, og lee ad ham, om han veener sig derved.

Sophie. Det er overmaade fornuftigt.

Julie. Karl, Karl! hvad er det for Billeber, Din Phantasie der maler Dig for! og en Forbindelse, som vore Hjerter intet Dieblik bebreidede os, skulde den ikke kunne betragtes ogsaa fra en Synspunkt.....

Karl. Ganske vist. Den var uskyldig, bygget paa gjensidig Agt, vilde været bifaldt af alle, som kjendte os. Men det opbages, at den ikke kan bestaae, uden at jeg skal blive min ædle Belgjörers Røver, og hans Lykkes Morder. Nu siger Fornuften ligesaa tydelig: siden den Pige, Du har sat Dit Hjerte til, findes i den Forbrydelse at eie en Formue, som hverken hun eller nogen før vidste af, og som for hende intet Bærd har, saa skynd Dig, forlad hende; overgiv hende til den Elendighed, at have mistet i Dig alt, hvad hun satte Pris paa, og den, at see sin Elsker at være troløs. Hele Verden vil foragte Dig som en troløs Skurk, og en dum Nar; men Du opfylder Din Pligt, og Julie hensørger sit Liv, i den Mands Arme, som hun evig skulde elsket som Belgjörer og Fader.

Julie. Karl! hvor ulykkelig Du end der maler vor Stilling, hvor hjælpeløs — for jeg seer heller ikke nogen Udvei; o Karl, saa har jeg dog aldrig elsket Dig saa inderlig; og mit Hjerte siger mig, vi skal alligevel begge to blive lykkelige, uden at behøve at blive utaknemmelige mod vor Belgjörer.

Sophie. Sagde jeg ikke, at Fornuften er en

Erkedosmer! det er jo Pølsesnak alt det, den der har dicteret Dem. — Seer De, der staaer Julie, efter alt det, De saa klart har sat ud fra hinanden, forladt af Dem for bestandig; og endda synes hun ikke saa reent utrøstelig. De gjør mig ikke den Ære at huske paa, at siden De ikke maa faae Julie, har jeg jo efter Plaanen den Ære, at være Herrens Brud. Naar nu Julie trøster sig, og jeg erstatter Dem Deres Tab, ved at overlade Julie til Capitainen, saa er jo alting i Orden.

Karl. Gode Sophie. Som vi ikke vidste, at jeg — at ingen kunde erstatte Dem Deres Tab.

Sophie. Fornuftige Tøsser! Som om gode Menneſker ſkulde kunne gjøre hinanden ulykkelige: eller som om vi ikke vidste, at Capitain Rinke er en ædel Mand!

Attende Scene.

Fru Detri. De Forrige.

Sruen. Børn! Børn! Capitain Rinke er her. Han forlanger ganske vist strax at see Jer. Men det er, som jeg formodede. I har ikke faaet Tid endnu til at sætte Jeres Sind i Rolighed.

Julie. Bedste Fru Detri!

Sruen. Jeg seer det. Jeg begriber det. Arme gode Julie, og min brave Karl! O det lyser ham ud af Øinene, hvad han har for en Kamp at udſtaael

Men jeg har ogsaa allerede udtænkt en Intrigue. — Det skal lykkes, det skal, siger jeg Jer; men det fordrer Tid, og jeg vil faae meget med Jer at gjøre; for der er meget for Jer at udstaae, o meget, meget! — D jeg er saa glad; for det skal alligevel tilsidst falde godt ud. — Men nu, hurtig, pakker Jer af Veien for det første, til I faae fattet Jer; for han er her lige paa Timen.

Sophie. D jeg vilde dog saa gjerne see ham, saa gjerne springe lige hen i hans Arme. — Men nei! jeg kan dog ikke strax sige ham, at jeg ikke vil have hans Julies Karl.

Sruen. Nu saa gaaer Jer Wei, hvis I ikke vil fordærve Alting. — Men i Nærheden, saa jeg kan faae Jer fat. (De gaar.)

Niende Optrin.

Fru Detri allene.

Sruen. Dersom de blev; dersom han seer dem og de ham, og de kommer til at tale med ham — saa var det ikke umueligt, at han fandt sig i alt, lod Karl faae Julie og alle hendes Penge, og saa var hele Eventyret ude. — Ja hvem veed? — for i Grunden er det, vi antage for hans Plan, blot en rimelig Gjetning — maaſkee lod han sig selv nøie med Sophie. Men det blev da alt for ligefrem. Det blev en flau Roman, ingen Ting at gjøre en Bog af. Nei de skal blive

lykkelige; men det bliver dog ingen tilgavns, uden først at have ret prøvet Gjenvordigheden. — Der er han.

Tiende Scene.

Fru Detri. Capitain Rinke. Agent Detri.

Rinke. De Laptascher! faae de mig ikke ordentlig til at løbe efter dem, det første jeg kommer ind ad Dørren. Paa Salen var de ikke; jeg seer dem jo heller ikke her. — Nu, men saa finder jeg Dem igjen, gode gamle Veninde. Skulde jeg behøve at sige Dem, at jeg er glad, ret hjerteglad, ved at see Dem igjen.

Fruen. Havde ikke min Mand været saa forsigtig, at give mig et lille Nys om dette kjære Møde, saa havde jeg i dette Dieblis vist ikke som nu været i Stand til at sige Dem et hjerteligt Velkommen. Jeg havde med et Skrig ligget afsmægtig og maaløs imellem Deres Arme.

Rinke. Brav, brav! stedsse den samme. Det havde blevet en lille Romanscene, som de, De lige fra Ungdomsdagene holdt saa forfærdelig af. Ja her har De mig igjen, den samme Klodrian, som jeg var, med Følelse for ingen Ting, uden at lee og see Glæden om mig; kold og plump, som Janden; endnu den, der stedsse farer huus til, uden at lide Dimsvøb, og for alting ikke Romanvæsen. — Men her staaer Frokostbordet! siden jeg endnu ikke kan faae fat paa enten de kjære Zomfruer eller Sieur Karl engang, saa lad os

faae fat paa Frokosten. sætter sig, skænker, spiser. — De, min gamle Ven, er ogsaa den samme; bestandig Manden af faa Ord.

Agenten. I det ene Ord: Velkommen! som jeg har sagt, og som jeg af Hjertet gjentager, indbefatter jeg meget, ret meget, overmaade meget, s. Ex. Taksigelse for alle Deres jevnlige, og ligesaa behagelige Breve, hvilke jeg stedse prompte, med Duplicater og Triplicater hver Gang har besvaret; ligeledes Tak for hvad De har tænkt paa os og paa gammelt Venkab og gamle Tider, hvor De siden har været — — —

Kinke. Godt godt, jeg forstaaer en heel Deel af, hvad der kan indbefattes i det ene Ord; men jeg forstaaer nu ikke at fatte mig saa umaneerlig kort. — Jeg springer heller reent over, hvad der forstaaer sig selv. — Seer De; hvad der har holdt mig i Indien i hele sex Aar, isteden for eet eller to, veed De alt. Men det veed De vel ikke, at det kan hende, jeg reiser til Indien igjen i Aften.

Sruen. I Aften?

Agenten. Til Indien igjen i Aften? — ja ja — tilbage i Aften til Indien! det vil sige, tiltræder en Tilbagereise ad Indien til! men det endnu denne Aften Mandagen den — — —

Kinke. Eller endog til Middag. — Seer De nu; min Myndlings Pengesager, og mine egne, ere i Deres Hænder. Jeg kjender Deres Nøiagtighed og

Ærlighed. For den Sags Skyld behøver jeg ikke at opholde mig noget Minut.

Agenten. Deres Konto er opgjort til Gaars Datum. Jeg har her en Copie; der er til Deres Favør, Fem og tyve — —

Rinke. Godt, godt. Dersom jeg nu finder, hvad der for Resten skulde holde mig her, efter mine Tbeer, saa bliver jeg; hvis ikke — hvad skulde jeg da her?

Sruen. Men strax! Hvad De forstaaer ved det, der for Resten skulde holde Dem her, veed jeg vel sagtens ikke. Men det være nu, hvad det vil, saa, om der skulde være noget i Veien, lod det sig vel jevne.

Rinke. Ja naar det det gjorde; men for det meste vil man i saa Fald, at man skal gjøre Omveie; og dem lider jeg nu ikke. — Altsaa ogsaa nu lige til Terten: De to Pigeboern er jo gode Piger? Indianerinden min lille Sophie kjender jeg bedst. Det er kun fire Aar siden jeg lod hende gaae hjem. Hun var vel kun 14-15 Aar, men jeg er vis paa, hun var, hvad hun bliver. Barn! o ja; men saadan, som jeg haaber til Gud, hun vil blive det til den anden Barnsdoms Dage.

Sruen. Og naar De lærer at kjende Deres Julie. Den Kones Character og Talenter, under hvis Bestyrelse hun blev opdraget der ude paa Landet i alt,

hvad der gjør et Fruentimmer' elskværdigt, er Dem
Borgen — — —

Agenten. Og siden hun døde, saa veed De, saa
har min Kone i det sidste Aarstid selv givet Julie sin
fuldkomne Uddannelse, og det en Uddannelse, saadan
en Uddannelse, til at blive saaledes uddannet, at —

Kinke. Hvor de Løse ogsaa blive af! Nu ja,
de veed jo ikke, jeg er her; og i Grunden er det maa-
ske ret vel, at de endnu ikke er' her. — Karl, som
ikke mindre ligger mig paa Hjertet, spørger jeg ikke om.
Jeg har seet saa meget af hans Breve, og af hans
Handlinger, og alle vore Handlende have sagt mig om
saa meget, at jeg i Henseende til ham er fuldkommen
rolig. Men Pigerne — — nu ja. Min Plan —
jeg veed ikke, om jeg har i mine Breve udtrykt mig saa,
at jeg skulde behøve, at forklare mig videre. Jeg kom
ung i Wei, og har siden slakket om for det meste. Jeg
er hidtil Pebersvend, vel ikke udlevet, men dog gam-
mel nok til at høre med under den kjedsommelige Be-
nævnelse, og til at finde det rimeligt, at en elskværdig
ung Pige, som jeg gad valgt, slaaer Brag paa mig.
Jeg er ikke dum nok, til at kunne tage hende det ilde op;
men — nu ja, De kan lee ad mig, det er ogsaa natur-
ligt — jeg gad ikke gaae omkring decoreret med en Kurv.
Kan jeg vente den, saa — Farvel! saa reiser jeg til
Indien igjen, og skraber flere Penge sammen at remit-
tered herover til Betaling for Kurven. Nu Frue, De

maa formodentlig bedst vide det; siig mig nu reent ud, er' de to gode Piger frie endnu? De seer, jeg er fattet paa Alt, og ingenlunde finder at vilde tvinge nogens Tilbøielighed.

Sruen. Derpaa kan jeg have den Fornøielse at svare Dem, som jeg holder mig forvisset om, ganske efter Deres Ønske. Egentlig er' de begge frie. Ingen af dem har nogen Forbindelse, som er Deres Hensigter i Veien.

Agenten. Det kan De være vis paa, Hr. Capitain! for min Kone har havt Die med dem; og jeg — for jeg lægger Mærke til alting — jeg siger Dem det samme —

Kinke. Egentlig, siger De. Det betyder da vel saa meget, som, egentligst har den ene af dem en Forbindelse.

Sruen. Nu, jeg siger Dem, Julie er frie. Om Karl skulde have gjort noget Indtryk paa Sophie, eller Sophie paa Karl — eller begge paa hinanden — saa veed vi, at det var ikke i det mindste mod Deres Plan.

Agenten. Saaledes er det. Seer De, uagtet De skrev aldrig reent ud desangaaende, saa behøvedes det heller ikke; for naar man har Menneskekundskab, og lægger Mærke til det, der er at lægge Mærke til, det vil sige, naar man er opmærksom, saa, om en anden aldrig lader sig mærke med sin Mening, som dog

De gjorde, saa kommer man dog paa Spor, og saa paa den Maade, er det umuligt at komme paa et urigtigt Spor.

Rinke (som først blev kjendeligen forvirret, fatter sig, og røber nu en ligesaa kjendeligen paatagen Lustighed.) Jeg undrer mig kun over, at De ikke lee ad mig. Enhver Frier, og især en Debersvend, der frier, er dog sikkerlig en narrigt Figur. (leer.) Jeg syntes, det var saa ligefrem; og da det nu kommer til Stykket, og det som mere er, da — som De bemærker — alting synes at gaae netop efter mit Ønske, staaer jeg ikke da der, som en arm Synder!

Frøen. Jeg vædder det vil ogsaa blive Tilfælde med Deres Julie. Uagtet jeg veed vist, at hun elsker Dem, saa da hun vel ogsaa formoder —

Rinke. Skulde hun det — skulde hun ogsaa være forlegen? — Hør Frøe! isteden for, at jeg nylig længtes — i Grunden gjør jeg saa endnu — efter de gode Børn, saa troer jeg nu, jeg løb min Vej, om de kom. Jeg beder Dem, gaae, søg dem op. Siig dem ingen Ting; men hold dem borte, til jeg faaer studert mig lidt ind i Frierrollen.

Frøen. Evig den samme pudseerlige Patron. Men undseelig! bly som en Landsbyepræstesøn, der er buden til Bords til Herremandens. En Frier bør dog egentlig være næsvis som en Hofjunker. Men siden De saa vil —

Ellevte Optrin.

Agent Detri. Capitain Rinke.

Rinke. Førrend jeg begyndte ret paa at frie, havde jeg ikke gjort mig det rigtige Begreb derom.

Agenten. Nei nei! det maa være vanskeligt nok; der skal tales, og handles ganske anderledes, end naar man for Exempel opgjør en Konto, eller forfatter et Certepartie og — —

Rinke. Jeg finder det saa vanskeligt, at forfatte Certepartiet til den Seilads —

Agenten. Til den Seilads! — ja ja den Seilads; ha ha ha — den til Brudeskammelen.

Rinke. At jeg begynder at frygte, jeg gjorde bedst i, ikke at indlade mig i den Handel.

Agenten. Ja, ja! den Handel! — Den lader sig rigtignok ikke assurere, gjør den ikke.

Rinke. De er en ærlig Mand.

Agenten. Nu ja! for er jeg ikke en ærlig Mand, saa var jeg jo en Skjelm.

Rinke. Og skjøndt det er ikke saa rigtigt med, at De er en Mand af saa Ord, som De siger — —

Agenten. Ikke det? det skulde De ikke sige, skulde De ikke. For havde jeg Tid, skulde jeg med tusinde Exempler bevise, at —

Rinke. Men saa er De rigtignok taus, holder

hemmeligt, hvad der bør holdes hemmeligt, og taler kun om det da; naar De har Lov dertil.

Agenten. Nu ja! men ikke en Mand af saa Ord!

Kinke. Hvad jeg nu siger Dem, maa De ikke tale om førend i Morgen.

Agenten. Ikke førend min Dødsdag, om det er Vilkaaret! vil sige; naar De bestemmer, og fordrer —

Kinke. Jeg reiser nok til Indien igjen i Aften.

Agenten. I Aften? at sige, tiltræder i Aften Tilbagereisen? Men —

Kinke. Vinden er gaaet om ad Sydost. Der ligger i Sundet en Ostindiefarer, som gaaer af i Aften; med den sætter jeg ud ad Bengalen igjen.

Agenten. Men er det Alvor? det, nei! det gaaer ikke an; det er umuligt. Hun kan ikke blive færdig.

Kinke. Hun skal heller ikke. Hør mig nu kun. De forstaae mig siden, naar De faaer Stunder at overlægge, hvad jeg siger; og da vil ogsaa De fatte at jeg har Ret. — Imidlertid har jeg en umodstaaelig Lyst til at see de kjære gode Børn. Tale med dem, det nytter til ingen Ting. Man har fattet et galt Begreb om mig. Det vil kun gjøre ondt, om jeg skulde tale med dem. Afskæed er ogsaa til ingen Nytte. Men see dem, uden at sees, uden at kjendes, maa De hjælpe mig til.

Agenten. Nu ja; det vil jeg gjerne, ja; men uden at sees! — for naar De skal see de unge Mennesker, saa maa jo dog de unge Mennesker kunne see Dem igjen.

Rinke. Det lod sig dog nok gjøre.

Agenten. Og uden at kjendes! O ho! veed De, hvad Sophie sagde for lidt siden, da jeg fortroede dem, at det kunde hændes sig, De kom, og hun troede, De kom til Søes herned.

Rinke. Nu!

Agenten. Hun vilde gaae op paa Salen, sagde hun — og det gjorde hun ogsaa, og det som en Vind — og saa skulde hun kjende Dem, sagde hun, en heel Miil borte.

Rinke. Det sagde hun? — De veed altsaa, jeg er her?

Agenten. De vente, De kommer maaffee; men til Søes.

Rinke. Da jeg kom, bragte en Dmløber nogle paaklædte Borfigurer herind, og vilde lokke mig til at see dem. Lad mig faae fat paa ham.

Agenten. Gjærne. Kun fatter jeg ikke.

Rinke. Nu; kun skal mig ham fat, lad ham komme herned! Her, har Deres Kone lovet at sørge for, der ellers ingen skal komme.

Agenten. Vel vel. Siden De saa vil.

(gaaer.)

Tolvte Optrin.

Capitain Rinke allene.

Det var den første Gang i dit Liv, min gode Rinke, at du ikke gik buus paa, som Bukken paa Havresækken; hvorfor sagde du ikke ligesvem din Mening til den kjære Sophie? ligesvem: jeg vil have dig til Rone, for du holder af mig, og jeg af dig. Hvor man dog der har misforstaaet mig! hun ogsaa! Og saadan Ellid havde du til dig selv, at du reiser ligesfra Bengalen til Bellevue, for at komme efter, at du er en Nar! Det er latterligt, ikke andet end latterligt. — Nu saa lee da gamle Dreng! — (Pause.) Men hun bliver lykkelig; thi din Karl er jo en brav, en meget brav Dreng! og blive selv lykkelig ved at gjøre hende lykkelig, var dog jo alt det, du vilde. Det skal du — det skal hun blive. — Men reise to tusinde Mile for at faae en Kurb! — Lee dog, Pebersvend, af din Taabelighed! lee, men skynd dig bort, at ikke ogsaa hun skal lee ad dig! skynd dig, at de ikke skal blive i den Formening, at det var for dig selv, du bestemte Julie og hendes 80000 Rdlr. — den Julie, du troede at opdrage for din flinke Karl. — See dem maa jeg dog. Det var grusomt, om jeg nægtede mig selv at see dem, mit Hjerte saa meget hænger ved.

Trettende Optrin.

Capitain Rinke. Agent Detri. Manden,
som viser Bortbilleder.

Agenten. Her er Manden.

Billedmanden. Der gnädige Herr befehlen. —

Rinke. At see hans Billede. Er' de opsatte?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. In einer Minute werden sie die Bewunderung des gnädigen Herrn sich zuzuziehen das hohe Glück haben.

Rinke. Hvad bliver det da for noget, som jeg skal forundre mig saadan over?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Nicht nur der äußern Form nach zur vollkomneſten Aehnlichkeit, ſondern indem eine vollendete Abſpiegelung der körperlichen Züge eine völlige Vorſtellung der Seele mit einſchleſſe, werde ich die Ehre haben Ew. Hochgebornen zur vollkomneſten Identität alle die Kaiſer, Könige und ſonſtige allergnädigſte Menſchenbeherrſcher, welche die Völker der Erde jeſunder beglücken, oder je beglückt haben, alle die groſſen und göttlichen Schriftſteller oder ſonſtige Gelehrte, welche die Menſchheit jeſunder aufklären, oder je aufgekläret haben; alle diejenigen, welche das Menſchengeschlecht, von deſſen bis vor wenig Jahren beſtchenden Kindheit, zur der reifen Mannheit, welche daſſelbe in unſerem glücklichen Alter auf einmal ſo völlig erreicht hat, auferziehen und bil-

den, oder auferzogen und gebildet haben, underthänig vorzuzeigen; sonst aber alle bemerkenswerthe Individuen aller Zeitalter aller fünf Welttheile, und — —

Rinke. Godt, godt! nogle faa af disse sidste, hvem han vil; men med Forord; Kommer der, som der pleier, nogen Markatfigur, som han tillægger noget af de Navne, der ikke maae drives Gæf med, faa staaer jeg dem itu. — Kan han ikke stille dem op i det Lysthuus der henne?

Billedm. (esterat have undersøgt det.) Ein ganz vorzügliches Theater! — Ein Vorhang angebracht — Ist aber bereits da; auch eine verborgene Hinterthüre! Wie hiezu einzig und aufs vortreflichste eingerichtet.

Rinke. Skynd sig da, og bring det i Stand. Jeg hjælper selv til. Vil De ikke være med Hr. Agent?
(gaaer med Billedmanden.)

Agenten. Jeg! ja ja; jeg maa nødvendig være med. — Hvad skal jeg gjøre med? — Nu, han vil. — Ellers forstaaer jeg alting. Alting? ja ja, alting, som saadan er til at forstaae. Men hvad dette bærer til — ja ja — det forstaaer jeg ikke. Jeg er bange, jeg er bange, det — rabler lidt for min gode Capitain.
(gaaer.)

Fjortende Optrin.

Fru Detri. Derpaa Julie. Sophie. Karl.

Fruen. Pst, Pst. — Borte er han. Jeg er dog hjertelig nyssgjerrig efter at vide hvad den kjære Caprains Skrifter, 4 Deel.
(27)

pitain har sagt til min Mand, hvad de nu vil have for, og — om de ikke snart lade de arme Pigebørn falde. —

Sophie (kikker frem mellem Træerne.) De er borte?

Sruen. Kom kun Born. Baade Capitainen og min Mand gif deres Bei.

Sophie. O, men endnu engang fortæl os, hvad sagde han? — hvordan saa han ud? det er en dum Have; her er ingen tætte Hækker, saa man kunde komme til lidt nær ved at beskikke ham. — Er han bleven noget maver? Er han ligesaa munter, som før? Fortæl os dog!

Sruen. Hvilket af alle de Spørgsmaale skal jeg nu først svare paa?

Sophie. De er' vel gaaet op paa Salen?

Sruen. Formodentlig.

Sophie. Jeg kan ikke bare mig. Paa Døren til Værelset inde ved Siden er der sagtens en Sprække. Jeg maa dog see ham. Kanſkee jeg ogsaa kan høre ham der. Jeg kan ikke begribe, at I andre to tragiske Billedstøtter har ikke saa meget Liv, at I engang er' nysgjærrige for at see den Mand, vi saa lang Tid døde af Længsel efter. (Løber.)

Sruen. Naar du, Pige? Jeg maa efter hende, ellers styrter hun ind til ham, og fordærver Alting.

Femtende Optrin.

Julie. Karl.

Karl. Julie!

Julie. Din Tausshed, Karl! det, at jeg seer dit hele Bæsen, ligesom forstenet, begynder at gjøre ogsaa mig mobløs.

Karl. Hvad tør jeg, hvad kan jeg sige til Dem, efter den forandrede Stilling, vi to ere satte i til hinanden? Der forekommer mig kun et eeneste Ord, som det nu passer for mig at sige til Dem.

Julie. Saa fremmede er' vi alt blevne for hinanden, at jeg ikke maa hedde Du mere!

Karl. Passer det længer mellem os?

Julie. Men det eeneste Ord, hvad skulde det være for et?

Karl. O, et Ord, Julie, som jeg er saa inderlig bange for at udsige, som jeg alligevel maa sige Dem, men som da — haaber jeg — ønsker i det minste — vil knuse mit Hjerte.

Julie. Jeg forstaaer Dig. Men nei, Karl! Du slipper mig ikke. Du kan ikke udsige, og jeg hverken kan eller vil modtage Dit Farvel.

Karl. Det, Fru Detri fortalte os, efter hans egen Mund, har da endnu ikke hævet al Mulighed til at tvivle!

Julie. Nu, hun sagde os, at den gode Captain Rinke vel har i Sinde at giøve sig, — men ogsaa, at han finder det naturligt, at han faaer Kurven.

Karl. Men skulde han faae den for den Søstersøns Skyld, som ogsaa i Julies Dine maatte blive

saa foragtelig, om han heller ikke opoffrede alting i Verden, end skaffede ham et ubehageligt Dieblis? See ikke paa mig, Julie, med den Godhed, og Omhed; styrk mig heller til ret nu, o nu strax, at kunne sige Dig det frygtelige Ord; og saa gaae min vei, og aldrig see Dig mere.

Julie. Karl, min Karl! Heller vil jeg, om jeg kan, styrk Dig til at gaae ligesrem hen til Din gode Onkel, og sige ham: Vigen elsker mig, Onkel! Baade hun og jeg elske ogsaa dig, men hinanden dog lidt mere.

Sextende Optrin.

De Forrige. Fru Detri. Sophie.

Sophie. Jeg fik rigtig nok pillet Hul i Døren; men der var ingen Capitain Rinke. Han er dog vel ikke bleven saa vred, for Sophie ikke løb ham lige i Armen, og takkede ham mangfoldig, for at han dog vilde være saa god ikke at tage hende til Kone, at han strax er reist tilbage til Bengalen?

Fruen. Hvor de dog ogsaa er' blevene af!

Syttende Optrin.

De Forrige. Agenten.

Agenten. Er I omsider der igjen, Børn? Ja, ja. Det er dog vel.

Fruen. Men hvor i al Verden har du ladet Capitainen? —

Agenten. Capitainen — han længtes, som I da sagtens kan begribe, efter Jer.

Sophie. Og af bare Længsel reiste han sin Vej bort fra os os igjen!

Agenten. Ja ja, op at gennemsee mine Regninger, som jeg flyede ham; ja, ja, mine Regninger, for de ere allesammen indbefattede i hans Conto, som jeg opgjorde til Gaars Datum; og naar man har en saadan Mængde af saadanne Affairer, at gjøre op med hinanden, som vi har havt, og har endnu, — for endnu er da ikke alting til Ende, — saa faaer man andet at tage vare, end længes, gjør man. Nu sidder han der oppe paa den lille Sal derovre i Hjørnet, og studerer paa dem.

Sruen. Men han kommer dog snart. Eller (tager Agenten affides.) Kulde det ikke være det klogeste, at lade de Unge, Julie og Karl i det mindste, tage lige til Byen igjen — —

Agenten. Tilbage! ja ja, fornuftigt, meget — — nei tilbage! nei, for alting ikke; behøves heller ikke; for jeg kan sige Dig — nei jeg kan ikke sige Dig, nei, for jeg er en Mand af faa Ord, og taler kun da og — —

Sruen. Men naar han nu kommer efter, at Julie neppe med sin gode Willie —

Agenten. Nei, behøves ikke, siger jeg. Den Mand kommer ikke efter noget. — Nu Børn, godt

Mob! For at I ikke skal kjede jer, for, naar han nu skalde blive for længe der over den Conto, som der er meget at see paa, der ikke vil kjede ham, men ikke kan more jer, siden det er ham, som har den for sig, ikke I — —

Sophie. For altsaa at more os — ?

Agenten. Ja ja, for at more jer, saa har jeg bestilt Bormanden, som nu skal til at lade see der henne ved Kilden alle de Borsbilleder — o der er mange fortreffelige iblandt dem og en Mængde —

Sruen. Og dem?

Agenten. Dem har jeg bestilt ham — for han er her; her er han taget ind, saalænge til han bliver færdig der henne ved Kilden med sit Theater — dem har jeg bestilt ham til at forevise Jer. Og der kommer han; nu er han færdig; ja ja ja, for at more Jer — og for, at I ikke skal kjede Jer.

Sophie (gabende.) O det vil blive overmaade fornøieligt.

Attende Optrin.

De Forrige. Billedmanden, siden
Capitain Rinke.

Billedm. Meine gnådigste Damen und Herren. Nur ein kleine Probe von der Anzahl der grössten Kunstwerke, der ersten und berühmtesten Artisten in diesem Fache und zwar nur —

Agenten. Uden Fortale, min Ven! uden vider Fortale. Jeg er selv en Mand af faa Ord, og jeg liker ikke heller dem, som snakker alt for meget.

Billedm. Nach Deroselben gnåbigen Befehle. (trækker Dækket op for Lyshuset. Figurerne ere der opstillede.) Vorläufig erbitte ich überhaupt gnådigst zu bemerken, daß so wie das Costume der gesamten Personen das selbe ist, welches solche selbst in dero Leben getragen, aus dero eigenen Garderobe aber herbeigekauft worden; so ist auch die für Aehnlichkeit dadurch aufs untrüglichste gesorgt; daß die Physiognomien in Gipsgüssen über die wirklichen Gesichter der respectiven vorgestellten Personen im Leben abgeformt ist.

Agenten. Jeg forstaaer, jeg forstaaer! — Det er meget — ja ja, interessant er det.

Billedm. Solchergestalt werden Sie völlig wie im Leben die Landesmutter des glückseligen Eilandes Tahiti zu sehen belieben. Ihr am Seite stellt sich der tapfere Fürst von Dviego.

Sruen (efter hvidskende at være underrettet, eller gjort opmærksom af Agenten.) Men Børn! det er næsten ikke værdt at vise Jer noget rart. Hvad synes I vel? I maae dog gjøre min Mand den Ære at see paa det, han har besørget for at more Jer.

Sophie (der hidtil ligesaa lidt som Julie og Karl har seet paa Billederne.) O hvor det er deiligt! (i det hun seer derhen.) Men den i Tyrkedragten der; hvem skal det være?

Billedm. Unterthänig aufzuwarten. Ist keine Türkentracht; ist die lebendige Darstellung des im letzten ostindischen Kriege unglücklich getödteten Fürsten und Helden, des fürchterlichen grausamen und blutigen Tipoo Saibs, dessen durch Gewalt und Betrug zusammen gehäufte überaus grossen Schätze zuletzt dem siegreichen Feinde zur Beute wurden.

Sophie. Men det er fortreffeligt, det er, som det levede. Men grusom og blodig! nei, min gode Mand, det har den Mand ikke været.

Billedm. Der wahren Geschichte nach —

Sophie. Nei, men Julie! Karl! — Det er ham selv lys levende — o som han gik her. Nei see dog —

(Julie og Karl fare sammen, i det de kaste Blikke paa ham.)

Julie. En ganske forunderlig Lighed. De samme gode, blide, muntre Træk. Og det Ansigt skulde tilhøre en grusom Mand, som tilranede sig Penge med Vold og Bedrag! Aldrig! —

Sophie. Det er ham saa ligt, saa jeg ikke ret tør see paa det, og kan dog ikke affee det.

Agenten (fører Billedmanden først tilside.) Seer I, Børn! seer I, jeg vidste at finde paa at more Jer, vidste jeg. — Nu! I var saa bange, var I, for at komme frem for ham. Forestiller Jer nu, det var ham selv. Hvad vilde I saa sige til ham? De, Karl! hvad vilde De vel sige?

Karl. Jeg! jeg vilde ligesaa lidt see op, som jeg nu gad seet paa Gøgleri.

Sophie. Men De maa.

Karl. Nu saa vilde jeg sige, tænke i det mindste: ædle Mand! Lev lykkelig med min Julie! gjør hende lykkelig, som jeg aldrig bliver mere; saa vil jeg elske dig meer, om muligt, end for alt det Gode, du har viist mig.

Julie. Og jeg — vilde kysse hans Haand, og sige: Tak, min anden Fader, for al din Faderkjerlighed for mig. Men den Plan havde jeg ikke tiltroet dig. Behold den Formue, jeg skulde have din Omhu at takke for; men vil du have min Haand med, saa kan jeg ikke lade Hjertet følge med Haanden.

Sophie. Men jeg — jeg kunde ikke sige nogen Ting. Jeg løb ham kun lige i Armene; og det Hjerte, som jeg da trykte op til mit, kunde ikke give mig Anvisning paa en andens.

Rinke træder frem. Det kan det ikke, min Sophie, — Børn! —

(Sophie hænger ved hans Bryst.)

Julie. Karl. Det er ham selv.

Rinke omfavner dem. Lys levende. Og I kunde misforstaae mig, Børn! gjøre mig den Uret, at troe, at jeg med Julies Formue vilde ladet mig betale for den Omhu, jeg drog for hende, og Jer alle, og som I alle lønne mig saa rigelig for!

Agenten. Jeg vidste nok, at den spøgfulde Rink havde Løier for. Han sagde mig kun lidt om det, men jeg forstod, jeg forstod Resten. Dog at det skulde blive Udfaldet — det forstod jeg ikke. For jeg seer nok nu, hvad Udfaldet vil blive, og hvordan Sammenhængen var, det gjør jeg; men jeg tier; for jeg er en Mand af faa Ord. — —

Fruen. Den Roman fik mig vel tidlig Ende; ingen Intrigue — ingen — imidlertid. —

Rinke. Nu Børn! I staae vel ved, hvad I sagde til Tippto Saib. Jeg udfører min Plan. Sophie! dig siger jeg intet til. Jeg har dig ved mit Hjerte. — Behold din Formue, Julie. Det var mit Ønske, at du vil dele den med min kjære Karl. Det skeer. Mit Ønske er opfyldt.

Julie. Hvad er Penge? Nu vel! Man behøver dem i Livet. Jeg takker Dem ogsaa for Pengene. Men hvor ganske ere ikke de det ringeste! — At yndes af ædle Menneſker, og føle hos sig selv, at man i det mindste ved sin gode Villie fortjener det, det er Lyksalighed. Tak ædle Mand! — Tak, o Tak alle I, som lade mig nyde denne Lyksalighed.

Fortællinger og Facetier.

C l i m e n e,

eller

Fruentimmer = Forsigtighed.

Forsigtighed blandt andre Dyder
Er een, som ingen Mand fortryder;
Sandt, uden den man gierne kan
Udlyde gammel Glendrian;

5 Sandt, tusinde Exempler lære,
Man reent kan denne Dyd undvære,
Dg endda blive gift, og riig,
Fornem, og feed, og lykkelig;
Man mig imidlertid maa vise

10 En talrig Hær af dem, som prise
En ubekymret rolig Slum,
Som Middelet, hvorved de kom
Til Rigdom, Værdighed, og Lykke,
Dg bleve store, rige, tykke;

15 Jeg bliver dog bestandig ved,
At holde paa Forsigtighed.
En Præst, man veed (maaskee og flere)

- Der sovende kom til den Tre,
 Ham vaagen vift var rendt forbi,
 20 At blive Provst i sit Provsti,
 Ja Bisp endog, vil somme meene,
 Men sligt ei som Beviis kan tiene,
 Sligt lod en Konge engang fæe,
 Til kongelig Fornøielse;
- 25 Men saadant saare fielden hænder.
 Man vel og fleer Exempler kjender,
 At Skjebnens underlige Gunst
 Har gjort Forsigtighed omsonst.
 Døo for sin Datters kjæln Sukke
- 30 Acrisius saaes at tillukke
 For yndig Fange Kobber=Dør.
 Blev hun da mere tryg end før?
 Sligt skjelmiske Zeus kan ei affrække;
 Han trængte giennem trange Sprække,
- 35 Til Guldregn han forvandleo sig,
 Og blev trods Bagten lykkelig.
 Man herimod veed mange flere,
 Som fandt, Forsigtighed at være
 Langt tryggere, helst da man seer,
- 40 At her ei meer Mirakler fæer.
 Min Paastand jeg til Verdens Bedste
 Med et Exempel vil stadfæste,
 Som, meener jeg, skal holde Stand
 Mod alt, hvad forevendes kan.

- 45 Et Steds, jeg troer i Spanien,
 Der levede i gamle Dage
 En Mand, af Lykken valgt til Ben,
 Dg altsaa fri fra Armod's Plage;
 Thi jeg tilstaaer, jeg ikke fatter,
 50 At man med Grund lyksalig fatter
 Den Mand, som, hvordan det end gaaer,
 Dog sukker under trange Kaar.
 Nu denne Mand var altsaa riig,
 Dg altsaa saavidt lykkelig.
 55 Men er end Guld til jordiff Lykke
 En vigtig Sag (hvori enhver
 Med mig, de facto, eenig er.)
 Saa er der, efter Andres Lykke,
 Foruden Guld endeel, der kan
 60 Dplive en lyksalig Mand;
 Sa, som jeg troer, kan vel forsøbe,
 Hvad Dndt end Skjebnen lod ham møde.
 Det falden var i dennes Lod,
 At være Fader til en Pige,
 65 Som snart det hele Land tilstod,
 I Skjønhed havde ingen Lige,
 Climene (saa jeg hende kalder)
 Har netop fyldt de femten Aar,
 (I Spanien en kritiff Alder,
 70 Blandt os den lidt for liden falder.)
 Dg Stadens Ungdom alt attraaer

I Kap, Elinenes Bryst at røre.

En maadelig Cithar-Musik

Hver Aftenstund sig lader høre

75 Paa Gaden, efter fordums Skif,
Ved Huset, hvor den gamle Fader
Sin dyre Skat bevogte lader.

Alt flutter han, af visse Grunde,
At snart den Tid vil nu tilstunde,

80 Ja vel, at den forhaanden er,
Da, førend nogen det betænker,
Han fængslet i Hr. Amors Lænker
Sin elskede Elinene seer.

En Morgenstund han hende kalder,

85 Og faderlig tiltaler saa:

"Mit Barn! jeg har betænkt Din Alder,

"Dit Vel er al min Sjels Attraa.

"Mig Lykken gavmild skænket haver

"Uf dens tilbedte gyldne Gaver,

90 "Saa tør jeg haabe, at Du trygt

"Forkaste kan den tunge Frygt,

"Der andre Pigers Bryst ansægter,

"Som Lykken vred sin Undest nægter.

"Du nu kan vente Dag for Dag,

95 "At hele Stadens Ungdom kapper

"Om Fortrin i Dit Velbehag.

"Men lad mig see, Du staaer Dig tapper.

"Jil ikke med Dit Hjertes Valg;

- "Jeg vente vil, Du mig, som Fader,
 100 "Din Betsfærd rolig overlader;
 "Jeg trolig derfor sørge skal.
 "En værdig Mand, i gode Aar,
 "Ei alt for ung, jeg Dig vil give;
 "Med ham Du lykkelig skal blive,
 105 "Dg det vist før i Dag et Aar."
 Dmtrent saa vare Mandens Ord;
 Det er, som uanmærkt, man fatter,
 At Manden danne vil sin Datter,
 Som ogsaa Fædre her i Nord.
 110 Han ønskede hende lykkelig,
 Men kun de mægtige og Rige
 Maa regnes blandt de Lykkelige;
 Dg hun maae ei indbilde sig,
 At Hjerter, skabte for hinanden,
 115 Just samles skal i Egtestanden.
 Det var forsigtigt talt af Manden.
 Men Dyden i den Edles Bryst,
 Ei venter paa bedaget Alder.
 Fornuftens lydelige Røst
 120 Lit den umodne Yndling kalder.
 Dg før den gamle Lisimon,
 Saa hedde min Climenes Fader,
 Om Egteskab og Elfskors Baand
 Sit Hjerter faderlig oplader,
 125 Har hun betænkt den Sag langt bedre.

- End den betænkes kan af Fædre.
 Hun greb ind i sin egen Barm,
 Sandt, at den Ild, som der alt brændte,
 Ei megen Næring kunde vente
 130 Af den, der selv ei meer var varm.
 Og vil man Ilden ei ernære,
 Saa maa den snart sig selv fortære
 Og tage af, og slukkes ud.
 Men sligt veed noie Elskovs Gud.
 135 En Aftenstund han derfor sendte,
 En Yngling til Climenes Trøst,
 Hvis Luer i det mindste brændte
 Saa stærkt og hedt, som de, han tændte
 I vor Climenes unge Bryst.
 140 Han skabte selv en Leilighed,
 Hvordan, jeg veed ei at berette,
 For Gusman (saa den unge hedde'),
 Til om den Elskovs-Dval, han leed,
 Hans Elskede at underrette.
 145 Saa snart hun hørte Gusmans Sukke,
 Hun føler, Elskovs hede Piil
 I hendes Bryst har tændt en Ild,
 Som ingen Ting formaaer at slukke,
 Med andre Ord; hun mærker snart,
 150 At hun er Pigen, han er Manden,
 Som ere skabte for hinanden;
 Og i en Hast er dette klart.

Men saadant, det anmærkes maae,
 Alt aftalt var til begges Lykke,
 155 For Lisimon sig lod forstaae,
 Med hvad han vil i dette Stykke.

At nu Forsigtighed just er
 Climenes Hoved-Character,
 Det seer jo tydelig enhver.
 160 Hun føler alt det aabne Hjerter
 Bestemt og skabt for Kjerlighed,
 Og veed, hvad alle Piger veed,
 At Kjerlighed kun bringer Smerte,
 Ifald den ødsles paa en Mand,
 165 Som den ei ret gjengjælde kan.
 Og Gusman er den rette Mand.

Men Skjebnen, som man tidt nok seer,
 Har nægtet Gusman, i sin Brede
 Den Gunst, som saa nødvendig er
 170 For den, der vover at tilbede
 En Arving til en Tønde Gulb.
 En Spanier med Kassen fuld
 Af skønne mexicanske Piaster,
 Sin Datter ei i Stovet kaster;
 175 Saaledes lyder Reglen der,
 Og næsten ligeledes her.
 Don Gusman ingen Ahner eier,
 Hans Pung lidt meer end Silken veier.

Forsigtig har Climene valgt,

- 180 Den eeneste blandt dødelige,
 Som gjøre kan den stakkels Pige
 Ret lykkelig i eet og alt;
 Thi da hun noksom forudsaae,
 At Lifimon faldt neppe paa,
- 185 Just den til Svigersøn at tage,
 Som eene hende kan behage,
 Saa seer enhver, hvor viselig
 Hun selv en Mand udvalgte sig.
 Hun har betænkt, end ydermere,
- 190 At Elfskovs-Lyst i Livets Baar
 Kun nydes kan; at Aar fra Aar
 Den falder, til den reent forgaaer,
 Som tusinde Exempler lære.
 Hun vilde altsaa ei hendrage
- 195 Med Overlæg og Rapperi
 De faa, de lykkelige Dage,
 Som skyndte sig saa fort forbi.
 Og hurtig havde de havt Ende,
 Om ei hun med Forsigtighed
- 200 Til Fordeel havde vidst at vende
 En Ting, som mangel Bitterhed
 Saa ofte saaes at forarsage.
 Spar kun, o Skiebne! din Umage,
 Naar du anfalte vil dens Fred,
- 205 Som staaer mod alle Ting bereed!
 Ei løb der mange Uger hen,

Før gamle Lisimon igjen
 En Morgenstund ved Toilettet
 Ind til sin Datter saaes at gaae.

210 Jeg troer, enhver vil falde paa,
 Hvorhen hans Tale nu blev rettet.

"Du loved' mig forleden Dag,
 (Saa Talem falbt,) at ville følge
 Din Faders Forslag i en Sag,

215 Som, jeg det ikke vil fordølge,
 Nu halv er alt tilendebragt."

— "Det loved jeg, Papa" — "Som sagt
 Du ei Dit Løfte skal fortryde,
 Ifald Du det ei nu vil bryde.

220 Dog det gaaer ei engang meer an,
 Du har saa godt som alt en Mand."

— "Jeg har ham alt!" — og lønlig Glæde
 Saaes nu sit Purpur at udbrede
 I den bedragne Piges Kind.

225 "Ja, vedblev Lisimon, jeg tænker,
 At jeg en Mand min Datter stienker,
 Som bliver efter hendes Sind."

"D ganske vist, jeg skal ei tage
 Mit eengang givne Ord tilbage."

230 "Vel! det mig glæder inderlig,
 At jeg saa villig finder Dig.
 Thi Manden er, som Du let skjønner,
 Een af de sjeldne Ewigersønner,

- En værdig Mand, min gamle Ven;
 235 En Mand, som kan sin Brud forsørge,
 En ædel Grand af Spanien."
 "En Grand! hans Navn, om jeg maa spørge?"
 "Alonzo!" "Ham?" "Du er dog klog,
 Dg vakler ei?" "Al! men, min Fader,
 240 En saadan Sag udfordrer dog,
 At man Betænkning mig tillader."
 "Kun til i Morgen. Jeg vil haabe,
 Du viser, Du er ingen Taabe."
 Dg derpaa gik vor Lissimon.
 245 At nu Elimene ei besvimer,
 Skjøndt inden fiir' og tyve Timer
 Hun saa bortgive skal sin Haand,
 Sligt uden Tvivl utroligt falder,
 Helst naar jeg melder Mandens Alder,
 250 Som var halvfierdsindstyve Aar,
 Ja vel lidt meer; og denne Mage
 Hun skal en Elsker foredrage
 Paa knap en Snees — Men Sandhed staaer,
 Den følger jeg, hvor det end gaaer.
 255 Isteden for Vapeurs og Taarer
 Et bedre Middel hun udkaarer;
 Hun ved en lille sød Billet
 (Destlige ere stedse søde)
 Bestemmer Gusman til et Møde
 260 Til næste Aften — Klokken eet.

Om nogen Ting var her til Hinder,
 Om han sig punktlig her indfinder,
 Sligt alt en Læser forud veed,
 Som sætter sig i Gusmans Sted.

265 Men at man sligt kan foretage,
 Og derfor ei sin Dyd forsage,
 Vil synes snart urimeligt
 For dem, der føle som en Pligt,
 At de bør ikke vove sligt.

270 Jeg hver, som tvivler, vil anvise
 Hin Philosophs ny Heloise.

Han altsaa kom. Med kjerlig Smerte,
 (Ei blot for Rimets Skyld frembragt)
 Udtommer hun det fulde Hjerte,

275 Og det, som Lisimon har sagt,
 Blier stakkels Gusman forebragt.
 Han bryder ud i heftig Klage;
 Han taler om, at Livet er
 Ham efter sligt kun til Besvær;

280 Strax vil han ende sine Dage.

Nu kommer vi til Hovedsagen,
 Hvorudi den Forsigtighed,
 Olimene sig udmærker ved,
 Saa tydelig blev lagt for Dagen.

285 Sin Gusmans bittere Qual hun seer;
 Men kjerlig vil hun den forlindre.
 "Kun daarligt, siger hun, det er,

- Hvis man standhaftig ikke bær
 Et Vanhælb, som man ei kan hindre.
- 290 Men, blev hun ved, mig synes ikke,
 At der behøves meget Mod,
 For nogenlunde os at skikke
 I vor ei ganske blide Lod.
 Thi hvad! vi veed jo længe siden,
- 295 At man, vor Kjerlighed til trods,
 Vist ingen Tid foreener os.
 Men saadant maae først skee med Tiden.
 Den gamle Drakenberg opleved'
 Syv snese Aar, ja meer endda;
- 300 Men ellers jo Naturen kræved'
 Sin Told langt før; og Podagra,
 Og Gigt, og Biin, og vorne Sønner,
 Og manges idelige Bønner,
 Tillade vist Alonzo ei,
- 305 Saa gammel først, at gaae sin Vej.
 Imidlertid — hvad jeg vil sige —
 Imidlertid vil Deres Pige
 Erstatte Dem, hvad Skjebnens Had
 Har nægtet Dem — Lev vel, og glad
- 310 Og lykkelig — De skal fornemme,
 Jeg ei en gammel Ven skal glemme.”
 Min Autor ei berettet har
 Hvorledes Gusman, da Climene
 I Stuen ham forlod allene,

315 Sin alt for tunge Skjebne har.

Den siger kortelig kun dette,

Som uden ham man vilde gjette,

At, inden Ugen er fuldbendt,

Har Hymen sine Fakler tændt,

320 Og lykkelig tiltrukket Knuden,

Skjøndt uden Hjelp af Elskovsguden.

Men overalt han fatter sig

Herefter ganske kortelig.

Maaskee der var kun lidt at sige

325 Om Fruen og den ædle Grand;

Maaskee han frygtede tillige

En Feil, som jeg bør og undvige,

At gjøre Talen alt for lang.

Dog melder han, at Gusman er

330 For høedlige Talenter bleven

Hans Excellences Secretair,

Høit i hans høie Gunst anskreven;

At denne veed, hans Værd at hædre

Med mange Slags Belønninger,

335 Snart med et Embed, snart et bedre,

Hvert med behørig Karacteer.

Man seer af saadant hos Climene,

Som uden Tvivl har Planen lagt,

At Dyden sjelden kommer eene,

340 Som man om Lykken før har sagt.

Forsigtighed i hendes Hjerte,

Foret med Erkjendtlighed,
 Belønner Gusman for den Smerte,
 Som, for Climenes brudte Fed

345 Og hendes Hjertes Tab, han leed.

At Granden og hans fromme Mage
 Lyksalige for Resten drog
 Den søde Hymens kjere Nag,
 Som smukke Folk i vore Dage,

350 Har ei Forfatteren forglemt.

En Floi af Slottet er bestemt
 For Fruen selv, som det sig sømmer,
 Den anden hun sin Grand indrommer.

Men eet Beviis skal meer end alt

355 Stadfæste, hvad jeg har fortalt
 Om den Forsigtighed, som pryder
 Climenes andre mange Dyder.

Da Don Alonzo trendte Aar
 Har med sin æble Gemalinde

360 Smagt Egttestandens søde Aar,
 Saa faaer hans Uffulap i Sinde.

En Podagra, som i hans Fod
 I tyve Vintre tryg har boed,
 Despotisk af sit Værn at jage;

365 Og rasende den vandrer hen,
 Men ved sin Bortgang kalder den
 En Vattersot med tifold Plage,
 Dens øde Bolig at indtage.

Som naar vort Nordens Storme bruse,

370 Og alting true grumt at knuse,

Og knust at rive alting bort;

Men pludselig er Stormen stille,

Naar Tordensfæen tyk og sort

Medkuer den i rædsom Hvile;

375 Nu brister den, og overfylder

Fortabte Land, som Skræk indhyller —

Saa gik hiin Podagra forbi;

Men Døden en Hydropisie

Med spyfold Raserhed udsender,

380 Og hurtig den hans Liv fuldender.

Dog, førend han de sidste Sukke

Har offret Smertens grumme Vold,

Han byder Fruen, at oplukke

Et lang Tid uopladt Chatot;

385 Et Pergament er der henlagt

Ved Siden af hans Tegtepagt,

Hvorved, trods trendende Sønners Klage,

Hans Piastre, stort er deres Tal,

Hans Guld, hans Godser, ene skal

390 Tilhøre hans tilbedte Mage.

Hun kaldes til det Leie hen,

Hvor Døden inden faa Minuter

Hans dyrebare Liv beslutter;

"Min Elskte! stammer han, een Ven

395 Gav Himlen mig; und mig den Glæde,

Før jeg skal ned i Graven træde:

Lov, at han skal erstatte Dig

Mit Tab, saa døer jeg lykkelig."

"O! svarte hun, o fromme Sjel!

400 Hvor smukt betænker Du mit Vel.

Just, som Du mig saa kjærlig kaldte,

Vi med hinanden derom talte."

Saa svarte hun; vel at forstaae,

Ei just med Ord hun svarte saa.

405 Man gietter kun, hvad Hjertet talte,

Mens søde Veemod Stemmen qualte,

Dg derpaa sov Alonzo hen,

Men da Ulykken ikke saarer

Dem, som beredte vente den,

410 Saa spildtes her ei mange Taarer.

Men at hun sølte Troskabs Pligt

Imod den elskte Herres Minde,

Det vil enhver unægteligt

Uf hendes Troskabs-Dffer finde.

415 Sin Helligdom St. Anton har

I Staden, hvor Climene boede.

Alonzos Støv man der henbar,

Dg til sin Hvile det betroede.

Uf Eeg udbugget Dævlens der,

420 Barst, som han stiger af Afgrunden,

I dunkle Afkrog lænkebunden,

Forsærdelig afbildet er.

- Et Børlys, efter Spaniers Tro,
 Hun for St. Anton lod antænde,
 425 Og bød, det evig der at brænde,
 Sig og Gemal til Sjælero.
 Og Moloch selv hun kom ihu
 Andægtig med en lille Gave.
 Hans Lys skal brænde der endnu;
 430 Saa from saaes endnu ingen Pave.
 "Thi, sagde hun — fortæller man —
 Hvo veed, hvorhen man komme kan?
 Ved ingen Frygt har den at blegne,
 Som finder Venner allevegne."
 435 Med Gusman snart et helligt Baand,
 Den saa forsigtige Elimene,
 Alt bundet før ved Elskovs-Haand,
 Høitidelig saaes at foreene.
 Alonzo's Skat ei graves ned,
 440 Men anvendt til sit Diemed,
 Den snart, som ført med Drnens Vinger,
 Sig vidt til fjerne Land bortsvinger.
 Hvor vellystfuld, og sød og glad
 Er ei den Møie, de anvende,
 445 De Dynger Guld at splitte ad.
 Og snart fik denne Møie Ende.
 Fra Dantes Tid man vel ei har
 Et sikkert Bud fra Mørkets Rige;
 For vist man altsaa ei kan sige,

450 Om Molochs Eys forgjæves var,
 Og meer min Autor ei beretter,
 Som (troe mig ei!) jeg oversætter.
 Men Resten, som jeg melde skal,
 Er af mig selv, original.

455 Tilfødt vil nemlig jeg, som flere,
 Mit Værk en Emule recensere.

Jeg finder altsaa, reent bekjendt,
 Fortællingen heel excellent.

Maaskee et flaut didactisk Hoved

460 Anseer min Fabel trivial;

"Hvad har den vel af det, den loved",
 For stort frappant? Hvad til Moral?
 Det, her er sagt, er, Ord til andet,
 So hvad vi alle daglig see

465 I hver en Braa i hele Landet,
 Mutato tantum nomine.

Af Bademecum har man limet
 Den heel bekjendte Slutning til;
 Og dette, maadeligen rimet,

470 Er i en lumpen hverdags Stiil."

Ret, Læser, ret! Men jeg tør mene:

Det Fortrin, nogen Sandhed har
 For bundet Digt, har min Elimene
 For alt, hvad forhen rimet var.

475 Du svage Aand, du lille bitter!
 Hvis dunkle Die ei kan hitte

Det ædle, sande, simple i
 Min herlige Allegorie
 Om Dffret, hvorved Gudsmands Rone
 480 Med Sathana sig vil forsone,
 Og seer ei heller Spor til Fiil
 I min med Glid saa jevne Stiil;
 Vliid, det er ei for dig vi rime,
 Du har ei Tact for det Sublime o. s. v.

Maasman eller Skatten.

Første Sang.

Du, som i landlig stille Ro
 Hendrager Livets Foraarsdage;
 Befæstet i den rene Tro,
 At Elskov kun er Synd og Plage,
 Der kan paa ingen Maade boe
 Hos værdig Mand og hos hans Mage!
 Dig, Præstedatter! denne Sang
 Tillegnet være skal min Sang.

Thi just, hvad Faster dig indprenter,
 At Elskov kun paa Sorg er riig,
 At andet du forgjæves venter
 Af den, end skuffet Haab og Sviig,
 Og meer, hvormed man lidt tjent er,

Min Bog skal grundig vise dig,
 Selv Faster villig skal tillade
 Dig denne Bog at gjenneblade.

Dg underviist af den, du skal
 Bestyrket afflaae Amors Rænker;
 Med Provsten i hint fede Kald
 Du skal, saa fri for Elskovs Lænker,
 Henvandre Livets Jammerdal,
 Snart rigest mellem Stiftets Enker,
 At tryk for Sorg og Elskovs Tant,
 Du Mænd nok faaer at vælge blandt.

Dit Strikketsøi du altsaa tage,
 Dg Bogen lægge paa dit Skjød;
 Dog forudsat, at Lofte om Rage,
 Dg Sprudt, og Crem, og Rødegrod,
 For dens Skyld ei blir sat tilbage;
 Den først, saa Faster selv jo bød;
 Saa selv mit Bud og Raad skal være,
 Lær saa, hvad du af mig kan lære.

En Elskerinde uden Feil;
 En evig trofast om Tilbeder,
 Der farer om for fulde Seil,
 Dg efter, hvad han eier, leder;
 Et underligt fortryllet Speil,
 Dg Dyrger Guld, og Dval, og Glæder,

Kort sagt, fuldkommen Opera —
Men har Prologen Ende? — Ja.

Et Slag var holdt. I store Bække
Randt Blod af begge Hæres Mænd,
Som døde eller faldne dække
Den fæle Balplads. Marken hen
Lod Skrig, som syntes kunne vække
Til Liv og Rædsel Stok og Steen.
Det gik, som det i saa Fald pleier:
Een Hær tog Flugten, een vandt Seier.

Den seirende forfulgte den,
Som slagen redded' sig med Flugten;
Den hasted', for af Seieren
Med vældig Synnd at høste Frugten;
Man plyndred' Leir og alt, ei seen.
Det var en rædsom Synndsens Tugten.
Man rased', myrded', hasted', freeg,
Til Mørket afbrød denne Leeg.

Hvad af den slagne Krigshærs Mandskab
Tilbage var — kun lidt var det —
Var rundtom i det hele Landskab
Til alle Sider vidt adspredt.
Af al Elendigheds Forvandskab
Omgivne, funde nu med eet

De fleste Flygtende sig eene,
Da Natten endte denne Scene.

Blandt dem, som spredte vanke der
Forladt og eene om i Mørket,
Er den, som af den hele Hær
Snart som en Gubdom nys var dyrket;
Hvis Mod, mens Striden stod, enhver,
Som kun ham saae, til Kjækhed styrked';
Men af! Troløshed vandt, forladt
Han vanker om i eensom Nat.

Først da han saae til Fienden flygte
De bedste Tropper af hans Land;
Og da ham bragtes rædsomt Rygte,
At det var dem, som saldt ham an;
Da, end for modig til at frygte,
Befoel den fiælle Alasman:
"Flyer, mine Mænd, den grumme Hæder,
"I Landsmænds Blod at bade Eder.

"O seer, det er Balforas Mænd,
"Hvis Banner sig mod Eder vender;
"Ei Kriger, Morder kun, er den,
"Som Drab mod Landsmænds Barm udsender.
"Flyer! kaster Eders Vaaben hen,
"Besmitter ikke skyldfrie Hænder

"Med Landsmænds Blod — Flyer, flyer, som jeg;
 "Kun Flugten her er Grens Bei."

Nys meer man forekom, end lyb'de
 Hans blotte Vink, da Striid det gjalbt.
 Nu syntes det, som man mistyd'de
 Hans klare Bud. Skjøndt Sværdet faldt
 Enhver af Haanden, ingen flyede,
 Før atter han har Flugt befalt,
 Men dermed vared' dog den Dvælen,
 Til Fienden kom dem tæt i Hælen.

Man iler hen til Alasman,
 For ham paa Flugten at beskytte;
 Thi langsomt bagerst rider han,
 Urokket, skjøndt til ingen Nytte.
 Rundt om ham nogle hundred' Mænd
 Ved oprørske Staal blev Dødens Bytte.
 Han eene staaer tilsidst igjen
 I talrig Kreds af fiendske Mænd.

Hans Ganger faldt. Sit Sværd han kasted',
 Da egne Folk han mod sig saae;
 Oprørske Hovedmand formasted'
 Sig mod ham værgelos at gaae
 Med løftet Sværd — men uantastet
 Af Frygt sin Konge seer han staae —
 Og angstfuld han tilbage blegned',
 Og Sværdet ham af Haanden segned'.

Saa gif han rolig Marken hen.
 Hans Hær var flygtet eller fældet;
 Hans Krone — hvad hans Net til den
 Skal gielde, har den nok alt gieldet;
 Dog har han end sig selv igjen,
 Af Sorg han ei var overvældet,
 Hvis ei han forud savned' alt,
 Hvad meer for ham end Tronen gjalbt.

Han vandred' eensom fra den Slette,
 Hvor saa hans Herlighed forsvandt;
 Hans Gang var tung, og ikke lette
 De Tanker, i hans Barm oprandt;
 Med Sind og Legem lige trætte
 Han netop er ved Markens Kant,
 Hvor skovklædt Fjeldværk skjul ham byder;
 Da Matten frem i Østen bryder.

End flingrer enkelt fæle Skriig
 Af Dræbende, og dem, som dræbes;
 End kom han fra de spredte Liig,
 Som, for at plyndres, der omflæbes;
 Om muligt, dobbelt gyselig
 Paa hans Indbildning alting flæbes
 Ved Mattens Hjelp, som skjuler nu,
 Dog kun for Diet, Dagens Gru.

Ved Roden af en gammel Teder,
 Som Nar og Storm vandt Bugten med,

Hvis hule Stamme kun bereder
 For Egnens Røddyr Tilflugtsted,
 Hvis brudte Top er Ugler's Næder,
 Omfider han sig kaster ned.
 Vild hen ad dunkle Mark han stirrer;
 Hvor alt kun meer hans Sjæl forvirrer.

I mørke Hvirvler Strøm paa Strøm
 Af Tanker gjennem Heltens Hoved
 Fremboltrer, liig en ængstlig Drøm,
 Om hvad han tabte, hvad han voved',
 Hvad forestaaer — og tung, men om
 Erindring om, hvad han sig loved' —
 Kun liden Rede var der i
 Den hele sorte Phantasie.

Dog troer han klart nok at opdage,
 At Skæbnen neppe efterdags
 Har meget Godt for ham tilbage;
 Og møet af Held af saadant Slags,
 Som den i Dag ham gav at smage,
 Det faldt ham ind at ende strax
 Et Liv, som selv ved Tertejn kunde
 Snap blive kun saa nogenlunde.

"Ja, raabte han, var Mirza flabt
 Til din, o Alasman! at være;
 "D da var intet, intet tabt,
 "D da var alting let at bære!

"Dog var hun din? — hvad har du tabt?

"Som om Balsoras stolte Herre

"Har havt endog kun Haab om Kaar,

"Hvis Tab var værd at græmmes for!"

Han finder, at han intet eied',

At altsaa Tabet intet er;

Dg at saa godt, som før, han pleied',

Han sagtens og kan leve her;

At, Sagen rigtig overveiet,

Han her er nok saa vel som der;

Til alting her i Hast faaer Ende,

Hver Tanke dog kan offres hende!

Dg træt og med udmattet Sind,

Med Sorgen, som man seer, fortrolig,

Ei smigret ved det mindste Skin

Uf Haab om bedre, gif han rolig

I hule Ceders Abning ind,

Der ellers var en Tigers Bolig.

Det lagde han sig ned — begrov

Sin Sjæl i Mirzas Skjød — og sov.

Dg sødere, end nogensinde,

Er Blund og Hvile Kongen her;

I blinde Drømmes Leeg forsvinde

De overstandne Rædseler

Ved meer end Mirzas blotte Minde,

Thi dremmende han hende seer;

Ei blot for nægtet Haab ham fryder,
 Selv blidest Haab han opfyldt nyder.

Sin Mirza saae han, favned' han,
 Og al hans Sorg og Kummer rømte.
 For Resten gik det Alasman,
 Med hvad han om sin Mirza drømte,
 Som det gik før en kronet Mand:
 Hukommelsen sin Pligt forsømte.
 Han vaagned', hoist til Glæde stemt,
 Men æ! den glade Drøm var glemt.

Og, skjøndt han blev af Sønnen vækket
 Ved en saa rædsom Tordens Skrald,
 Som om vor Klodes Axel knækket,
 Forkyndte bristende dens Fald;
 Saa netop vaagnet, ei forfækket,
 Skjøndt Tordnen vedblev Knald i Knald,
 Sin hele Sjæl han kun anspændte
 Paa flygtet Drøm igjen at hente.

Men fløiten er den — Kalde frem
 Sit Riges Bise, som staaer skrevet
 Om hiin Monark, og saae af dem
 Sin Drøm at vide, vilde blevet
 Lidt seent. Smidlertid nu hjem
 Blev Skovens Udyrs Brimmel brevet
 Af Tordenveiret, som blev ved
 Tordobblen i sin Rædsomhed.

Skjøndt deres vilde Skrig bebude
 Med rædsom Lyd blandt Veirets Brag,
 Hvor nødig de ei blev' derude
 Paa Marken, hvor det holdte Slag
 Dem havde givet Gjestebude,
 Der vare efter deres Smag;
 Selv deres Skrig han ei kan høre,
 Før det er lige ved hans Dre,

Til Held for ham var Tigeren,
 (Hvis Sandser ingen Mirza svækket')
 Da den fra Marken kom igjen,
 Ved Veirets Raseri saa forskrækket,
 At ikkun ved sin Brølen den
 Sin Fremmede af Dvalen vækket'.
 Saa Alasman tilsidst fornam,
 At her ei meer var Sted for ham.

Og styrket ved sin Mirzas Billed',
 Med meget mere lettet Sind,
 Han nu gaaer ud, end da forvilbet
 Han krøb i Tigerhulen ind.
 Endnu er Veiret ikke stillet,
 End raser Torden, Regn og Vind.
 Han agter ei derpaa; forvoven
 Han sorgløs vandrer ind i Skoven.

Moisommelig den Vandring er
 Paa disse ubeboede Steder,

Hvor ei den mangleb' sit Besvær
 Selv med den bedst bekjendte Leder;
 Blandt Naer, Træer, Krat og Kjær,
 Fjeldbrinker, alt hvad Uvei hedder,
 De svage Glimt af gustne Lyn,
 Fremvise lutter Nædsels-Syn.

Som sagt, han Møien lidet ændser,
 Men vandrer, klavrer, kryber frem;
 Den glemte Drøm har qvalt hans Sandser,
 Han her og bedst undværer dem.
 Først da Uveiret lidet standser,
 Begynde de at komme hjem,
 Da nær han synes at fornemme
 En Lyd af menneskelig Stemme.

Han lytter lidt, og nærmer sig
 Dig, hvorfra Lyden syntes kommen;
 Alt meer og meer — og lydelig
 Han hører nu ei blot en Brommen;
 Men, Alasman! at over dig
 To hule Røster fælde Dommen,
 Taus sætter han paa vaade Jord
 Sig ned, og hører disse Ord:

"Førbømt! du kan endnu forsvare
 En saadan uhørt Ræsenhed,
 Først som en Galning frem at fare,
 For uden Grund at bryde Fred,

Dg ingen Undersaat at spare
 For Jammer og Glendighed;
 Dg derpaa midt i Striden drage
 Fra Seieren sin Hær tilbage!"

"Ja, roes kun brav vor Alasman,
 At jeg kan lære ret at fatte,
 Hvor stor han er. Først ødsled' han
 Sin gamle Faders store Skatte;
 Det gik gesvindt, og nu sit Land
 Han i en vakker Tilstand satte.
 So sikkerlig, Gud bedre os!
 Fortjener han tilgavns vor Roes."

"D, svarede den anden Stemme,
 Bort Slag blev tabt; nu lide vi;
 Han lider med; men kan du glemme,
 At han er ikke Skyld deri?
 Thi stod det vel til ham at hemme
 Oprørerens Forræderi?
 Du veed ei Sagen; lad mig lede
 Dig ud af denne Vilderebe."

"Gødt! sagde hiin. Nei, siden dog
 Os Regnen nøder her at dvæle,
 Dg siden vi det rene Sprog
 Behøve her ei meer at qvæle,
 Vil jeg, som kjender Sagen og,
 Men ei fra Sandhed veed at stjæle,

J. Korthed nu fortælle dig,
Hvorledes det forholder sig.

Den gamle Konge var en Snier,
Som Gud og hele Verden veed;
Han skrabed sammen, saa det svier
Til os og vores Uffom med.
Nu vented' Landet sin Befrier,
Da Sønnen kom i Fad'rens Sted.
Halvfjersindstyve Aar den Gamle
Anvendte paa en Skat at samle.

For unge Helt omsider faaer
Den Gamles kjære Skat i Hænde;
Han viser rask, at han forstaaer,
Paa alting op og ned at vende;
Dg knapt det, troer jeg, er et Aar,
Saa har den Gamles Grunker Ende;
Dg nu er man saa lykkelig,
At faae Anledning til en Krig."

"Holdt, brød den anden ind, en Smule!
Du gjør Historien for kort.
Jeg veed ei just, hvorfor vi skulle
Ufsmale Alasman saa sort;
Vi for os selv dog ei kan skjule,
Han saare meget Godt har gjort.
See nu vort Land; betænk, hvor øde
Var alting, da den Gamle døde.

Betænk" — "Betænk? gav hiin til Svar;
 Jeg har betænkt, at Fad'rens Laster
 Var' ikke de, som Sønnen har,
 Hvis Gævmildhed bestandig haster
 For stærkt — og at det er en Nar,
 Som Penge reent paa Gaden kaster.
 Imidlertid tilstaaer du mig,
 At han fik viklet os i Krig."

"Nok, at vi fik en Krig, var Svaret;
 Men ei, at han er Skyld deri.
 Han ellers vist os havde sparet
 For Kaar, som" — hiin afbrød ham: "Vi!
 Du skal paa Timen faae forklaret
 Den hele Sag; men hør og ti!
 Fra Roden af jeg Sagen kjender,
 Min Broer er Slottets Stegevender.

Det nu omtrent kan være saa
 En sytten atten Nar tilbage,
 Da Kongen, gammel alt og graa,
 Og, som han sagde, mæt af Dage,
 Faldt endelig omsider paa,
 At ville have sig en Mage.
 Man meldte snart fra hver en Kant
 Prindsesser nok, at vælge blandt.

Man derved vældig Prove sætter
 Paa Mandens Smag, der vælge skal;

Thi mellem alle de Portrætter,
 Som der kom ind i Sneesetal,
 Hvert uden Lige skjønt, du gjætter,
 Det ei var let at gjøre Valg.
 Men let slap han; den gamle Gnier
 Ansaae dem blot som Malerier.

Han lod Viziren komme frem,
 Der gav ham Anslag paa tree fire,
 Hvis Medgiwt havde ypperst Klem;
 Man fandt Prindsessen fra Dschesire
 Den bedst doterede blandt dem;
 Og altsaa blev hans Brud Zemire.
 Hun kom, og var det skønneste,
 Balsora noaentid fik see.

Vel kom med hende og det Rygte,
 At Kongen hende lidt stod an,
 Og at han havde Grund at frygte
 En vis Kalaf fra Samarkan.
 Men Kongen, som slet ikke spogte,
 Lod see, han vilde være Mand.
 Og altsaa hun indmuret sukker,
 Bevogtet af en Snees Eunucher.

"God rolig Nat! brød hiin ham af.
 Jeg sover; Resten kan du spare.
 Fortællingen er ellers brav;
 Kun frygter jeg, den maatte vare,

Til vi var' begge i vor Grav,
 Om saadan frem du vilde fare."
 "Sov kun, var Svaret, hvis du kan.
 Jeg kommer nu til Alasman.

Om jeg fortæller efter Regler,
 Er det, jeg ingenlunde veed;
 Men vel, at vores gamle Beiler,
 Som søgte til sin Herlighed
 En Arving, intet meer, forfeiler
 Ei dette viise Diemeed,
 Skjøndt kun i hine første Dage
 Han saae og favned' skjønne Mage.

Før Aaret endtes, hører man,
 Der høit fra Slottets Tinde lyder
 Befaling til det hele Land,
 At ufortøvet man sig fryder
 For nyfødt Kronpinds Alasman;
 Og, det forstaaer sig, strax frembryder
 Et Skrig af Alt hvad Krige kan:
 Hei! Hurra! leve Alasman!

Han blev især sin Moders Glæde,
 Og smuk, som hun, fra Taa til Top!
 Hun derfor vil og kun tilstæde
 Sig selv at amme Barnet op;
 Og snart hun glemmer tidt at græde
 Ved hans uskyldige Epitop.

Da hun for Resten libet andet
 End Sorg har fundet her i Landet.

Libt bister atter hiin hug ind,
 Og for meddeelt Dplysning skjændte;
 Forsikkrende, han Trin for Trin
 Alt, hvad fortæltes, forud kjendte,
 Laus og med meer opmærksom Sind
 End vel Fortællingen fortjente,
 Laae Kongen, og blev dog ei kjed
 Af det, han hørde. Hiin blev ved:

Nu, da jeg seer, du ikke hover
 Omstændelig Nøiagtighed,
 Jeg mange Ting vil springe over,
 Som egentlig dog hørte med;
 Og vil i Korthed, før du sover,
 Kun melde, hvad du neppe veed;
 Thi neppe veed du dog saa lige.
 At Krigens Aarsag er — en Pige!

Den anden studsed' — "Nu fortæl."
 Og hiin blev ved: "Ja, som jeg siger,
 En Pige, ingen Bagatel,
 Har gjort Kong Alasman til Kriger;
 Thi hun, begriber du dog vel,
 Er Kronen over alle Piger. —
 Dog — du maa først tillade mig,
 At gjøre Sagen fattelig,

Du veed, al Arib var hans Lærer,
 Den sære udenlandske Mand,
 Hvis Wiisdom hele Verden ærer,
 Der Penge har, som Havet Sand,
 Og som sin Riigdoms Frugt fortærer
 Saa glædelig, som bedst han kan,
 Ja viis han er; og leve længe
 Enhver, der har, og bruger Penge!

Al Arib eier ikke blot
 En Hoben Snurrepiberier,
 Et smukt og stort og prægtigt Slot,
 Bibliothek og Malerier,
 Og hvad der til at leve godt
 Behøves, naar man ei er Gnier:
 Men, at forbigaae meer Detail —
 Er meget vel besat Serail.

Han har Dusiner, vil man sige,
 Af saadan Skjønhed hver især,
 At ingen i det hele Rige
 Bær Band imod den sidste der.
 Tænk da, hvordan den lille Pige,
 Som overgaaer al Resten, er.
 Men for at undgaae eet og andet
 Han holder dem i Skjul paa Landet,

Saa hemmelig han der dem har,
 At neppe nogen i Balsore

Foruden mig, hvor snu man var,
 Hvor gridst paa alt, hvad kun kan more,
 Dog til en Skat, saa skjøn og rar,
 Det ringeste har kunnet spore;
 Undtagen to, og disse var'
 Vor Alasman og nok en Nar.

Som Barn var Prindsen god af Hjertet,
 Smuk som hans Moder, tegned' brav;
 Men nu man alt udbasunerte,
 Saa hele Landet Gjenlyd gav,
 Hvor i en Snup han ganske lærte
 Al Aris al hans Viisdom af;
 Thi saadan lyder altid Sproget,
 Naar det Slags Folk ei gaa'r i Taaget.

Da han er nu saa saare viis,
 Han vist ei meer vil gaae i Blinde!
 Og hvis engang paa glatte Sis
 Han kom, han selv til Land vil finde,
 Hans Lærers Viisdom Tak og Priis.
 Al Aris altsaa faaer i Sinde,
 Vor viise Prinds at tage med,
 Da engang han paa Landet reed.

Man reed tolv sexten Parasanger,
 Hvor aldrig man har redet før:
 Til Slottet, hvor de smukke Fanger,
 Indsluttet' boe, man Touren gjør,

Dg henved Aftenstid man langer
 Derhen — Jo Wiisdom prøves bør!
 Den stakkels Alasmans blev prøvet
 Lidt stærk; thi den blev snart bedøvet.

Dog en var med, hvis Wiisdom fik
 Et vel saa mægtigt Saar i Striden;
 Det var den unge Alaschik,
 Hans Kammerat fra Barndomstiden,
 Som, hvor han var, og stod, og gik,
 Bestandig fulgte ham ved Siden;
 En Wiis, som han, paa atten A
 Nu Løst og Brast med ham han staaer.

At male dig, hvorledes Høien,
 Som dette Slot er bygget paa,
 Er langt fra hele Verdens Støien,
 Dybt i en Skovs umærkte Braa,
 Som andre Dødeliges Dien
 Vel sjelden eller aldrig saae;
 Hvorledes der en Hoben Bække
 Forstikke sig blandt Blomsterhække;

Hvordan de Bække gjør en Ring
 Om Skov og Alt, med evig Murren,
 Blandt Frøers Dvækken rundt omkring,
 Og Turtelduers kælne Kurren;
 Alt dette, seer du vel, er Ting,
 Jeg lidt forstaaer; men al den Surren

Gier strax sin Virkning, maae du troe,
Paa vore unge Vise to.

Al Arib ingen Umag sparte
Paa at opnaae sit Diemeed,
At see, hvordan hans Prinds vil arte
Sig under sliig Omstændighed.
Man gik til Bords, lod sig opvarte
Af Nympher, let og artig klædd' —
Dg Primanymphen, kan man vide,
Man giver Plads ved Prindsens Side.

Ma spiste, spogte, drak og sang,
(Den Prima synger ikke ilde)
Dg var det end den første Gang,
Vor Prinds var med til saadan Gilde,
Saa blev ham Tiden ikke lang,
Skjøndt man holdt ved til meget silde,
Dog man den hele Tid fornam
Ei allermindste Ord af ham.

Hvor langt man Aft'nen end udhaler,
Han stedse ubevægelig
Kun sidder stiv som for en Maler,
Om ikke heller, som et Liig;
Kun naar engang hans Donna taler,
Han prøver paa at fatte sig;
Vil tale, men kan bare stamme;
Er om et Dieblis den samme.

Om, hvad der siden foregik
 Jeg intet rigtig har erfaret,
 Men vel, at Pascha Alaschik
 Slet ikke bedre var forvaret
 End Prindsen selv; den Skjønnes Blik
 Dem begge lige lidt har sparet.
 Om Morg'nen Prindsen og hans Ven
 Reed' med Al Arib hjem igjen.

Man knap i Staden er tilbage,
 Før Rygtet alle vegne lod,
 At Kongen, træt af Livets Plage,
 Vil søge Ro i Gravens Skjød,
 Det er: har alt begyndt at drage,
 Om ei er allerede død.
 Til Slottet iiler man. Han lever;
 Men Døden om hans Leie svæver.

End har han dog lidt Sands igjen,
 Skjøndt ogsaa den at flye begyndte;
 Og kaldede, hans Divans Mænd
 Hen til hans Seng sig samtlig flyndte.
 Did kaldes ogsaa Sønnen hen;
 Og døende han nu forkyndte:
 At man, saasnart han er ei meer,
 I ham Balsoras Konge seer.

Søn, sagde han, du snart bestiger
 Den Trone, jeg dig efterlod!

Sid der, som jeg, vær ingen Tiger!
 Vær viis, retfærdig, flink og god!
 Bliv aldrig, uden Nød, en Kriger!
 Krig gaaer dog ud paa Bold og Blod.
 Bliv derved elsket, frygtet, æret,
 Og lykkelig, som jeg har været.

Med Selvroes blandet han gentog
 Tidt før gjentagne Hverdagslære:
 Hvordan forsigtig, sparsom, klog,
 Han skal i al sin Wandel være;
 Just simpel Wiisdoms rene Sprog,
 Som derfor er i ingen Ære.
 Man seer, Moral af dette Slags
 Let fattet, haanet, glemmes strax.

Ei Alasman saa let forglemmer,
 Hvad derpaa fulgte; han fremtog
 Et Knippe Nøgler til hans Gjemmer,
 For Sønnen dem at give — dog
 Han kan ei — Suk hans Tale hemmer —
 Han stirrer; førend Hjertet slog
 Det sidste Slag, han ei vil slippe
 Det kjære kjære Nøglesnippe.

Tag disse! han tilsidst udbrød
 Med vilde pinefulde Lader;
 Men saaer du nogentid forød
 Den Smule, som din arme Fader

Har samlet paa, og ved sin Død
 Nu dig allene efterlader,
 Da vee dig! Ulykksalighed
 Skal følge alle dine Fjed!

Dg vil du, jeg fra Dødens Rige
 Skal ei opsende Pest og Krig,
 Dg stundom selv ved Midnat stige
 Af Graven, at hjemsege dig;
 Da vælg til Mage ingen Pige,
 Hvem hun end er, hvor skøn, hvor riig,
 Undtagen — knæl, og ræk mig Haanden —
 Prindsesse — — Her opgav han Anden.

Hvem? raabte Alasman — for seent!
 Den Gamle, død, kan ei forklare,
 Hvad for Prindsesse han har meent.
 Hver spørger — ingen veed at svare.
 Men alle finde det heel reent,
 At ei han uden største Fare
 For Spøgelses og Pest og Krig
 Blier ugiot, eller givter sig.

Hvad enten nu Fugonst han ærer
 Den salig Herres dunkle Bud;
 Hvad heller han sin gamle Lærer
 Ei gad beskuppe for en Brud;
 Saa seer man, ham en Sorg fortærer,
 Som ei kan længe holdes ud.

Han troer, han finder aldrig Lige
Til før omtalte lille Pige.

Men om saa er, da er dog hun
Ei den Prindsesse, han skal finde;
Han veed, hun er, desværre! kun
Al Arib's smukke — Herckerinde.
Men hun er smuk; af Hjertens Grund
Vor unge Hercker faaer i Sinde,
At hun, i hans Prindsesses Sted,
Blier den, han deler Tronen med.

Til Alaschik, og ingen anden,
Betroer den gode Alasman
Sit Anslag. Han er og just Manden,
At tale med om denne Plan,
Da han er løbet fra Forstanden
Bed samme Leilighed, som han.
Men Alaschik er huul, desværre!
Dg ei oprigtig som hans Herre.

Dg under Paaskud, hemmelig
Sin Konges Sendebud at være,
Han finder Leilighed, for sig
I egen Sag at mediere;
Dog lønnes ikkun slet hans Svig.
En dobbelt Kurv han har den Vre
At bringe hjem; thi een fik han.
Den anden var for Alasman.

Sin egen Kurb han skjulte varlig,
 Men bragte Kongen rigtig sin.
 Nu først blev dennes Sygdom farlig,
 Hans Kest af Samling reent gik ind,
 Og Lægerne erfare klarlig,
 At han behøved' Medicin.
 Men ak! de Midler, de forskrive,
 Kun liden Helbred Sindet give.

Den sorteste Hypokondrie
 Den arme Konges Sjæl betager;
 De Præster med Ceremonie,
 Med Offre, Bønner, Messer, Klager,
 Forsøge ivrig at befrie
 Hans Majestæt for disse Plager.
 Han derved ingen Hjelp fornam;
 Men disse dog beleire ham.

Med Andagt nu, som de ham raade,
 Han prøver paa at hente Fred.
 Han faster, beder uden Naade;
 De faste ei, men bede med.
 Vel vover kun hans Qual og Baade,
 Men ogsaa deres Nidkjærhed;
 Han derfor giver sine Stater
 En Hær velsignede Prælater.

Saa gaaer en Tid med Andagt hen.
 Forgjæves man til Himlen skriger;

Men da man mærker klarligen,
 At Sorgen ei for saadant viger,
 Beslutter man, at trodse den
 Ved Lystighed, og Viin, og Piger.
 Strax hænger intet Hoved meer,
 Men alting fjafer, springer, leer.

Fra alle Verdens fire Kanter
 Alt smukt og Kostbart man frembær;
 Af al Slags Lystigheds Drabanter,
 Der vrimler nu i talrig Hær,
 Og idel Grinere og Fjanter
 Fra nu af komme Kongen nær.
 Man bandser, jager, svirer, støier,
 Og mener ret, man sig fornøier.

Læg her hertil, fra Circassien
 Der kom en saadan Skjønheds-Skare,
 At der er neppe meer igjen
 At sende bort af denne Vare;
 Kort, for at jage Sorgen hen,
 Det sees, man ingen Ting vil spare.
 Men, trods den hele Støi, man dog
 Seer Kongen stedse lige klog.

Thi uberørt, at han forsømmer,
 Hvad der er Kongepligtens Krav,
 Han midt i Sværmen evig drømmer
 Om hende, som ham Kurven gav.

Imidlertid han rask udtømmer
 Af Fad'rens Skat, som svinder brav,
 Han snart, det vared' ei ret længe,
 Har hverken Glæde eller Penge.

Hans gode Ven, Hr. Alaschik,
 Sit sidste flette Held uagtet,
 Troer, Kurven sidst han ikkun fik,
 Mod saadan en Rival foragtet;
 Nu griber han det Dieblisk,
 Hvortil han har en tidlang tragtet,
 Og forestiller nu en Krig,
 Som ganske uafvendelig.

I Ruf man sig til Strid bereder;
 Vi Omans Hær maa falde an,
 Paa det den nedrige Forræder
 Os midt i Seiren møde kan,
 Slaae os, erobre Land og Stæder,
 Snart krones selv; det er hans Plan.
 Saa gaaer det Konge, Land, og Rige,
 Og det for blot en saadan Pige."

Opmærksom hører Alasman,
 Saa længe kun man ham forringer;
 Men nu ei meer han taale kan;
 Det, blot en saadan Pige, flinger
 For haardt; han er ei meer i Stand
 At tvinge sig, men op han springer;

Skrek! skreg han, saa det eene Ord
Lig Torden over Fjeldet foer.

Endnu var hele Egnen dækket
Med Mattens meget tykke Flor,
Fortælleren, ei lidt forskrækket,
Sprang ogsaa op, vil flye, men hvor?
Den anden, nu af Sovne vækket,
Forvirret og i Veiret foer.
Thi da lidt langt den første talte,
Sig denne Sønnen anbefalte.

De vil i Angsten flye; hvad skeer?
Omku'd de strax hinanden støde:
De tør ei, kan ei flygte meer,
De blive liggende som døde,
Lidt tover Kongen; snart han seer
Ved Glimt af blide Morgenrøde
En mægtig Virkning af hans Ord,
To Liig; til Liv der ei er Spor.

Han nærmer sig, og snart han mærker,
Hans Røst ei fuldt har virket Mord;
Men da han dog alt Underværker
Saa nær har gjort ved blot et Ord,
Saa atter han sin Røst forstærker;
Høit atter samme Lyd udfoer,
Og, som han voved' at formode,
Strax begge Liig til Liv opstode.

Saa snart de kjendte Alasman,
 De vare færdige til atter
 At blive Liig som før, til han
 Ei meer kan holde sig for Latter;
 Men derved dog omsider man
 Lidt mere Mod i Brystet fatter.
 Paa Knæ krøb Biographen frem,
 Bad Alasman tilgive dem.

Det holdt ei haardt. "Din Snak var blandet,
 "Var Kongens Svar, med noget Sandt;
 "Fortællingen var lang og vandet,
 "Der var endogsaa Løgn iblandt;
 "Men dog, imellem, eet og andet
 "Mig forhen ubekjendt jeg fandt.
 "For det, du lærde mig, jeg takker;
 "Og Resten pãrdoneert, min Snakker!

"Da derimod jeg nu har lært,
 "Hvad I om mig i Hjertet mene,
 "Saa følger, om I troe det værdt,
 "Fremdeles under mig at tjene;
 "Det knap er vore Venner kjær,
 "Om længe her vi blev allene."
 Han gaaer; med glad Hengivenhed
 De følge begge Kongens Fjeb.

Najaderne

efterlignet af Dalins Original.

To Kilbers Nympher trættedes om Rangen.

Den ene flød i jevne Mag;

Den anden ei saa spag i Gangen,

Fremfkyllede sit Vand med Sus og Brag.

Man hørde denne buldrende foragte

Sin stille Søster, der foer mere sagte.

I tidlig Vaar, med dristigt Fald

Ned af et Bjerg sig denne Kilbe vælted;

Den spredtes ad med dygtigt Skrald,

Dens Vand sig ud i Slettens Leerbund ælted,

Lidt samlet kun, i liden Bæk

Krøb lumsk i dyndfuld Rende væk;

Og naar i Somrens blide Dage

Der var ei meer af Is og Sneer tilbage,

Hvis Forraad gjorde den, skjønt kort, saa vilb,

Saa blev man neppe vaer, at den var til.

Hin derimod, som jevn og uden Pralen

Fra Bjergets Fod udgjød sig taus i Dalen,

Forvandlede sig, nær skjulte rige Bæld,

Til vide Sø, sin Egn til Fryd og Held.

I en af hin den Rastes tørre Dage

Keeg dens Najade krumpen af sit Dynd,

Og angrede sin tomme Stoltheds Synd

Udstonned Ruelsens den spildte Klage.

Omsonst! — Hun maa — retfærdig Skjæbne
bød —

(Sligt maa saaatidt en forhen kjæphoi Kryster)
Med Kryben tye til nys foragtet Søster,
Dg søge Skjul i hendes Skjød.

Saa Elskovs Brusen jevne Venfskab haaner;
Men Elskovs Strøm, trods al nasjonist Kunst,
Udspredest, bliver Dynd, gaaer op i Dunst,
Om ei i Venfskabs Skjød den Tilflugt laaner.

Saa er din Buldren, kaade stolte Bid!
Stolt vover du vel tidt i Blinde
At haane jevn Forstand, upralerst Flib;
Ufavnnet skal du dog i Hast forsvinde,
Om ei hos disse du kan Redning finde.

Saa er din Støien, unge vilde Slægt,
Som tumler frem af Udspring i det Høie!
Hvad er du, og hvor længe skal du støie,
Om ei for jevne Mand du dig vil bøie,
Dg i hans Skjød faae Skjul og Varetægt?

Den fangne Amor

En Fortælling

i Anledning af en Vens Bryllup.

En Mand, som af Erfaring veed,
At der er Mennesket ei givet

En Ting, som uden Kjerlighed,
 Fortjener Navn af Fryd i Livet;
 Men som tillige veed, og seer,
 At den endog har ingen Glæde,
 Før den er lagt i Hymens Kjebe,
 Lykønsning for en Ven frembær.
 Og denne samme Mand er en,
 Som nævner ej sit Navn, men vilde
 Den skønne Leilighed ei spille,
 Da Festens Brudgom er hans Ven.

Men siden disse Bryllups Sange
 Maae efter Brugen være lange,
 Saa er det ikke nok af mig,
 Herr Brudgom! at lykønske dig.
 Jeg vil fortælle i min Sang,
 Hvorledes Elskovs Gud engang,
 Da Gratierne ham fik bunden,
 I deres Baand sig har befunden;
 Forventende, at du, min Ven,
 Vil gjøre selv Anvendelsen.

De fandt ham engang i en Eng;
 Han laae, og sov; de kom at bandse
 Udpyntede med Blomster-Krandse;
 Der fik de see den stakkels Dreng.
 "See Søster, sagde en af dem,
 "See Skalken med de hyasse Pile!
 "Kom, lad os løbe, lad os ile,

"Hvad, om han drog sit Røgger frem i
 "Han sover, var den andens Svar;
 "Han tit vor Ro forstyrret har.
 "O hvis vi torde, Søstre, skulle
 "Vi ikke straffe ham en Smule?
 Den tredie tog en Rosen-Dvift.
 Og vilde takket ham for sidst,
 Som Mødre deres muntre Sønner.
 Den første syntes det var brav,
 Den anden svarte; "Denne Straf
 "Den Fare og Umag ei lønner.
 "Nei, sagde hun, om i en Hast
 "Vi fik Krabaten bunden fast,
 "Fra Haand til Fod i Blomster-Rjeder!"
 Det Anslag stod dem alle an,
 Og i et Dieblis var han
 Indsluttet der, som en Misbæder.
 Han vaagner op, de lee ham ud;
 Vil reise sig, men er i Lænker.
 Enhver kan tænke, hvor det krænker
 Den før saa raske Elskovs Gud;
 Først blev han vred, tog til at true,
 Om grusom med sin Piil og Bue
 At hævne saadan uhørt Skam;
 Omsonst — Nu lover han, at ville
 Ei røre dem med sine Pile,
 Isald de vilde løse ham.

Der hjælper intet, de belee

Den arme Tyrs Fortvivlelse.

Men Amor er en snorrig en,
 Han vænner sig til, hvad man lyfter.
 Om end man spotter ham, saa trøster
 Han sig dog ganske let igjen.
 Han saae, at Breden hjalp ham ikke,
 Af Graad og Bøn han snart blev kjed;
 Han from sig maa i Skjebnen stikke,
 De lee ham ud, og han leer med.
 Kort, han sig snart ret vel befinder
 Blandt sine smukke Tyraninder.
 De er ei meer for Amor bange,
 Han kaster al Belymring hen,
 De spøge med den lille Fange,
 Han ligesaa med dem igjen.
 De ham i deres Arme dylse,
 Han finder sig ret godt deri.
 Han lar sig tumle, stjæler Kyssse,
 Og glemmer, at han ei er fri.

Men midt i denne Lystighed,
 Hvor jeg gad ogsaa været med,
 Maa Hændelsen hans Moder bringe
 Herhen, hvor Scatier omringe
 Den lille bundne Elfskovs Gud.
 Hvor blev den smukke Venus bange?
 Ret moderlig hun bryder ud

J Forbøn for den stakkels Fange.
 Nu veed enhver, hvad Tale-Gaver
 En Skjønhed næsten altid haver;
 Saa Amor strax erklæres fri
 For Gratiernes Slaveri.

Men giver Agt paa Amors Svar,
 Just heri Hovedsagen stikker,
 Og seer, hvorledes han sig stikker
 I Blomster-Lænkerne, han bær.
 "Forgjeves, talte han, tilbyde
 "J eders Fange Frihed meer,
 "Forgjæves! Venus! vil du bryde
 "De lette Lænker, som jeg bær;
 "Din Amor aldrig kjendte Slæder,
 "For nu i Gratiernes Kjeder."

Han søgte aldrig Frihed meer,
 Bestandig Amor Lænker bær.
 Hviis een blandt mine Herrer tænker
 At han har seet Personen fri,
 Da er det blot Bedrageri;
 Den rette Amor gaaer i Lænker.
 Men Slaveriet er saa let,
 At jeg beklager af mit Hjerte
 Enhver, som ei Erfaring lærte,
 Hvorledes man kan bære det.

Her Brudgom! jeg lykønsker dig,
 Vær Kjeden længe lykkelig.

Efter Horaz's 1 B. 3 Dde.

J. O. J. Samsøes Stambog, da han reisste udenlands.

I Stjerner, som sidde saa blanke beroppe,
 Du Venus, og Castor, og Pollux og fleer,
 Og du Fader Ole*), som eene kan stoppe
 De Vinde, som ellers saa bandsatte er;
 5 D hører min Bøn, og ledsager den Skude,
 Som bringer min elskede Samsøe til Kiel,
 Saa trygt at udlosset han mig kan bebude
 Med nærmeste Post, at han frelst kom dertil.
 Den Karl, maa jeg sige, han var dog forbandet,
 10 (Jeg kalder ham Bøvhals, men du maaskee Helt)
 Som først paa en Skude begav sig paa Vandet,
 Og seilede over det farlige Belt.
 Han brød sig nu hverken om Skjer eller Banker,
 Han trodsede Anholt, foragtede Spraa;
 15 Peer Paars og hans Skjebne kom ei i hans Tanker;
 Han Stormen og Strømmen for intet ansaae.
 Jeg synes, at den, som er ei bleven bange,
 Ei tænkte, hvor Skuden dog let saaer et Hul,
 Naar Bølgerne komme saa høie og lange,
 20 Var ei til at skræmme med Steiler og Hjul.
 Omsonst skiller Havet da Lande fra Lande,
 Omsonst skille Belterne Tydskland fra os,

*) Latine Aolus.

Naar holsteenſke Skipper de bundløſe Bænde
Med Frækhed befarer endog uden Lods.

25 Han bringer vel Øſte, Bryn, Fleſk og Pateter,
Og Hummer og Øſters, og røgede Sild,
Men ſtundom medbringer han tybſke Poeter,
Romaner, og Nvægſyge, Veſt, om I vil.

Sligt havde maafkee kommet eengang herover

30 Om Skuden end ikke blev holden i Fart;
For Fleſk os at bringe, du Reiſen vel vover;
Men, Skipper, du gjør, at hiint kommer ſaa ſnart.
Hvad vover ei Menneſket? — Dædalus, Kjere!
Han gjorde ſig Vinger, og fløi ſaa afſted.

35 Hvad gjorde ei Herkules? — Hvad kan der være,
Som Menneſket ei tør befatte ſig med?

See Tybſken, han gjør jo Pindariſke Oder*)

Og hvad gjør ei Tybſken? — O Jorden er gal;

Vor Galſkab forvolder, o Samsøe! min Broder

40 Den ene trods alting forvolder vort Fald.

*) Cœlum ipſum petimus ſtultitia.

Efter Horaz's 3 Bog, 30 Dde.

Jeg har mig reist et Monument,
 Nei, jeg har reist mig Monumenter,
 For hvilke, mens der læses Prent,
 Jeg vis U dødelighed venter.
 Jeg, med syv tusend' Vers, din Priis,
 Stærkodder! ud mod Evigheden sendte;
 Og meer paa Vers, som evig Priis fortjente,
 I Prosa en Commercs-Nvis.

Mit Navn er evigt. For bortgaaer
 Bort Kobber efter Solvets Bane; *)
 Ja høit og fast, som Stangen staaer
 Paa kongelige Skydebane, **)
 Saa staaer min Roes, trods alle Skud,
 Trods Regn, trods Storm, trods alle Elementer,
 Trods Tidens Vold, trods Møl, trods Recensenter,
 Den døer dog aldrig ud!

Jeg evig ny skal vore til
 I Roes, mens man fra Leipzigs Messe
 De nye Bøger bringe vil,

*) Ære perennius,

**) Regalique sita pyramidum altius. Læsere udenfor Rjø-
 venhavns Egne mærke, at denne Stang staaer fra Kar
 til Kar.

Dg Danmark Lydske Vers vil læse,
 En sildig Fremtids Uyerup skal
 Min Existens for sin Tids Verden mælde;
 Dydage, lærd, mit Navn, mit Værd, min Ælde,
 Dg mine Bøgers Eiders Tal.

Fra Romerrigets Grændse-Na,
 Hen over Dannerkongens Riger,
 Hvor Bog-Catalogusser gaae,
 Mit Navn hver Hindring overstiger,
 Dg lærer alle Nordens Mænd
 De Evner, ringe Skrivers Bryst besjæle! —
 Kom Sorgens Musa! dette Mod at væle,
 Bring til Comptoiret mig igjen!

